

SCIENCE
FICTION

ТРИЛЪР

008

ЕРОТИЧНА

ФАНТАСТИКА

НИЩО ПО-ОПАСНО ОТ ЕДНА АМАЗОНКА

**НИЩО ПО-ОПАСНО ОТ ЕДНА
АМАЗОНКА
ЕРОТИЧНА ФАНТАСТИКА**

chitanka.info

МАЙКЪЛ ХАМИЛТЪН

НИЩО ПО-ОПАСНО ОТ ЕДНА АМАЗОНКА

Аз, разбира се, бях луд.

А освен мен луди бяха също така и останалите трима от каретони.

Но това все пак си беше техен проблем. Докато за собствените си действия отговарях аз самият.

Може би някакво разумно оправдание за рейд към Забранените води можеше да се намери — една добра печалба, например, съвсем не беше изключена. А и нашите гранични власти напоследък гледаха малко през пръсти на подобни отклонения — доколкото съществуваха, разбира се (ограниченията, не граничните власти). Но не просто да се намъкнеш в Забранените води, а да почнеш да тършуваш по самите Дяволски острови най-накрая да дебаркираш на Исла — най-големия от тях — при това даже не с кораб, а с 12-метрова платноходка без никакво въоръжение — е, това си бе наистина безумие. Островите не бяха населени (естествено, някога са били, преди Катастрофата), но те вече се намираха в абсолютно забранена територия и се наблюдаваха от Охраната на амазонския континент. Една среща с патрулен катер или фрегата биваше винаги последна — реакцията им бе твърдо програмирана и се състоеше в два бързи реактивни снаряда по нарушителя на неприкосновеното пространство.

На това отгоре когато човек е любопитен свръх мяра, както твърди Мишел, изглежда, не без основание, няма нужда някой да му създава неприятности — той сам си усложнява положението по всякакви възможни начини. На брега слязохме тримата, а Мишел остана да пази корабчето. Реших, че няма нужда да се мъкнем заедно, а ако се разделим шансът за интересна плячка ще е двойно по-голям — и след като обещах да се върна преди стъмване, потеглих на север, а приятелите ми — на юг. Скоро излязох на стар път, плътно обграден от гъста гора и от двете страни, и тръгнах по него. Почти непроходимата гора излъчваше странни миризми и разнообразни звуци, които ме

държаха в напрежение, тъй като не можех да определя произхода им. Непрестанният птичи хор се накъсваше от пукота на счупени съчки или от звук, подобен на суркане на голямо тяло по гъсталака от храсти. Многократно се опитвах да се вгледам навътре в тъмнеещата гора, но нищо не забелязах.

След 4–5 мили започна да ми става неуютно. Продължавах упорито напред, като нанасях в бележника си някои особености по пътя — нямахме добри карти на островите. Местността беше хълмиста, с грамадна гора и практически никаква видимост. Съвсем естествено безпокойството ми се позасили, макар че не си го признавах — напълно непознатата местност в чуждата, строго забранявана територия, започваше да ми действа на нервите.

Зад поредния завой изведнъж гората свърши и пред погледа ми на разстояние поне две мили се разстла открито пространство. Веднага личеше, че това е било някаква промишлена площадка, но нямах време да се вглеждам в детайлите, защото не много далеч от мен, заобиколили някакво съоръжение, се виждаха човешки фигури.

Не можех да откъсна поглед от тях. Десет... двадесет... тридесет секунди... Това не трябваше да продължава, не. Защото както добре ги виждах аз, така и те можеха да ме видят. А това би било краят. С два скока се скрих в гората и затичах по пътя надолу.

Защото, това бяха, разбира се, фигури на амазонки.

В нашия мъжки свят не можеше да има по-голямо събитие от срещата с амазонки. Всеки знае, че те съществуват, всеки е виждал поне техни снимки, а в края на краищата и самото наше съществуване беше най-доброто доказателство, че тях ги има — пък макар и на един друг континент, далеч отвъд Океана. Но в обикновения живот шансът да срещнеш амазонка не бе по-голям от този, да срещнеш дявола, например — а и последиците едва ли биха били по-различни. Едва ли имаше нещо по-опасно за човека от това да се окаже лице в лице с амазонка. И неслучайно през последните столетия обществото беше утвърдило абсолютната забрана, истинско табу, върху подобен контакт.

Разбира се, почти нямаше и теоретични условия за контакти с тях — те си живеяха на техния континент, отвъд Океана, ние — на останалите. Правителствата поддържаха дипломатически отношения основно чрез радиото. Бяха точно уредени спорните зони, неутралните води и забранените за нас, съответно за тях, територии. И най-важното,

стриктно бе уредена жизнено важната за нас търговия с амазонките. С тях контактуваха — спазвайки строго регламентирания разстояние и етикет и под троен взаимен контрол — само членовете на Митническите отряди, предаващи и приемащи стоката на две специално оборудвани за търговски обмен пристанища. Много рядко случайни срещи с амазонки имаха и отделни рибари, браконieri или контрабандисти като нас. Спасилите се бяха тези, които светкавично обръщаха назад и с най-голяма скорост се отдалечаваха. Не знаех някой да е оцелял, ако бе дръзнал по-близък контакт.

В търговията амазонките напълно доминираха над нас. Те ни държаха в непрестанен шах, защото притежаваха и разменяха с нас стоката, без която не можем. Направо казано, от благоволенieto им зависеше самото ни съществуване — като раса и народности. Само от тях получавахме децата си.

Това бе естествено — мъжете не раждат, а нивото на техниката ни бе безкрайно далеч от възможността да осигури продължението на рода без участието на другия пол.

Разбира се, те пък се нуждаеха от нещо друго в замяна, без което също не можеше да се продължи рода — нашата семенна течност. Само че замяната не беше равностойна. Много отдавна, преди векове, нашите власти били принудени да приемат, че усилията по получаването на нашия експортен продукт са несравнимо по-малки от усилията по зачеването и отглеждането до 1–2 годишна възраст дори и на едно-единствено дете. И наистина, само една хладилна камера със семенна течност, предоставена от нас, можеше да служи за изкуствено оплождане на хиляди и милиони яйцеклетки.

Имаше и нещо друго. Упорито се говореше, че амазонките не спазват точно древния обичай, закона и договореностите с нас, които изискваха всички момчета, без изключения, да се предават на нас, а всички момичета да остават при тях. В строга изолация, под силна охрана и в дълбока тайна те били оставили някои от момчетата да пораснат при тях. Разбира се, обречени на затвор, тъй като свободното им движение сред амазонките би било смъртно опасно за тях самите, а и за останалите. Говореше се също, че тъй като само 1–2 дузини мъже са достатъчни за производството на семенна течност, някои властващи амазонки са оставили за такива цели своите собствени синове, обладани от манията утрешното човечество да се състои практически

само от техни внуци и правнуци. Вече открито се коментираха засилващите се прилики между индивидите — особено от новите поколения. Така че никой от нашата мъжка раса не беше сигурен, че момченцата, които пристигаха с хиляди всеки месец, имаха нещо общо със семенната течност, която изпращахме. Амазонките може би я вземаха само за да поддържат илюзията, че и те зависят от нас, че получаваме собствените си деца и че дори амазонките са наши сестри и братовчедки.

Все по-явно ставаше, че тази течност не ги интересуваше чак толкова много. Наред с нея те вземаха от нас други неща, и в това се състоеше 99 процента от износа ни: кораби, машини, оръжие. Нещо повече: най-добрите и най-нови кораби, най-добрите машини и оръжия. На практика почти цялата тази част от промишлеността работеше за тях. Петстотинте момченца, които ни предаваха само с курса на един кораб, ни костваха годишното производство на една средна фабрика. Икономистите ни изчисляваха, че над 40 процента от производството ни отива за амазонките. Срещу това все пак ние получавахме нашите синове. Но непрестанното кръвопускане, което причиняваха на икономиката ни нашите партньорки, не ни позволяваше нищо повече, освен едва-едва да свързваме двата края. Разбира се, те пък живееха много по-богато, макар че точни данни нямахме — невъзможно беше и един час наш разузнавач да остане в тяхната страна. Това, в което бяхме уверени, тъй като го виждахме, беше, че тяхната флота е многократно по-силна, че използват на корабите си много по-модерни машини и оръжия.

Всъщност, ние бяхме жертви на безмилостна експлоатация, на такова изсмукване на силите ни, което не ни даваше възможност да вдигнем глава. Това естествено предизвикваше реакции и последните десет години голямо влияние придоби Ордена на Независимите. Ордена искаше да разреши проблемите със сила. Възможно бе, макар и нелеко, да се пленят екипажите на 2–3 амазонски кораба, да се държат амазонките в строга изолация и след изкуственото им осеменяване (ако не бяха стерилни) да се дочакат нашите деца, с които нашето мъжко общество ще разполага. И какво от това? Както казваше нашият Херцог: за поддържане на числеността ние се нуждаем от стотици хиляди утробы годишно, а 20–30 пленени амазонки и съответно родени деца нищо не оправят.

Те само щяха да взривят отношенията ни с амазонките, да доведат до война и пълно пресекване на потока от мъжки деца. Нищо не костваше на амазонките да ни държат на „диета“ с години и дори да предизвикат почти пълното ни изчезване като раса. Ето защо идеята на Ордена беше страшно опасна за нашето съществуване. Както и нейният разширен вариант — десант и завладяване на амазонския континент. Който имаше и най-малка представа от съотношението между нашия и техния флот, да не говорим и за другите оръжия, знаеше, че това си е чисто безумие. Уви, съдбата ни бе да бачкаме и да търпим.

Омразата към амазонките изпълваше сърцата ни. Разбирането, че те са причина за суровия живот, който водим, се наслаждаваше на традиционния страх от тях. За много поколения „амазонка“ бе нещо по-страшно, отколкото някога са били за суеверните хора вещиците, самодивите и русалките. И с право — амазонката е смъртна опасност за всеки мъж. Половият контакт с амазонка неизбежно завършва със смъртта му. Но смъртно опасно е дори докосване до нея, до кожата ѝ... Ако не беше строгият обичай и закон, забраняващи всяко доближаване до амазонка, нашата раса можеше да е изчезнала още в ония времена, когато е живяла смесена с амазонската. Защото амазонките приличат досущ на жените, заедно с които са живели мъжете преди Катастрофата. Тогава се е появила проклетата полова болест и жените започнали да се превръщат в амазонки — същества, привлекателни и носещи гибел за мъжа, докоснал се до тях. Трябвало е милиони мъже да загинат, а други да оцелеят чрез изолиране в малки еднополови групи, за да се утвърдят спасителните обичаи и закони, предписващи моментално унищожаване на амазонка, попаднала на мъжка територия. Разбира се, на амазонска територия действуваше огледално обрнат закон.

Страх, омраза, ненавист, смесени с някаква неотразима привлекателност, която поради това, че не може да бъде изтръгната напълно, още повече ни озлобява срещу амазонките. Казват, че и те чувстват нещо подобно към нас. Минава за нередно, но стаите на много от нас са украсени с амазонски снимки. Ние сме като Одисей, който слуша неотразимо-сладостно-привлекателните гласове на фаталните сирени, но здравите въжета му пречат да извърши

последната глупост в живота си. Нашите въжета са обичаите, законите и разумът ни.

* * *

Тичах надолу по хълма, защото си давах сметка, че съм на чужда територия. И законът, и обичаят бяха категорични — трябва да бъда унищожен. Наистина островите бяха юридически амазонски, но не и същинска част от Амазония, ала да разчитам на това бе лекомислено — амазонските патрули винаги стрелят, преди да питат.

След малко се поуморих и преминах към бързо ходене. Макар че далеч назад дочувах неравномерното бучене на мотори — един? два? — нищо не показваше че са ме забелязали и ме преследват.

Огледах се: гората бе все така непристъпна. Освен дълъг нож, носех малка брадвичка, която срещу амазонките бе безполезна, но можеше да ми помогне да си пробия път през преплетените клони и храсти. Само че, едва ли можех да преодолявам повече от десетина метра в минута, а и проhodът след мен би бил чудесна следа за преследвачите ми. Малко по-напред по пътя имаше тясно и архаично мостче. Още при идването ми ме зачуди как изобщо стои. Спуснах се към него — не, не за да се скрия отдолу, разбира се. Един поглед към дървените подпори бе достатъчен, за да разбера, че няколко удара върху най-изгнилите части ще го направят практически неизползваем за коли. Заработих бързо с брадвичката и само след половин минута част от подпорите бяха сринати на земята. Така. Мостът си стоеше, но ако преследвачите ми се опитат да минат по него сигурно ще пропадне и доста ще ги забави. Затичах се нататък.

И точно навреме. Защото вече се чуваше все по-нарастващ шум на работещ мотор — този път отзад. На около половин километър от мостчето реших да свия към гората. Не мина и минута и отзад се чу трясък, а после настъпи тишина. Моторът на колата бе спрял да работи. Другата кола, която смятах, че се движи по страничен път, бе сигурно вече много далеч, защото не се чуваше.

Ами сега? Разбира се най-разумно беше да продължа известно време през гората, после да изляза на пътя и да се върна към заливчето, където ме чакаше Мишел с платноходката. Но... какво ли е станало с

колата зад мен? Любопитството ми надделя и аз внимателно се върнах назад...

... Очевидно мостчето не бе издържало и грамадният джип се беше катурнал на брега. Една амазонка, която се е намирала в него, изглеждаше ранена при катастрофата и затисната под джипа. Доближих се още малко, като все още се прикривах. Ранената правеше слаби, едва доловими движения в безнадеждните си опити да се измъкне изпод колата. Не бе облечена в униформа, а само с карирана пола и блуза като за излет. Не се виждаше никакво оръжие край нея.

Това доста ме успокои и ме направи по-уверен. Очевидно тя не бе на служба в патрулните сили и твърде вероятно бе съвсем случайно да се е озовала тук. Патрулите им се движеха на тройки, въоръжени много добре и униформени. Може би наистина не бяха ме забелязали, а просто тази амазонка се е движила с джипа по някаква своя работа насам — съвсем не да ме преследва. Никога не би тръгнала сама и без оръжие, ако допускаше, че наблизо има нарушители от нашия свят.

Неусетно се бях доближил съвсем близо. Чувствах неудържима потребност да бъда съвсем до нея, да надникна отблизо в очите ѝ, да впия поглед в лицето ѝ. Изглеждаше млада и красива — съвсем като онези, едновременните жени, на които се възхищаваме. Тя още не ме бе забелязала и с тихи стенания, събрала малко сили, правеше опити да се измъкне. Но бе притисната лошо. Сега забелязах и кръвта — изглежда бе ранена сериозно, може би имаше счупен крайник. Радостната възбуда, която чувствах поради това, че бях обезвредил евентуалния преследвач, все по-често се сменяше с необяснимо съчувствие и безпокойство за проснатото под джипа същество.

Какво трябваше да направя? Имах три възможности. Първата бе да се доближа бързо и да я доубия. Та това беше амазонка! Самата дума ме изпълваше с трепет. Страхът ражда жестокост и омраза. Знаех, че понякога те са безпричинни, но страхът от амазонките съвсем не бе без причина... Те бяха най-голямата опасност за мъжкия род, а и за мен лично. Но законът и обичаят не ме задължаваха да я убия. Съвсем друго щеше да бъде, ако тя беше попаднала на нашия бряг. Тогава нямаше да има място за най-малко колебание. И макар че никога не бях убивал човек с нож или брадвичка, сигурно щях да го сторя с цялата решителност, присъща на мъжката раса в критични моменти. Но сега аз бях нарушителят на обичая и закона. Нямаше да е много

справедливо да я унищожа — тя не бе нарушила табуто, дори не бе моя преследвачка. Признавам, не бях и убеден, че лесно можех да забия нож в това безпомощно, нежно тяло. Съчувствието ми към него ту избухваше, ту се заменяше с атавистичен страх от докосването, не, дори само от доближаването към него, от това, че дори и по материята на ножа, който бих могъл да забия, нейната зла амазонска сила можеше светкавично да протече към мен и да ме унищожи; косата, устата, очите и кожата на крайниците като че ли носеха особена опасност...

Но не можех да избира и втория вариант: да повдигна леко джипа, да и помогна да се измъкне, да се погрижа, доколкото мога за раните ѝ. Та това противоречеше на всичко, което чувствах към амазонките! А и вкоренения страх от тялото ѝ, докосването до което носеше болест, гниене и смърт... не, не, допира до фантастично фината кожа изглеждаше по-страшно от докосването на жабешка. А и все пак това бе расата на нашите врагове.

Оставаше третият вариант, най-лесният. Не е честно и не мога да я убия; не е редно и не мога да и помогна; значи обръщам се и си тръгвам бързо, а тук да става каквото ще. В края на краищата катастрофи стават с хиляди всеки ден. Да, аз дори се пообърках, макар да знаех — мисълта за изоставената тук ранена щеше да ми се явява и утре, и след месец, и след година, може би и вечер, преди заспиване. Опитах се да се убедя, че кой знае какви опасности тук няма, че хищници няма... освен подивели кучета... може би и рисове..., че ще я намерят, пък и сигурно има пистолет да се отбранява... Ако пък няма — защо тръгва така лекомислено? Тя си е виновна...

И все пак знаех, че макар и мъничко, може би съвсем мъничко, колкото милиграмова капчица отрова, вина имам и аз. Направо казано катастрофата я предизвиках аз — наистина, смятайки, че съм в законна самоотбрана. Но тази малка капчица отрова, колкото и миниатюрна да беше, нямаше да ме остави на спокойствие никога.

Тогава забелязах, че тя ме гледа. Изненадата за нея сигурно е била съкрушителна, защото очевидно те не подозираха за нашето присъствие в тяхната зона. Нищо не каза, опита се само да спре стенанията си, не съвсем безуспешно. Дишаше трескаво и мъчително, лицето ѝ бе бяло като сняг и имах чувството, че може всеки миг да изгуби съзнание. Косата ѝ... очите ѝ... устните ѝ... не, не, дори носът и скулите... но това... това беше Тя!

Сега аз се разтреперах и моето дишане стана конвулсивно. Боже мой, наистина, светлокестенявата леко начупена коса, тайнствените сивозелени, мъничко отчуждени и мъничко присмехулни очи, малкото, с вирнато връхче носле и устните... така красиво очертани, полуотворени — разбира се от болка, не от страст — привлекателно обрамчващи доста широката уста... — това бе самата Тя, нямаше грешка! Но как...

... Имах си тайна, за която никой не знаеше. Обикновено стоеше на шкафчето до леглото ми, но ме придружаваше навсякъде, където пътувах, като я слагах в книга с твърди корици. Беше странно, 20–25 годишно момиче с тънко вратле и внимателен, като че ли усмихнато-разбиращ поглед. Бяха я хванали на излизане от голямата библиотека и сигурно бе чела до последния момент, тъй като слънцето ѝ пречеше. Естествено, не знаех как се казва, но си я бях кръстил с едно от онези женски имена от далечното минало, които днес амазонките май не използват — „Ира“. Това бе видимото, а от там нататък трябваше да си домислям сам — и какво следва, и какъв е гласът ѝ, и как се държи при една или друга ситуация... Блузката ѝ бе почти прозрачна и нямаше нужда да си домислям какво се криеше под нея — острите и тъмни връхчета прозираха достатъчно добре — но оттам надолу фотографът не я бе хванал и се разкриваха безкрайни простори за неовладяните ми фантазии... Приятно ми бе да си представям, че е жена, а не амазонка (макар че много добре знаех, че снимката е нова, а не от столетията преди Катастрофата), нормална жена като онези, които са живеели преплетено с мъжката раса в хилядолетията преди, привлекателни като амазонки и безопасни и ласкави като жени, с мека и гладка кожа, докосването до която с пръсти и дори с устни не те грози с нищо, страстни и непредсказуеми, позволяващи неудържимото влечение към техните устни и бедра — дори и те безопасни! — да разцъфтява и се излива свободно, освобождавайки те от натрупаните напрежения и вдъхновявайки те за невъзможни иначе неща. Силата на моето въображение бе превърнала това необикновено амазонско момиче в истинска жена.

И ето сега това момиче... Ира... моята Ира... стоеше пред мен...

Това бе невъзможно. Разумът ми упорито отказваше да повярва, повтарях си настойчиво, че подобно съвпадение е невероятно, че това бе шанс едно на сто милиона или нещо подобно, най-накрая, че

снимката на моето момиче бе правена отдавна и значи, моделът е със сигурност по-възрастен от амазонката, лежаща пред мен — напразно, сърцето ми биеше лудо и радостно, не, не се страхувах от нея, аз знаех какво ще направи тя в един или друг случай, познавах гласа ѝ, движенията ѝ... Но аз бях все пак рационално същество и успях да си наложа и по-правдоподобен вариант, приех, че това е някаква двойница, може би роднина и толкова.

Сигурно съм стоял така минута или по-малко, глупашки втренчен в съществото, за което не знаех какво да мисля, но тези 60 секунди в подобни мигове са цели 60 дълги епохи, през които светове се сгромолясват и раждат. Не зная какви бяха за нея тези светове, тя бе отместила поглед от мен, но накрая отново обърна глава и процеди:

— Какво гледаш ... тръгвай си... — личеше, че се измъчва да говори. — Тръгвай ... или помогни, ако ще помагаш...

Преди още да размисля краката ми сами ме изнесоха с два скока до обърнатия джип, ръцете ми затърсиха трескаво удобно място, рамото ми се облегна на каросерията и натисна силно, напълно уверено, че колата ще поддаде — и тя наистина поддаде, помръдна малко, но достатъчно „Ира“ — може би „Ира-2“? — да пропълзи понапред, след това още малко и още малко, но вече достатъчно, за да се отскубне от притискащата я прегръдка на металната каросерия, след което изохка и изтощена от усилията и болката застина с нос забит в шумата.

Не можех да се позная. Аз ли бях това? Все по-малко успях да си давам сметка за противоречивите чувства, които ме обладаваха през няколко секунди, да не говорим за някаква възможност да ги контролирам. Бях като под хипноза — особено когато чух гласа ѝ — малко по-нисък от очаквания за такова нежно същество, с неповторим, богат тембър, който при друго нейно състояние навярно подчиняваше безпощадно отсрещния. Бавно отлепих рамо от леко отместения джип и ... застинах на място. Не смеех да помръдна и на милиметър за да не разваля нещо. Дори се опитах да не дишам, но нямаше как.

При изпълзяването полата ѝ се беше запретила почти до кръста и това, което видях, ме разтърси като токов удар. Мъчех се да гледам повече към колената ѝ, тесни и изящно оформени, но като по пързалка очите ми се плъзгаха нагоре по бедрата, разширяващи се с плавни, добре очертани дъги, и преминаваха към ясните, невероятно реални

силни изпъкналости, които с белотата и заоблеността си предизвикваха взрив от емоции. Това бе така нереално ... така невъзможно възторгващо и същевременно толкова конкретно с ясните, набъбнали форми, които не оставяха съмнение в това, че наистина съществуват, че наистина са точно в този трудно достижим възмечтан и възжелан вид, че просто са тук пред мен, на метър и половина разстояние и ако само поискам... Не, не, това не можеше да бъде! Толкова пъти представяно, измисляно, донагласяно, сега това стоеше точно пред мен, пред самия мен, малко шокиращо с изявената си изпъкналост и доста широко за това фино и нежно същество, но с приятна и вдъхваща някаква сигурност и уют ширина ... Не, не бе гола, имаше някакво скромно подобие на бельо, но това не променяше нещата.

Тогава тя отново се раздвижи — точно бях започнал да мисля дали не губи съзнание — и бавно се завъртя настрани (сега вече виждах само бедрата ѝ), като се взря в лицето ми. Първо ме обля някакъв срам, сам не знам от кое точно (все пак бях използвал безпомощното ѝ състояние), а после бързо се смени с яд — ядосвах се на самия себе си, на желанията, предизвикали в мен почти неудържима възбуда. Та това бе амазонка! Истинска амазонка, а не жена! Мътното и силно влечение едва не ме хвърли към тялото ѝ като че бях съвсем незрял и нищо неразбиращ младеж! Бях се поддал на неописуемата наслада и възбуда от формите ѝ ... съвсем като Одисей със сирените, само че нямаше кой да ме върже и трябваше да разчитам на разума си и следването на обичая и закона. „Амазонската магия“, помислих аз, прословутата амазонска магия. Значи е истина, че попаднеш ли в неин плен...

— Благодаря — тихо каза Ира — благодаря ти за помощта...

Само кимнах леко. Произнасяше думите много по-отчетливо от нас и доста меко, с малко напевна интонация. Май с нетърпение зачаках да чуя пак гласа ѝ. Тя продължаваше да ме гледа изпитателно, после направи опит да предложи някакво подобие на усмивка:

— Честно казано, ако не те бях срещнала, нямаше да повярвам, че мъж е в състояние просто да дойде и помогне на някоя от нас в беда... Това е невероятно ... Ти ... ти си много особен. Като че ли не робуваш на предразсъдъците.

Аз облизах устни и намерих сили да тръгна във върнатата посока:

— Ти ... ранена ли си? Нещо счупено има ли?

— Не знам... Може би тук — тя показва крака си около коляното, но непослушният ми поглед не се задържа там повече от две секунди и ловко, като рецидивист, отскочи отново нагоре. — А кръвта е само от тези ожулвания, не е опасно.

Така наречените „ожулвания“ съвсем не бяха безобидни, а кървящи повърхностни рани по ръцете, краката и дори по скулата ѝ. Лицето ѝ се изкриви от нов пристъп на болка, изглежда.

— Боли ли?

— Откровено казано — помъчи се да се усмихне тя — доста боли.

Виждах я, че дори диша с голямо усилие. Сигурно беше замаяна или не намираще за нужно да оправи полата си.

— Имаш ли някакви лекарства?

— Да, моля те, виж в колата...

Веднага намерих превързочния пакет, върнах се при нея и се наведох да и го подам ... Само че се спрях. Сама ли щях да я оставя да се превързва? А какво — аз ли да направя това?! Да се докосна до кожата на една амазонка? Да рискувам допир с гола ръка, без ръкавица? Наистина, допускаше се, че не винаги допира до амазонската кожа означава задължително заразяване, не бе така стопроцентово опасно, както контакта с лигавица — уста, полова област — но все пак ... В края на краищата и връчих пакета. Тя се помъчи малко с него, отвори го с помощта на зъбите — едната и длан кървеше — и след като изгърва един бинт на тревата ме попита:

— Можеш ли да ми помогнеш?

Каза го тъй естествено и между другото, сякаш бе нещо, разбиращо се от само себе си.

— Аз... — устата ми не можеше да продума това, което трябваше да отвърна, наведох се, вдигнах бинта и го заизгървах от боклучетата — нямаш ли ръкавици?

— Ръкавици? За да ме превържеш ли?

Кимнах. Предстоеше ми контакт не само с кожата ѝ, но и с кръвта ѝ, не можех да бъда не просто нарушител на обичая, но и безразсъден!

— Разбира се, че нямам — стори ми се, че долавям прикритата обида в гласа ѝ. — Наистина не съобразих. Ти, навярно, се страхуваш

да ме докоснеш, извинявай, че те карах...

И тя спокойно и малко изпитателно се вгледа в очите ми. Отвърнах на погледа ѝ и потънах в нейните — ясни, чисти, с дълбочина, в която не се криеха никакви подводни рифове и нечестни помисли. Така и трябваше да бъде, дори не можеше да бъде другояче с... моята Ира. Кимнах ѝ съучастнически и леко се усмихнах; като че ли тя също ми отвърна. И когато започна да третира раната си с дезинфекционния разтвор, аз се пресегнах, взех решително памучето и без да обръщам внимание, че тя се свива от болки, обработих раните по ръцете, а после хванах внимателно крака ѝ над коляното; кожата ѝ бе така нежна и приятна, че просто не можеше да носи някаква зараза, не, не и нейната! И когато я превързах, задържах за малко крака ѝ в двете си ръце, осъзнавайки какво се е случило: да, аз държах с незащитена ръка кожата на една амазонка и нищо страшно не ставаше, държах голия крак на една амазонка и тръпнех от неясна възбуда, а небесата не се срутواха върху мен! Този миг исках да го задържа, тя не направи опит да си дръпне крака, а може би ме разбираше и не искаше да ме прекъсне; неусетно бях започнал да галя бедрото и нагоре с две ръце, приятно ми бе да чувствам бархетната кожа, заобленостите, под които пулсираше силен мускул, и когато вече се увлякох, много нагоре, се стреснах и я пуснах — за наше общо съжаление, както ми се стори.

— Ира — прошепнах аз — Ира... как се казваш?

През болката тя се усмихна:

— Може и Ира. Но обикновено съм Мириам...

* * *

Следващият час научих страшно много за нея.

Тя беше историчка и нямаше нищо общо с патрулите им, освен приятелство с командирката на отряда им. Отказа се да се опитаме да стигнем до нашата платноходка, и бе решена да се върне в тяхното пристанище, макар че бе по-далеч. Разбира се, това щеше да е невъзможно без моя помощ и аз реших, че Мишел ще трябва да почака. Взехме от разбития джип най-необходимото от багажа ѝ и тръгнахме по пътя към пристанището. Тя пристъпваше едва-едва, облегната на мен с две ръце, от време на време обливана в пот и

мъничко сълзи, с малки стъпки, които ни предвещаваха поне 12–13 часа път. Бях я обгърнал с едната ръка, днес по-чувствителна от всякога, и усещах всяка извивка на гъвкавото ѝ тяло, тръпнещо под пръстите ми. Въпреки контузиите то предизвикваше истинска еуфория в душата ми с тази страшна чупка в кръста, със заоблените разширения надолу, така невероятно поклащащи се при ходене, с твърдите гърди, които допираше при притисканията си в мен. И така, след близо 3 часа сладка възбуда за мен и мъчителни болки за нея, трябваше да спрем. Здрачаваше се. Налагаше се да преспим под открито небе. Избрах малка полянка в гората с хубава трева и под огромно дърво и се настанихме там. За щастие бе достатъчно топло да се издържи без завивки.

... Поглъщах отблизо неповторимия аромат на разпиляната ѝ коса, спусках се с устни и език по леко изпъкналите чудни скули, пиех още солените следи от сълзи по лицето ѝ, целувах я... целувах я така, както само жена съм си представял, че може да се целува, спусках се под брадичката ѝ по грациозната, тънка шия, по женските ѝ... по амазонските ѝ разголени от мен рамене; старателно заобикаляните ѝ устни се впиха в неудържим порив в моите, преодолявайки бариерата, около която страхливо се суетях, няхах възможност да се опомня от изненадата, поразен от дързостта, с която тя наруши неписания договор за неприкосновеността на тази част от телата ни, омаян от сладостта ѝ и малко шокиран от агресивността на езика ѝ в моята уста... Измъкване от тази целувка нямаше... не... Разбихах, че Мириам за мен бе вече просто жена, не амазонка (тя така и каза: „просто жена съм, разбира се, каква амазонка, тези заразни жени, които наричате амазонки, са отдавна история“), на моменти не бях наясно само дали всичко това става с мен или е сън, но нямаше значение, обясненията оставяхме за утре, обясненията за „глупавия мит за амазонките“, както тя се изрази, в който още вярваме, обясненията какво представлява тяхното общество и какво нашето, обясненията какво съм аз за нея и тя за мен... Бяхме прескочили всички прегради, не, бяхме ги сринали, покривах с дълбоки целувки цялото ѝ тяло, гърдите, корема, бедрата, кръста, ръцете и лицето, и тя ми отворещаше и се извиваше под мен сама подлагайки на ласки следващия кът от тялото си, докато накрая дойде ред на последната преграда, онази неясна, предизвикателна и тайнствена област между

бедрата, която е най-страшното у амазонките и най-привличащото у жените. И да вярвах, и да не вярвах, не можех да се съмнявам в едно — че тя е жена. И ето, по тръпнещата кожа все по-надолу и по-надолу, аз се срутих в бездната на нейното тайнство, обляна с капчици роса, и останах завинаги там... и когато нахлувах в най-опасното и забранено нещо на света помислих за миг, че ето на, сега ще загине, така, върху амазонка умират мъжете... и наистина за секунди загубих съзнание... едва дишах... после постепенно идвах на себе си... тлеехме един до друг в блаженство, и аз бях жив, а амазонката до мен бе моята жена Ира...

* * *

На другата сутрин планът беше готов. Аз трябваше да проникна в този амазонски свят. Мириам знаеше как да стане това, можеше да ми помогне и искаше да го направи. И тази нощ може би беше началото на края на този странен, изкривен свят.

Това щеше да зависи от мен. Уж слънцето беше същото, въздухът и гората наоколо бяха вчерашните, но един свят се беше срутил в краката ми. Отломките му още ме притискаха и ми предстоеше да ги разчистя. Бяха грамадни и невероятно тежки.

Но все пак бяха вече отломки. Засега само за един мъж, за мен, но това бе достатъчно.

Превод: Красномир Крачунов или Христина Минкова

ЖАН-ФРАНСОА СОМСИНСКИ

ОРБИТА-ЛЮБОВ

Хюго наблюдаваше приземяването на дванадесет конзолни екрана. Беше очевидно, че всичко протича без проблеми. Както винаги. Каква скука, наистина, са тези пътешествия! По-добре да беше останал в Монреал да се люби с Мирела, отколкото да позволи да го подмамят още веднъж в такова безкрайно пътешествие — шест седмици! — да отчита показанията на приборите и да си играе с епруветките. Хюго се усмихна широко.

Той си спомни, че имаше подобни мисли по време на всяка от седемте ежегодни експедиции на Орбита, този планетоид, който обикаляше около Сатурн, между Марс и Юпитер. Почти десет процента от масата на планетоида беше захвърлено шахтово оборудване и огромна лаборатория, вече излязла от употреба. За тези сто и двадесет години експлоатация Орбита даде всичко полезно, което можеше да се получи от нея. Минерали на желязо, манган, кадмий, волфрам. Двадесет и пет години след закриването на шахтите един учен безделник от Центъра за биологични изследвания в Монреал откри, че Орбита съдържа необходимите елементи за изграждане на аминокиселини, а може би и на протеини. Подобни условия имаше и на други планетоиди, но предимството на Орбита беше в разумното разстояние до Земята. Ученият, работил на тази тема — д-р Алари, успя да установи на Орбита цяла серия инструменти за контрол, които можеха да провеждат наблюдения за евентуално зараждане на живот.

Три четвърти от апаратите на д-р Алари работеха и досега, покривайки Орбита със сложна мрежа от многоцелеви сензори. Хюго, който беше компетентен техник, съумя да докара по-голямата част от останалите в работно състояние.

Измерванията, които той след това достави на Земята, живо заинтересуваха хората от Центъра за изследвания и проектът „Орбита“ отново стана действащ.

Хюго беше прикрепен към ежегодните полети, за да снима показанията на приборите. Той вземаше сънотворни, които му помагаша да се отдаде на мечти за дни и седмици. Този път той ще прекара седмицата в мечти за Мирела. Мирела, възхитителният свят на бедрата ѝ, магическата геометрия на корема ѝ, лъчезарната музика на нейния смях и оргазъм.

Тези мечти не бяха уморителни или дразнещи. Таблетките намаляваха физическите реакции на Хюго. Той не се напрягаше, сърцето му не биеше по-учестено, желанията му оставаха само на умозрително ниво. Но той „превърташе“ по сто пъти вътрешния свят на любовните забави с приятелката си.

Капсулата най-накрая стана неподвижна. Хюго, пъргав и бодър — не беше вземал таблетките вече два дни, — захвърли космическата униформа. Той премина в средната кабина, държейки в ръка чанта с набор от необходимите му инструменти и затвори херметичната врата. След това включи апаратурата за измерване на разреждането на въздуха. Виж ти — стрелката почти не се помръдна. Това можеше да означава само, че външното налягане на Орбита се е увеличило в сравнение с миналата година. Хюго отбеляза това, без да му придава особено значение. Пет минути по-късно той стъпваше по почвата на планетоида.

Когато Хюго проникна за първи път в захвърлената лаборатория, се почувства дете. Само той владее този свят, за да се весели от душа.

След завършване на рудодобива Орбита не беше обект на интерес и беше лишена от живот. Никаква опасност не го очакваше в тези тихи проходи и големи, спокойни зали. По време на втората експедиция той изведнъж почувства поетичен порив, пресичайки коридорите и съзерцавайки минералните пейзажи, леко оцветени от неясно сияние.

Атмосферният датчик изглеждаше неизправен. През миналата година той даваше правилни показания за състава на въздуха на повърхността на Орбита: деветдесет и четири процента азот, въглероден двуокис, водни пари и два процента кислород. Тези данни не бяха се изменяли в продължение най-малко на два века. Стрелката обаче показваше единадесет процента кислород и следи от озон. Ако това е така, въздухът ставаше практически годен за дишане и непроницаем за космическите лъчи. Преди да настрои апарата, Хюго

се потруди да направи измервания със своя портативен брояч: единадесет процента! Добре, той записа измененията. Заедно с повишеното атмосферно налягане щеше да има с какво да подразни учените от Центъра. Той вече ги виждаше, хвърлили се в обясняване на феномена с най-противоречиви хипотези.

За да му е чиста съвестта, Хюго разгърна сеизмограмата, която преди няколко минути беше пъхнал в джоба си. Той не се ориентираше в тези криви, но според тях изглеждаше, че през последната година планетоидът е изпитал някакъв удар. Ако се изчисли щателно масата на Орбита в Центъра, ще може лесно да се определи дали това е в резултат от падане на метеорит, или е обикновено тектонично движение. Само да не се счупи още нещо — помисли Хюго.

Той достигна до изолираната секция на лабораторията. Всяка година Хюго провеждаше тук определен брой контролни опити. Той забеляза пукнатина в стената. Това беше достатъчно неприятно. Без съмнение беше резултат на удара или тласъка.

Без да разбира много защо, той се чувстваше добре на Орбита. Да, именно така, той не просто се чувстваше добре, което му се случваше доста често, когато беше в приповдигнато настроение, *той се чувстваше добре на Орбита.*

Хюго обикна Орбита още след първата експедиция. Хипотезите на д-р Алари съвсем не го интересуваха. Много планети и големи планетоиди съдържаха аминокиселини, а протеинови образувания бяха намирани на много от тях. В това, че протеините, съединявайки се в клетки, образуват ново тяло и започват да се делят, Хюго не намираше причини за възторг. Той обичаше географията на Орбита, извитите форми на планетоида, нощното му светене в лъчите на Млечния път и прозрачността на пейзажа му под Слънцето. Той беше прегледал всички филми за времето на рудните разработки.

Хюго вдишваше усещане за уют. Малко земни пейзажи имат същия ефект. Имаше нещо живо в този хоризонт от леко оцветени криви. При първото си посещение Хюго напускаше совалката и лабораторията само с големи предпазни мерки. Втория път, спомни си той, се разхожда дълго в кръг с доверчивата увереност, че няма никога да се търколи по склона, няма да падне в някоя шахта, няма да се подложи на неизвестно облъчване. Орбита беше личната му градина, неговото възхитително имение, продължение на вътрешните му мечти.

Да гледа Орбита, беше като че гледа самия себе си. Или по-скоро да гледаш същество, което е станало част от теб поради това, че обичаш и тялото, което ти е станало толкова близко, колкото и твоето.

Третия път... Третия път той долетя с Мирела. Въздухът вероятно беше годен за дишане и температурата подходяща, защото с Мирела се любиха. Прегърнати, техните тела кръжаха в разливащото се сияние около Орбита, която акомпанираше на техните ласки и биенето на сърцата им... Хюго се спря, по-заинтригуван, отколкото развълнуван. Не е истина, той никога не е идвал тук с Мирела. Но тези спомени, тези отчетливи картини, тази увереност, че той е преживял тези обятия?... В своята трета експедиция той беше сам, но откри тайната на това, как приятно да понася дългото пътешествие в самота. Таблетките. Великолепна летаргия за много седмици. Беше така, като че ли наистина пътешества със своята любима. Едрият план на проникването можеше да продължава няколко дни: неговият член в състояние на ерекция, коремът на Мирела, напрегнат от движението на бедрата и накрая бавните движения на този мост от плът. Тази картина е винаги така прекрасна и не можеш да ѝ се наситиш. Това бяха истински спомени. Като си мислеше сега, той знаеше, че отчетливо различава един спомен от друг. Мирела не е била с него в космическата капсула. Никога. Той помнеше това и с помощта на таблетките изживяваше тези спомени. Винаги знаеше как да отличи спомен от мечта в реалността. Обаче в същото време почти вярваше в тези сънища, в това, че е бил с Мирела на Орбита. За работата му беше важно да запази разсъдъка си. Една грешка — и рискуваше никога вече да не се върне в Монреал. Хюго събра в капсулата камъните и необходимия набор инструменти, за да закърпи пукнатината в стената, после се върна в лабораторията. На Орбита той никога не изпитваше глад, жажда или необходимост от почивка.

Ремонтира стената без усложнения с това, което му беше подръка. После се запита за колко време ще зарасне раната и тутакси се учуди, че мисли за това с биологични термини.

Извади от чантата биометър. Беше един от основните инструменти при обиколка на непознати места. Приборът беше настроен да установи присъствието на живо тяло. Хюго го използва само в двете първи пътешествия и стрелката му винаги показваше нула. След това Хюго повече не го използваше, тъй като приборът не

бе достатъчно чувствителен да улови твърде малкото вероятни живи клетки.

Натисна контролното копче и погледна екрана. Стрелката с един скок достигна числото 10 — максимум. Това беше невъзможно. Подобен резултат можеше да се постигне само ако апаратът се постави направо на живо тяло, тяло на живо същество. Биометърът беше много прост апарат. Хюго го разглоби, почисти го и отново включи механизма, като елиминира присъствието на човешко същество. Стрелката се приближи почти до 10, той дублира поправката и постави биометъра върху масата на разстояние един метър от себе си. Стрелката продължи да показва максимум.

Добре — каза си Хюго, — това без съмнение е нещо, което би заинтересувало учените от центъра. При дистанция един метър от наблюдателя, с отчитане на грешките, биометърът не трябва да показва повече от две. Обаче, ако на Орбита имаше поне следи от органичен живот, Хюго трябваше да си даде сметка за това. Той излезе, за да уточни дали биометърът дава такива показания и извън лабораторията. Както преди — десет, максимум.

Хюго седна и се облегна на скалата. Повече не мислеше за биометъра. Изпълваше го дивна тъга. Съзерцаването на пейзажите на Орбита често пораждаше у него този благотворен ефект, това усещане за спокойствие, разхлабване и тихо желание, каквото изпитваше с Мирела. Прекрасната, обожаема, очарователна Мирела. Да, когато заравяше лице между бедрата на Мирела и съзерцаваше, покорен от желание, извивката на корема ѝ, долчинката на пъпа ѝ, извивката на първото ребро, както на пейзажа пред него. Да, той почти виждаше на хоризонта гърди и зърната на гърдите, и между гърдите очертанятията на шията и брадичката на Мирела, когато тя отмята глава под ласките му.

Удивен и дори повече от удивен, Хюго наблюдаваше това безумно сходство. Пред очите му Орбита приемаше формата на тялото на Мирела. Възникна даже усещане, че би могъл да стане и да я покрие с тялото си. Разбира се, Орбита имаше диаметър поне 60 километра и линията на хоризонта се простираше без съмнение на няколко километра пред него. И въпреки това Хюго беше убеден, че може да стане и да покрие с тялото си вълнистите форми, които съзерцаваше. И въпреки това... Не, не трябва да се впуска в такива мечти. Разбира се, че очите не го мамеха. За мираж също не можеше да

става дума. Той извади камерата и фотографира картината няколко секунди. После остави апарата да виси на гърдите му и разгледа снимката. Това беше именно Мирела, увеличеното, изтегнато тяло на Мирела, но минерално. И така, не можеше да става дума за халюцинации. Планетоидът можеше да мени формата си. Но в такъв случай...

Орбита се къпеше в много мека, зеленикава светлина. Той беше забелязал по време на предишните си пътувания, че атмосферата на планетоида често мени цвета си. Това беше една от нейните прелести. В Монреал Хюго постави многоцветни светлини в спалнята си. Така, когато се любеше с Мирела, той изпитваше усещане, че ласкае зелена, синя, златиста жена. Особено я обичаше в зелен цвят. Зелено-изумрудена, като морска вода. Тъмнозелена като гора. Жълта като пшенично поле. Мирела също беше планета.

Не, трябваше да избягва такова сравнение, което можеше да му напомни, че Орбита също може да прилича на Мирела. Мирела беше живо същество. Веднъж той се люби с жена със зелена кожа. Срещна я на Марс. Тя се любеше бавно, толкова бавно... Но не, нямаше никаква жена със зелена кожа. Това беше мечта.

Внимавай! Не бъркай мечтата с реалността! Запази ясна главата си. На Марс той се беше запознал с проститутки, много сведущи и много приятни. Спомни си жената, с която беше прекарал един месец на Калора, малък изкуствен планетоид на средата между Венера и Земята. За да я люби по-добре, той трябваше да взема подкрепящи средства, но той искаше на всяка цена да продължи напрежението си, преди да изчерпи това съкровище от сладострастие, което тя така добре поддържаше.

Хюго разтърси глава. Той никога не беше ходил на Калора. Работната му програма предвижда шестмесечен престой на този планетоид. Възможно е там да срещне жена, но това просто не беше се случило още. Има ли някаква разлика в размишленията между изминалите неща и тези, които може би ще изпиташ?

Той разсъждаваше за проницаемостта на времето. В текущия живот всеки отделен миг е непроницаем по отношение на миналото и бъдещето. Тази непроницаемост, както изглежда, изчезваше под влияние на неизвестния феномен, предизвикван от Орбита, който се

просмукваше във времето и довеждаше например до неочаквани показания на биометъра или до появата на гърди на хоризонта.

Хюго си спомняше... Не, той не си спомняше: той живееше, той преживяваше, той предживяваше. Гръдта. Той смучеше гръдта. Това още не беше сексуален жест. Той се хранеше. Тогава сигурно е на няколко месеца. Какво прави той в тази купчина бельо? Но това не беше неговият космически костюм! Той чувстваше пръстите си, такива мънички... Не, това не може да бъде... Но не, той имаше размерите на младенец. О, не, само да не преживява отново своето детство! Той дишаше дълбоко. Започна да изпълва повече дрехите си. Желанието беше живо, леко, мощно. Той почувства ерекция; твърд, горещ, вибриращ. Това беше една от активните епохи на космически изследвания. Вярвах, че ще открият начални форми на живот. Той срещаше едно от тези нови същества, жена с множество пипала. Какви приказни обятия! Партньорката му галеше едновременно цялото му тяло. Нейният орган беше захванал неговия и възхитително го масажираше в такт с дишането, сочно, чувствено трептене.

Не, това е невъзможно. Подобно същество никога не е откривано. А ако някога се появи мутант? Колко сексуални възможности биха се предоставили... Но това не е толкова необходимо. Когато беше на двадесет години, той беше направил с една жена дивно пътешествие в Ланеха, най-добрия туристически комплекс на Луната. Там той изпита вкуса на космическите пътешествия. Но освен това той се занимаваше с любов по три или четири пъти на ден. Именно с нея той извърши пътуване в страната на удоволствията. Тя беше красива и имаше баснословен апетит. След това той само искаше истински да преживее това с други жени, масажени.

След десет години той срещна Мирела. Това беше любов. Удоволствие, разбира се, и любов, нежна, мека, от все сърце. Тези години, преживени с нея. Каква магия, какво вълшебство. Къде отиде тя след това. Хюго не я видя повече. Той имаше други жени, с които искаше да преживее чувственото чудо и които той също се стараяше да обича. Имената им му се изплъзваха, но той ги виждаше и ги познаваше. Докосваше ги, слагаше ръката си на бедрото им, ръката му се плъзгаше по гърба и в цепнатината отзад... вдъхваше аромата им, ближеше половите им устни, проникваше в тях... Гледаше ги с любов.

Прекрасни, прекрасни от любов! И изпитваше необходимост да ги ласкае по-дълго, сам да бъде приласкан от тях. А желанието се запазваше винаги, беше живително, живеещо, — той можеше още да се занимава с любов, с други думи — да живее!

Те действително бяха много. Но в този случай това е възможно, защото той е станал много стар. Толкова любов. Може би той е преживял своето бъдеще. Ако то бъде такова, това е просто прекрасно, той беше удовлетворен. Ако е на сто години, може би това е възрастта, когато няма особена разлика между това, което е преживял, и това, което предстои, така или иначе са преживени прекрасни неща. Може би на тази възраст ни е безразлично — ще живеем ли още, или няма.

Хюго не отхвърляше възможността Орбита да му е внушила в течение на последните часове лъжлива представа за кислородното съдържание, но въпреки това се съблече без колебание. Не беше студено. Напротив, приятна топлина, напомняща дишане на животно, го обвиваше. Хюго забеляза костеливите си крака и китки. Той не ги позна, но това не можеше да го учуди. Извади огледало от чантата си и се огледа. Той очакваше това: лицето му беше лице на старец.

Но защо, Орбита, защо? Хюго не се учудваше, че говори с планетоида като с живо същество. Това беше естествено. В тона му също така нямаше ни най-малък упрек. Само съжаление. Може би той е преживял твърде бързо някои неща, които трябваше да траят значително повече.

И сега той ще умре. Защото е на сто години. Той ще умре, а има толкова желание да обича... Да обича. Да гали друго тяло, да се сплете с него, да плува в яркия океан на наслаждението. Той е още толкова способен да желае...

Хюго беше потресен вътрешно. Той взе отново огледалото. Косата му растеше, възстановявайки цвета си, бръчките се изглаждаха. Той наведе очи и разгледа корема си, краката си. Тялото му се подмладяваше, набираше тонус.

След това всичко спря. Той отново стана мъж на тридесет и осем години, пълен със здраве и енергия, такъв, какъвто кацна преди няколко дни на планетоида. Той без съмнение беше придобил нова мъдрост, голяма дълбочина на разбиране, но той беше същият човек. Още готов да живее.

Така и беше. Той чувстваше, че трябва да преживее нещо особено на Орбита. Хюго се огледа. Нищо, ничие присъствие. Но това странно чувство... Той го познаваше, често го беше преживявал с Мирела, когато тя се чувстваше много влюбена. Това не беше само желание, неговото желание. Това е усещането, че и ти си желан.

Да, него го искаха. Той чувстваше това в слепоочията си, краката, корема. Някой или нещо го искаше. Но нали нямаше никого. Освен ако... Там, долу, естественият амфитеатър... Той му беше обръщал внимание всеки път. Това беше един от най-красивите пейзажи на Орбита. Той побягна натам. Почти полетя. Слабата гравитация му позволяваше да прави крачки по петдесет метра. Той беше гол, свободен, той беше част от планетоида. Да, Орбита беше част от него и той беше част от нея. Той обичаше движещите се хоризонти, вълнистите равнини, многоцветното ѝ небе, нейната ясна геология.

Спря се едва когато достигна амфитеатъра. При всяко пребиваване той беше очарован от блестящите склонове, съвършенството на естествените призми, трогателната хармония на всичко наоколо. Именно тук беше сърцето на Орбита.

Хюго се спря на големия склон. Дотогава той винаги беше носил скафандър, сега за пръв път усещаше тези великолепни образувания. Склонът беше нежен, приветлив, топъл като плът.

И отново толкова живо усещане за това, че си желан, че те искат. Той разбра всичко след пет минути. Не, на тази планета още нямаше съчетание на протеини в бактерии или други живи клетки, както се надяваха учените в монреалския център. По някакъв начин — той не можеше да обясни как, Орбита сама беше станала жива. И този планетоид проявяваше някои свойства, напомнящи съзнание.

Това ще бъде неговата смърт. Ако позволи на планетоида да го погълне, той вече никога няма да може да обича.

Не, Орбита, не трябва да става така. Не бива да убиваш тези, които обичаш. Не трябва да ги поглъщаш и не бива да ги разрушаваш. Любовта е преди всичко живот. Да обичаш, значи да се любиш.

Мъжът се усмихна. Това беше добра усмивка, мила, кротка и успокояваща. Той стана и се насочи към една от стените на амфитеатъра. Той нежно галеше кристалната повърхност. Тя беше мека и като че ли трептеше под ръката му. Той продължаваше да гали

скалата... вмъкна два пръста в извивката... Тя беше влажна и изпускаше аромат на цветя.

Хюго се питаше как да постъпи. Ти трябва да ми помогнеш, Орбита. Любовта е за двама. Той се облегна на каменната стена, за да размисли малко. Стената се огъна, за да го посрещне. Хюго потъваше там, сложил ръце на коленете си. Как ставаше това например с Мирела? Той си представи пенис, напрегнат, с открита глава и уста, която се приближава към него... Две женски бедра, две ръце върху тях и бавно разделящи ги... Опънато тяло с плосък корем, вижда се линията на гръбнака, вълнуващата линия на ребрата, поясът, симетричните закръглениости на задничето, винаги обожаеми, повдигащи се за страстния дар... Той си представяше, спомняше си, заставяше се да живее. Това беше толкова просто, толкова прекрасно, така вълнуващо близко... И продължението на картината в такива познати движения...

Неговият орган бавно потъваше в женското отворстие, независимо какво, по великолепия случай на желанието. Дивното усещане на кожата, чувственото сливане на мускули, устни и погледи, и сърце, което бие в гърдите, както и в корема. Притиснати корем и движение назад и напред, потрепването на плът в плътта. Миризмата на сперма и пот и нежна усмивка.

Хюго гледаше с любов почвата, трепереца в центъра на амфитеатъра. Да, Орбита, именно така. Почвата ваеше сама себе си и приемаше форма на жена. Не изцяло — само бюст, рамене, част от ръцете, бедра, корем. Хюго оцени качествата на произведението. Потънка талия, мила. Гърдите са безупречни, не ги променяй. Бедрата са малко дълги. Строежът на гърдата е отличен. Устните на влагалището можеш да направиш по-гъвкави и по-влажни. Така, това е съвършенство. Той застана на колене, за да докосне с устни тялото на камъка, който вече не беше камък, а беше по-скоро плът. И той вече не го докосваше, той го галеше. Обичам те, Орбита. Желая те. Искам те. Ти си прекрасна, нежна, жива. Той погледна ерекцията си. Той също беше прекрасен. Наведе се над женското тяло, което беше, и той знаеше това, самият планетонд. Това тяло приличаше на тялото на Мирела, на телата на всички жени, които беше любил и щеше да люби. Той проникна в нея със своя член и задълба пръстите си в почвата, за да прегърне по-добре приятелката си; Орбита беше станала това

същество на любовта. Тя имаше уста и лице, чиито черти той не можеше да разгледа, тъй като не искаше да се откъсва от устните.

Той започна познатите движения с таза. Орбита — неочакваща това, а може би именно очаквайки — реагира сладострастно на движенията на неговия член, като толкова жени, които беше любил и щеше да люби.

Приказните обятия продължиха цяла вечност. Хюго чувстваше приближаващия оргазъм. Чувстваше, че скалите на амфитеатъра падат върху него, но това не му причиняваше болка. Това беше ласка, това беше Орбита, потрепваща от наслаждение. Тя на свой ред искаше да го покрие с тялото си. Избухването на оргазма прие безкрайните размери на любовта.

Хюго отвори очи. Той все още беше потънал в развалините на амфитеатъра, но това не беше по-тежко от продължаващите ласки. Нежно отстрани партньорката си, тъй като вече не различаваше никакви форми. Любовникът се измъкна на въздух и се изправи. Да, той беше жив.

С леко сърце и удовлетворено тяло Хюго се отправи към мястото, където беше оставил скафандъра си, и се облече. Чувстваше огромното разочарование на Орбита по време на обличането, но тя без съмнение разбираше всичко. Любовта трае по време на любовта и трябва да се запази чувството до следващия момент на любов.

Той се върна на космическата си совалка, където по надлежен начин бяха записани всички измервания. Дали Орбита ще му позволи да излети? Аз ще се върна, Орбита, ще се върна. Не трябва да затваряш в клетка този, когото обичаш. Любовта — това е чудо на свободата. Трябва да се живее, Орбита, и да се люби, когато може.

Ракетата излетя. Хюго се питаше дали оставената сперма ще може да оплоди планетоида. Ще види това на следващата година, при следващата експедиция. Отначало реши да вземе таблетка за дългия обратен път до Земята. Не, няма нужда. Трябва му време, за да раздели всичко това, което ще разкаже на учените от Центъра, и това, което предпочита да запази за себе си. И сега искаше да запази ясен ума си, за да мечтае за Мирела и без съмнение за Орбита. Орбита. Орбита-любов. Orbitamour...

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ
ВЕРТИКАЛЕН СВЯТ
ЕРОТИЧНА АНТИУТОПИЯ

ЕДИН ЩАСТЛИВ ДЕН НА 2381 ГОДИНА

Ето един от щастливите дни на 2381 година. Утринното слънце изгрява вече толкова, че докосва с утринните си лъчи горните етажи на гонада 116. Скоро външната фасада ще заблести като морската повърхност при залез. Фотоните на ранното разсъмване активизират един механизъм в прозорците на Чарлз Матерн и те стават прозрачни.

Матерн се протяга. „Господи, благослови“ — си казва той. Жена му също се протяга. Четирите им деца, будни вече повече от час, скачат и танцуват около спалната платформа, пеят:

*Благослови, Боже, благослови, Боже,
благослови всички нас,
благослови татко, благослови мама,
благослови теб и мен
благослови всеки, голям и малък,
и дай ни плодородни дни.*

След това всички дотичват до спалната платформа. Матерн става и целува поред децата. Индра е на осем, Шандор — на седем, Маркс — на пет, и Клео — на три. Дълбоко в душата си Чарлз Матерн таи срам за това, че има толкова малко семейство. Нима искрено можеш да кажеш, че един човек обича живота, когато той има само четири деца? Но лоното на Принсипеса вече няма да заплодоноси. На своите 27 години тя е вече съвсем неплодна — така казват докторите. Матерн сериозно мисли за втора жена: скучае по плача на бебе. Нали трябва човек да изпълнява своите задължения към Бога.

— Татко, Сигмунд е още тук. Той дойде нощес при мама — показват с пръст децата.

Матерн гледа натам. На спалната платформа, от другата страна на Принсипеса, близо до педала на пневмопомпата, свит на кълбо, лежи четиринадесетгодишният Сигмунд Клавер, дошъл в жилището на

Матерн веднага след полунощ, възползвайки се от своето право на блудство. Сигмунд обича зрелите жени. Сега той хърка — потрудил се е славно. Матерн го побутва по хълбока:

— Ставай, Сигмунд! Вече е утро!

Юношата отваря очи, усмихва се на Матерн и посяга към своята набедрена превръзка. Сигмунд е доста красив, живее на 757-ия етаж, има едно дете и чака второ.

— Моля да ме извините — казва Сигмунд, — успал съм се. Принсипеса ме изтощи, както винаги. Истинска дивачка е!

— Наистина е много страстна — признава Матерн.

Казват, че жената на Сигмунд също е много страстна. Матерн има намерение да я изпробва, когато тя стане малко по-възрастна. Може би идващата есен...

Сигмунд влиза под ултразвуковия душ, а Принсипеса става от постелята, натиска педала и платформата мигновено се свива. Принсипеса започва да програмира закуската. Индра включва екрана. Стената избухва в светлина и краски.

— Добър ден, — донася се от екрана. — Температурата на въздуха отвън е 28°C ако това интересува някого. Днешната численост на населението е 881115 души. От вчера са пристигнали 102 души, а от началото на годината — 14187. Да ни благослови Бог, но темпът на прираста е паднал забележимо. В гонада 117 от вчера са пристигнали 131 души, включително и четиримата близнаци на Хуля Якобинска. Тя е на 17 години и преди това е родила седем деца. Ето една истинска божа служителка! Сега е 6 часът и 20 минути. Точно след 40 минути гонадата ще бъде удостоена от посещението на Никанор Гортман, социопрограмист от Хел, който лесно може да бъде разпознат по дрехите в пурпурни и ултравиолетови тонове. Доктор Гортман ще бъде гост на Чарлз Матерн от 799-и етаж. Да се отнесем към госта с такова благословение, с каквото се отнасяме един към друг. Да благослови Бог Никанор Гортман! А сега да послушаме новини от долните етажи на гонада 116.

Чарлз Матерн се очиства, облича, след което се отправя към площадката за кацане на хилядния етаж.

Асансьорът спира на самия връх на зданието. Гортман е посетил тропическите райони и сега се готви да посети градска гонада в умерения пояс. Голяма чест е за Матерн, че са го избрали за официален

домакин на гонадата. Матерн излиза на площадката на покрива на гонада 116, силовото поле го защитава от ураганните ветрове. Той гледа наляво и вижда западната фасада на гонада 115. От дясната страна святкат източните стъкла на гонада 117. „Да благослови Бог Хуля Якобинска и седемте ѝ деца“ — мислено шепне Матерн. До самия хоризонт се виждат ред гонади с трикилометрова височина. Видът им винаги го трогва до сълзи.

Чува се весел шум на двигатели. Каца торпедоптер. От него излиза висок, широкоплещест мъж, облечен в дрехи, преливащи във всички цветове на дъгата.

— Никанор Гортман? — пита Матерн.

— Да ви благослови Господ! Чарлз Матерн?

— Да ви благослови Бог, аз съм. Да вървим.

Хел е един от единадесетте венериански града, които човек е приспособил за своите цели. Досега не е бил на Земята. Говори бавно, флегматично, монотонно. Матерн е чел работите на Гортман. Добра работа, превъзходна аргументация.

— Особено обичам „Динамика на ловната етика“ — казва Матерн. — Забележително е.

— Наистина ли така смятате? — пита приятно удивеният Гортман.

— Разбира се. Старая се да чета максимум венериански стихове. Толкова е занимателно и чуждо да се чете за лов на диви зверове.

— На Земята няма ли диви зверове?

— Да ни благослови Бог, не — отговаря Матерн. — Не можем да си го позволим. Но аз безумно обичам да чета за вашия начин на живот, така силно отличаващ се от нашия.

— Нещо като психологическо бягство?

Матерн го гледа с учудване.

— Не разбирам за какво говорите.

— Когато четете за това, вашият живот на Земята ви изглежда по-сносен, — пояснява гостът.

— О, не! Животът на Земята е напълно сносен, повярвайте ми. Чета го само за развлечение.

Асансьорът тъкмо беше достигнал 799-ия етаж.

— Ще ви покажа моето жилище.

Матерн излиза от асансьора и кани Гортман.

— Това е Шанхай. Така наричаме този четиридесететажен блок — от 761-ия до 800-ия етаж. Аз живея непосредствено под най-високия етаж на Шанхай, което показва моя професионален статус. Гонада 116 се състои от 25 града. На самото дъно е Рейкявик, а на самия връх — Луисвил.

Те вървят бавно към квартирата на Матерн по един тунел, който води на изток. Вече е 7.10 и ято деца, на групи по три и по четири изскачат от квартирите, отправяйки се към училище.

— На този етаж имаме средно по 6.2 деца на семейство — казва Матерн. — Това е най-ниският среден показател в цялото здание. Признавам го със срам. Хората на горните етажи не се размножават добре. Има един етаж в Прага, май 117-и, където на всяко семейство се падат 9.9 деца. Нима не е великолепно?

— С ирония ли го казвате? — пита Горман.

— В никакъв случай!

Матерн чувства, че го обхващат вълни на афект.

— Ние *боготворим* децата. Ние *съдействаме* за големия прираст. Нима не знаехте за това преди да тръгнете?

— Да, да — бързо казва Гортман. — Общата динамика на културата ми е добре известна. Но предполагах, че вашите лични чувства...

— Не съответстват на нормата?! Това, че аз в известна степен съм научен работник, не ви дава право да считате, че аз порицавам собствената си културна система.

— Моля да ме извините за това недоразумение и да не мислите, че съм противник на вашите устои, макар вашият свят да ми е чужд. Благослови Бог, да не се караме, Чарлз.

— Благослови Бог, Никанор. Не искам да считате, че съм прекалено впечатлителен.

Те се усмихват един на друг. Матерн се ядосва, че е проявил раздразнителност.

— А колко жители има на 799-ия етаж? — пита Гортман.

— 805 души, доколкото ми е известно.

— А Шанхай?

— Около 35000.

— А в цялата гонада 116?

— 881000.

— В тази група здания се намират петдесет гонади, нали?

— Да.

— Това са общо около 40 милиона жители — констатира Гортман. — Тоест, малко повече от населението на Венера. Интересно!

— И това не е най-голямата констелация — гласът на Матерн вибрира от гордост. — Сенсен и Бошвош са къде по-големи! В Европа има няколко още по-големи — Берпар, Венбад... И се планират още по-грандиозни!

— Значи пълната численост на населението е...

— 75 милиарда! — почти крещи Матерн. — Благослови Боже! Никога по-рано не се е случвало подобно нещо! И никой не гладува! Всички са щастливи! Бог е милостив към нас, Никанор!

Той спря да говори, когато спряха пред вратата с номер 79315.

— Това е моят дом. Всичко, което е мое, е и твое, скъпи гостенино.

Децата още не са отишли на училище. Принсипеса ги е задържала вкъщи, за да се видят с госта, и те са малко възбудени.

Той представя семейството си на госта. Гортман изважда четири малки кутийки и ги раздава на децата. Благословен жест. Матерн показва сгънатата спална платформа.

— Ето тук спим. Има място за трима. А се мием тук, под душа. Предпочитате ли да се облекчите в уединение?

— Да, разбира се.

— Тогава натиснете този бутон, който управлява паравана. Ние се облекчаваме тук. Урината тук, а фекалиите — там. После всичко се преработва. Пестелив народ живее в гонадите.

— Естествено — произнася Гортман.

— Не бихте ли желали — пита Принсипеса — и ние да ползваме параван при облекчаване? Зная, че много негонадци предпочитат това.

— Не бих искал да нарушавам вашите обичаи — отвръща Гортман.

Матерн се усмихва.

— На Венера голотата не е табу, нали? Имам предвид, че това ни е единствената стая и значи...

— Ще съумея да се приспособя — уверява ги Гортман. — Един обучен социопрограмист трябва да може да се приспособява.

— Да, да, разбира се — съгласява се Матерн и смутено се смее.

Принсипеса се извинява, че е принудена за минутка да прекъсне разговора, и изпраща децата в училище.

— Моля за извинение — казва Матерн, — но трябва да поговорим за вашите сексуални навици. Ние ще спим в едно и също легло. Ние с жена ми сме изцяло на ваше разположение. Отстраняването на половата неудовлетвореност е основен закон в общество като нашето. Чували ли сте за нашия обичай да правим нощни разходки?

— Страхувам се, че...

— В гонада 116 не се затваря нито една врата. Никой от нас няма ценни предмети и сме добре подготвени в обществен план. Имаме обичай нощем да ходим по другите жилища. Така постоянно си сменяме партньорите: обикновено жените остават вкъщи, а блудстват мъжете, макар това да не е абсолютно правило. Всеки от нас има винаги достъп до който и да е друг възрастен член на нашето общество.

— Странно — казва Гортман. — Предполагах, че в общество, в което живеят заедно толкова много хора, по-скоро следва да се развива преувеличен култ към уединение, отколкото такава хиперболизирана свобода.

— През първите години на съществуването на гонади тенденцията към уединяване е имала много привърженици. Но с течение на времето тази тенденция напълно е угаснала. Боже, благослови ни! Отстраняването на половата неудовлетвореност е наша главна цел, иначе би се получило напрежение. Обособяването е равнозначно на полова неудовлетвореност.

— Значи можете да отидете в което и да е жилище в това огромно здание и да преспите...

— Не в цялото здание — прекъсна го Матерн. — Само в своя град-блок. Ние сме противници на извънградските нощни разходки. — Той тихо се смее. — Наложихме си няколко дребни ограничения, за да не ни омръзне свободата.

Гортман гледа Принсипеса. Костюмът ѝ се състоеше от превръзка на бедрата и метална чаша на лявата гръд. Тя бе слаба, но с великолепно телосложение и въпреки че майчинството ѝ бе приключило безвъзвратно, тя не беше изгубила нищо от очарованието на младостта. Матерн се гордееше с жена си.

— Не искате ли да огледате зданието?

Те излизат. Вече на вратата Гортман галантно се покланя на Принсипеса. В коридора гостът произнася:

— Виждам, че семейството ви е по-малобройно от нормата.

Това бе скандална, невежлива забележка, но Матерн показва максимум търпимост към чуждоземния си колега.

— Навярно щяхме да имаме още деца, но ножът на хирурга направи жена ми безплодна. Това бе тежък удар за нас.

— Тук винаги ли са ценили големите семейства?

— Ние ценим живота. Сътворяването на нов живот за нас е висша добродетел. А предотвратяването му — най-големият грях. Ние всички обичаме нашия многолюден свят. А вие, изглежда, ни съжалявате. Нима правим впечатление на нещастни?

— Струва ми се, че вие сте учудващо приспособени към този живот — каза Гортман, — независимо от това, че сте толкова много и прекарвате целия си живот в този гигантски строеж. Вие никога не излизате от него, нали?

— Повечето от нас действително никога не излизат — съгласява се Матерн. — Лично аз много пътешествам; социопрограмистът се нуждае от по-широка перспектива. Но Принсипеса например никога не се е спускала по-долу от 300-ия етаж. И защо ли ѝ трябва да ходи някъде?

— И всички сте щастливи?

— Почти всички.

— Значи има изключения? — пита Гортман.

— Това са безумци — отговаря Матерн. — В нашите среди се стараем да сведем до минимум жизнените конфликти. Както сами виждате — никога не отказваме на никаква молба. Никога и никому. Но понякога се случва някой да не може повече да понася нашия стил на живот. Тези хора се бунтуват, пречат на другите. Това е много печално.

— А какво правите с безумците?

— Разбира се, отстраняваме ги.

* * *

Матерн трябва да покаже на Гортман цялата гонада. Такава екскурзия ще отнеме няколко дни. Той е малко развълнуван, тъй като не познава добре цялото здание.

— Цялото здание — обяснява — е изпълнено със свръхнапрегнат бетон. Конструкцията се опира на централно носещо ядро с размери 200 квадратни метра. Първоначално се предлагаше да се разположат по 50 семейства на етаж, но сега са средно по 120. Ние сме изцяло икономически независими, имаме собствени училища, болници, спортни площадки, домове за религиозна култура и театри.

— А храната?

— Имаме връзки със селскостопанските комуни. Сигурно сте видели, че 9/10 от сушата на този континент се използва за производство на продоволствие, че ние не заемаме плодородни земи за хоризонтални застройки, храна има винаги в изобилие.

— Значи вие зависите от комуните, които произвеждат храна?

— А кога жителите на градовете не са били зависими от фермерите? — пита Матерн. — На Земята не действа юмручното право. Ние сме единственият им пазар. А те за нас са единственият източник на продоволствия. Ние им правим и различни услуги, като например ремонт на колите им. Екологията на планетата е достигнала своя оптимум. Ние сме в състояние да изхраним още много милиарди хора. И, благослови ни, Господи, храним ги. Те се издигат нагоре.

Матерн разказва за климатизацията, за системата от шахти за придвижване и други подобни устройства.

— Всичко това е великолепно — казва в заключение Гортман. — Не мога дори да си представя как една малка планета със 75 милиарда население може въобще да оцелее, докато вие сте превърнали вашата В... В...

— В утопия — подсказва му Матерн.

— Точно това имах предвид — отговаря Гортман.

Те се заиздигат нагоре към жилищните етажи.

— Това е Рейкявик — обяснява Матерн. — Тук живее основно обслужващият персонал. Ние не искаме да създаваме предпоставки за класово разслоение. Но във всеки град преобладава някоя професионална група: инженери, научни работници. И всяка професионална група образува отделен клан.

— А осъществяват ли се контакти между отделните градове? — пита Гортман.

— Стараем се да ги развиваме чрез спортни състезания, обмен на студенти и редовни вечерни срещи на жителите на различните градове.

— А не е ли по-добре да се поощряват нощните извънградски разходки?

Матерн се намръщва.

— Предпочитаме собственото си обкръжение. Случайната сексуална близост с жители от другите градове е проява на слаб характер.

— Разбирам.

Те влизат в обширна зала.

— Това е спалнята на младоженците — обяснява Матерн. — На всеки пет или шест етаж се пада по едно такова помещение. Когато младите встъпят в брак, те напускат родния си дом и се пренасят тук. След раждането на първото дете им се предоставя собствено жилище.

— А откъде вземате стаи за тях? — учудва се Гортман. — Да разбирам ли, че всички стаи в зданието са заети? Възможно ли е смъртността при вас да е равна на раждаемостта, което значи...

— Смъртността до известна степен разрежда ситуацията. Ако умре един от партньорите, останалият жив преминава в спалнята за възрастни, като по този начин освобождава място за новото младо семейство. Прав сте обаче, че повечето от нашите младежи не намират квартира в зданието, тъй като прирастът на новите семейства е 2 процента, докато смъртността е много по-ниска. Строим нови градски гонади и преселваме там младоженците чрез жребий. Казват, че те трудно се приспособяват към новите условия, но това се компенсира с факта, че принадлежат към първите заселници. По този начин ние постоянно се смесваме чрез младежта си, като създаваме нови комбинации от обществени единици. Блестящо, нали? Вие навярно сте чели статията ми „Структурна метаморфоза на населението на градската гонада“?

— Разбира се — Гортман оглежда спалнята. Върху спалната платформа до тях се съвкупляват дванадесет двойки. — Толкова са млади... — произнася той.

— При нас половата зрелост настъпва много рано. Момичетата встъпват в съпругески връзки на дванадесет години, а момчетата — на

четирнадесет. След година се появява първото дете, да ни благослови Господ.

— И никой ли не се опитва да контролира прираста?

— Да се контролира прирастът? — шокиран от неочакваното богохулство, Матерн нервно се хваща за гениталиите си. Няколко копулиращи се двойки с учудване вдигат глави. Някой хихика. — Моля ви никога да не употребявате тези думи — с жар заговаря Матерн. — Особено в присъствието на деца. Ние... ние никога не говорим така, дори не смеем да си го помислим...

— Но...

— Животът за нас е светиня. Създаването на нов живот — благословение. Размножаването е почитта и уважението на човека към Бога. — Матерн се усмихва. — Да си човек, значи да решаваш всички проблеми с усилията на мисълта, нали? Допускам, че бихме могли да се ограничим до естествения прираст, но това би било едно нещастно решение. Напротив, както сам се убедихте, ние победоносно посрещаме проблемите на размножаването. Размножаваме се с радост, числеността ни ежегодно нараства с три милиарда, като за всеки от нас се намира място и храна. Малко умират, много се раждат и светът се изпълва. Бог е велик, животът е богат и прекрасен. Както сам виждате, ние сме щастливи. Надраснали сме детската потребност за изолация един от друг. Защо да излизаме навън? Защо ни са горите и пустините? За нас гонада 116 е Вселената. Зловещите предсказания на пророците не се сбъднаха. Нима можете да ми възразите нещо? А сега да вървим, ще ви покажа училището.

Матерн е избрал училището в работния район на Прага. Още пред вратата стават свидетели на много неприятен инцидент. При тях дотичва млада, невзискателна към външността си жена, със сива бедрена превръзка. Бременността ѝ е очевидна. Косите ѝ са разрошени.

— Помогнете ми! — крещи тя. — Мъжът ми се е побъркал!

Треперейки, тя се хвърля в обятията на Гортман. Гостът е смутен. След нея тича млад, не повече от двадесетгодишен мъж с хлътнали скули и кръвясали очи. В ръцете си държи запалена горелка.

— Проклетата вещица! — мърмори той. — Блудници, блудници безкрай. Вече имаме седем, ето ти осмия... Да се побъркаш!

Матерн е изплашен. Той отскубва жената от Гортман и трескаво бута госта към вратата на училището.

— Кажете там, че тук има побъркан — казва той на Гортман. — Нека незабавно да тичат на помощ!

Той е вбесен, че Гортман се е оказал свидетел на такава нетипична сцена, и би искал да го отведе оттук колкото е възможно по-бързо. Младата жена, все още трепереща, се крие зад гърба на Матерн.

— Бъди разумен, млади човече! — назидателно произнася Матерн. — Цял живот си прекарал в гонадата, нали? Разбираш, че размножаването е благословено. Защо искаш да отритнеш основите, по които...

— Махни се от нея или ще те изгоря!

Младежът маха с горелката пред лицето на Матерн. Матерн прави внезапна крачка встрани и младежът се хвърля върху жената. Тя отскача неловко и огънят прогаря дрехата ѝ. Оголва се бяло тяло, прекосено от една червена ивица. Жената се хваща за издутия си корем, пада и започва неистово да крещи. Младежът отблъсква Матерн и се цели с горелката в хълбока на жената. Матерн се опитва да го хване за раменете, но младежът е по-силен. Матерн успява да му извие ръката и горелката само овъглява пода. Младежът изпуска горелката и с проклетия се хвърля върху Матерн, налагайки го с всичка сила с юмруци.

— Помощ! — вика Матерн. — Помощ!

В коридора се изсипва тълпа ученици на възраст от осем до единадесет години. Пеейки химн, те настигат безумеца. След минута той почти не се вижда под подвижната маса тела, които пребиват нещастника. Към тях се присъединява подкрепление от съседните класове. Раздава се вой на сирена и пронизителна свирка.

— Полиция! Разотивайте се! — гърми по мегафона гласът на учителя.

Появяват се четирима души в мундири и незабавно овладяват ситуацията. Ранената жена лежи и стене, като се държи за хълбока. Безумецът е в безсъзнание: избито е едното му око и цялото му лице е в кръв.

— Какво е станало тук? — пита един от полицаите. — Кои сте вие?

— Чарлз Матерн, социопрограмист, 799-и етаж, Шанхай. Този човек е полудял. Хвърли се върху бременната си жена с горелка, а след това нападна и мен.

Полицаяте се опитват да вдигнат на крака безумеца, но не успяват. Старшият полицаи като латерна изрежда присъдата:

— Обвинява се в злодейско нападение на жена в зряла възраст, носеща още нероден живот, обявявам присъдата ликвидация... да се приведе в изпълнение незабавно! Да се хвърли в Спуска!

Те се отдалечават, влачейки безумеца със себе си. Появяват се лекари, които внимателно се навеждат над лежащата жена. Децата с песни на уста се връщат в класните стаи. Никанор Гортман е потресен. Матерн го взема под ръка.

— Всичко е наред — живо шепне той. — Такива неща понякога се случват. Но шансът да се види това е едно на един милион! Много нетипичен случай! Много нетипичен...

* * *

Слънцето залязва. Западната фасада на съседната гонада блести с пурпурни ивици. Никанор Гортман седи в тишината, обядва със семейство Матерн. Дикторът от вечерните новини припомня за нещастното произшествие на 108-ия етаж.

— Раните са се оказали повърхностни — казва той. — Плодът не е пострадал.

— Благослови Боже — шепне Принсипеса.

Матерн е потиснат. Произшествието на 108-ия етаж му е развалило така добре започналия ден. Въпреки това той е уверен, че е показал на Гортман вътрешната хармония и сплотеност в живота на гонاداتа. А сега той ще позволи на госта да изпита един от методите за минимизация на човешките конфликти, така рушителни за гонадското общество. Матерн става.

— Настъпи време за нощни разходки, — обяснява той. — Аз излизам. А вие ще останете тук... с Принсипеса.

Той си дава сметка, че в такава ситуация гостът ще почувства поне малко обособеност. Гортман пък е малко смутен.

— На работа — казва Матерн. — Наслаждавайте се. Тук никой не отказва на никого правото на щастие. Изтребваме егоистите в зародиш. Моля! Което е мое, то е и твое! Съгласна ли си с мен, Принсипеса?

— Разбира се — казва жена му.

Матерн излиза от стаята, бързо се движи по коридора, влиза в асансьора и се спуска на 770-ия етаж. Когато излиза от асансьора, чува гневни викове и се вцепенява от страх да не се забърка в някаква мръсна история, но за щастие не се появява никой. Той продължава понататък. Минава покрай черната врата на Спуска и внезапно осъзнава къде се намира. И веднага, без предупреждение, в ъглите на паметта му изплува лицето на неговия по-голям брат Джефри, недоволен злодей и егоист, който полетя надолу, в същия този Спуск; Джефри, който не искаше да се приспособи и който трябваше да бъде хвърлен в Спуска. На Матерн му прилошава и той се хваща за първата попаднала му дръжка, за да не падне.

Вратата се отваря. Матерн влиза. Той никога още не е блудствал на този етаж. В креватчетата спят пет деца, а на платформата — мъж и жена, и двамата по-млади от Матерн. Матерн се съблича и ляга до жената. Той я докосва по бедрата, след това по гърдите. Жената отваря очи и Матерн казва:

— Здравсти. Аз съм Чарлз Матерн от 799-ия етаж.

— Гина Бурка — казва младата жена. — А това е моят мъж, Лени.

Лени се събужда, забелязва Матерн, кима с глава, обръща се на другата страна и отново заспива. Матерн трепери от обхваналото го желание и стене от наслаждение в минутата, когато напълно навлиза в нея. „Благослови Боже“, — мисли той. Това беше наистина щастлив ден от 2381 година. И ето че вече завърши.

АТАВИСТИТЕ

Джейсън Квиведо живее на най-ниския 761-ви етаж в Шанхай. Следващият под него 760-и етаж е вече в Чикаго, където не подобава на един учен да живее. Жена му Микаела често му натяква, че скромното им положение в Шанхай е пряко отражение на качеството на неговата работа.

Повечето от работното си време Джейсън прекарва в Питсбърг, където са архивите. Той е историк и му се налага да се рови в документи и записи. Той прави изследванията си в малка камерка на 185-ия етаж на гонадата, почти в центъра на Питсбърг. Той считаше, че да има кабинет, е въпрос на професионален престиж. Така и каза, когато му се наложи да натисне нужните пружини, за да се сдобие с кабинет.

Истината обаче беше в това, че ако не се спасяваше ежедневно от Микаела и петте деца, той просто не би издържал. Натрупващото се разстройство и унижение би могло да го застави да извършва антиобществени постъпки, а може би даже и насилие. Ако под един и същ покрив живеят над осемстотин души, е необходима абсолютна обществена хармония. Той разбираше, че ако излезе от себе си просто ще го хвърлят в Спуска и ще го превърнат в енергия.

Джейсън беше нисък на ръст, имаше светлозелени очи, редеещи руси коси и приятен глас.

— Твоята външност е измамна — му каза миналото лято възхитителната Меймлон Клавер, — такива като теб са подобни на спящ вулкан. Вие избухвате внезапно, страстно и изумително.

Той предполага, че тя е права, и се бои да не изпадне в такава ситуация. Влюбен е безнадеждно в Меймлон, но не се осмелява да я докосне. Мъжът ѝ е знаменитият Сигмунд Клавер, който макар и още да няма петнадесет е признат за един от градските лидери. Джейсън не се страхува, че Сигмунд ще е против. Не се страхува и от това какво ще каже самата Микаела. Той знае правата си. Просто той се страхува от Меймлон. И най-вероятно се бои от самия себе си.

„Само за справки. Градски полови излишества. Всеобща полова достъпност.

Намаляването на собственическите бракове, край на концепцията за нарушение на съпругеската вярност. Нощните блудници — кога правата им са станали обществено узаконени? Половият живот като панацея. Половият живот като компенсация за влошеното качество на живот в градски условия.

Въпрос: действително ли се е влошило качеството на живота с победата на градската система?

(Внимание! Пази се от Спуска!) Разделение на половия живот и производство на потомство. Значение на максималния обмен на партньори в свръхплътната цивилизация.

Проблем: има ли нещо в момента, което е под забрана, и какво именно? Да се провери табуто за междуградската проституция. Да се проконтролира фактът на всеобщата достъпност в съвременната литература.

Въпрос: Дали градските нрави са аморални, постморални или безнравствени?“

Такива мисли Джейсън записва на диктофон, когато му дойдат на ум. А именно те му хрумнаха по време на нощно блудстване на 155-ия етаж в Токио. Той лежеше до една набита брюнетка на име Гретъл, когато му хрумнаха куп идеи. Няколко минути той я галеше и тя, дишайки страстно, вече изгаряше от желание; тазът ѝ се задвижи нагоре-надолу, очите ѝ се присвиха и се превърнаха в тъмни цепки.

„Извинявай, — каза той тогава и се протегна към микрофона през нейните бурно треперещи гърди. — Трябва да запиша нещо.“ Като включи микрофона към входа на квартирния информтер, той натисна копчето за включване на записа в изследователския си кабинет в Питсбърг. След това, мърдайки устни и мръщейки се, започна да диктува записките си.

Той често ходеше да блудства, но не само в района на Шанхай. Джейсън имаше смелостта дръзко да пренебрегва традициите: по време на нощните разходки всеки трябва да остава близо до своя дом. Никой няма да го накаже за това, тъй като то е нарушение на общоприетите обичаи, но не и на градските закони. Никой няма да го осъди открито.

В своите блудни нощи той се качва с асансьора далече в дълбините на зданието, за да попадне в такива градове като Питсбърг или Токио, в мръсната Прага или в мърлявия Рейкявик. Той бута врати, на които според закона няма ключалки, и ляга в постелите с непознати жени, миришещи на кухня. По закон те трябва да му се отдават. „Аз съм от Шанхай“ — казва той и те — „Ооо!“ — изпадат в благоговение, а той кръвожадно и презрително им се нахвърля, перчейки се от съзнанието за собственото си превъзходство.

Гърдестата Гретъл търпеливо чака, докато Джейсън най-накрая свърши със своите занятия и отново се притисне в нея. Мъжът ѝ, натъпкан с някакъв местен алкохолен бълвоч или, възможно е — даже с наркотик, лежи на далечния край на постелята, игнорирайки жена си и Джейсън. Големите тъмни очи на Гретъл сияят от възторг. „Вие, шанхайските момчета, умеете да ни завъртите главата“ — казва тя и те стремително се отдават един на друг в общ необуздан порив.

Вкъщи той се връща късно. Микаела спи или се прави на заспала. Тя е дългокрака, смугла жена на двадесет и три години, все още привлекателна, макар на лицето ѝ да започват да се появяват бръчки — твърде много се мръщи. Тя лежи полуразсъблечена, дългите ѝ блестящи коси разхвърляни на възглавницата. Гърдите ѝ са малки, но съвършени; мимоходом Джейсън ги сравнява с вимето на Гретъл от Токио. Той е женен за Микаела вече девет години. Някога силно я обичаше, докато не откри на дъното на душата ѝ неразтворимата утайка на мъчителна заядливост.

Микаела се усмихва в себе си и със сънно движение отмята косите от лицето си. Тя има вид на жена, която току-що е получила пределно удовлетворяващо полово наслаждение.

Джейсън няма понятие навестявал ли я е в негово отсъствие някой блудник, но разбира се, няма право да пита. („Да потърси доказателства? Петна по постелята? Следи по бедрата? Не бъди варварин!“) Той знае: даже никой да не е идвал при нея тази нощ, тя ще се постарее да създаде впечатление, че някой е бил, а ако някой е идвал и ѝ е дал само умерено удоволствие, тя ще се усмихва така, все едно че е била в обятията на самия Зевс.

Той ляга до жена си и заспива.

Сънува, че Микаела е осъдена за антиобществено поведение. Хвърлят я в Спуска. Меймлон Клавер му изразява съболезнования.

„Бедният Джейсън“ — шепне. Тя има прохладна бяла кожа, тънки черти на лицето; от нея излиза аромат на мускус; пълна е със самообладание. Още няма седемнадесет години, как може да е така недосегаемо свършена? „Помогни ми да се избавим от Сигмунд и ние ще принадлежим един на друг“ — казва тя. Очите ѝ са ярки, закачливи, подбуждащи го да стане неин избраник. „Джейсън... — шепне тя — Джейсън, Джейсън, Джейсън...“ В гласа ѝ има нежност, тя гали тялото му...

Целият в пот, треперейки от ужас, Джейсън се събужда, като едва не изпада в непотребен екстаз.

„Боже мой! — мисли той. — Боже мой, боже мой! Не съм искал това. Това е моето подсъзнание. Моето чудовищно подсъзнание, освободено от оковите“. Той заспива отново и този път сънува безобидни сънища.

На сутринта момчетата стремглаво хукват за училище, а Джейсън се готви да отива в своята лаборатория.

Изведнъж Микаела отбелязва:

— Нима не е знаменателно, че ти, когато отиваш на работа, се спускаш надолу, а Сигмунд Клавер се издига нагоре към Луисвил?

— Господи, какво искаш да кажеш с това?

— Виждам символично значение в това.

— Символичен боклук. Сигмунд е градски администратор и се намира там, където са всички администратори. Аз съм историк и се спускам при историците.

— Нима не би искал да се преместиш в Луисвил?

— Не.

— Нима нямаш самолюбие?

— Нима ни е лошо тук? — пита Джейсън, едва сдържайки се.

— Защо Сигмунд направи кариера още на 14 или на 15 години, а ти си вече на 26, а все още си многообещаващ?

— Сигмунд е честолюбив — спокойно отговаря Джейсън, — а аз не. Възможно е да е наследствено. Боже мой, какво лошо има в моята кариера? Какво му е лошото, че живеем в Шанхай?

— Един етаж по-надолу и ние бихме живели в...

— В Чикаго. Мога ли най-накрая да вървя?

Със спускането на асансьора надолу Джейсън чувства успокоителната надеждност на зданието около него. Гонадата е цял

свят. Той никога не е бил зад нейните предели. И за какво? Семейството, приятелите, целият му живот е тук, в града. Доколкото му е известно, никой не е напуснал града, с изключение на тези, на които по жребий се пада да се преселят в новооткритата преди месец гонада 158 и които, разбира се, никога няма да се върнат обратно.

Това е великолепна система. Като историк, имащ привилегията да използва записки от догонадската епоха, той по-добре от другите разбира колко е съвършена. Той си представя хаоса, който е царял в миналото. Ужасяващата свобода, това е отвратителната необходимост да се прави избор. Несигурност. Безпорядък. Липса на план. Безформеност на съдържанието и на смисъла на живота.

Джейсън достига до 185-и етаж и преминава по сънните коридори на Питсбърг към своя кабинет. На масата лежат пет малки, блестящи кубчета, всяко от които може да вмести съдържанието на няколко библиотеки. Вече две години той работи с тези кубчета. Темата му е „Гонадата като социална еволюция; характеристика на нравите, определяни от обществената структура“. Той се опитва да докаже, че преходът към гонадското общество е предизвикал фундаментални промени в човешката психика. Във всеки случай на психиката на западния човек, който е придобил азиатски черти на характера, докато предишните агресивни индивиди са се приспособили към условията на средата.

Джейсън предполага, че е открил значително явление.

Когато разказа на Микаела за своята тема, тя се отнесе с пренебрежение.

— Значи ти се каниш да напишеш цяла учена книга за това, че хората живеещи в различни градове, са различни? Че поведението на гонадските хора се различава от поведението на жителите на джунглата? Аз бих могла да докажа това с шест изречения.

Колегите му също не проявиха ентузиазъм, когато предложи темата на служебното съвещание, въпреки че беше положил много усилия да отстрани препятствията.

Джейсън преглежда паметните записки и избира кубче. Пронизва го нещо като екстаз, когато се материализират сцените от древността. Той се накланя към микрофона и започва да диктува.

„Къщи и улици. Хоризонтален свят. Индивидуални семейни кутийки-убежища: «Моят дом е моя крепост.» Фантастика! Трима

души, заемащи не по-малко от хиляда квадратни метра площ. Пътища. Трудно е да разберем идеята за пътищата. Те приличат на разклоняващи се коридори. Частни екипажи. Накъде се носят всички? Защо така бързо? Защо не си стоят вкъщи? Ето сблъскване. Кръв. Глава пробива стъклото. Ето отново сблъскване. Врязва се в тълпата. Тъмна гореща течност тече по улицата. Разгарът на деня, пролет, голям град. Улични сцени. Кой е този град? Чикаго? Ню Йорк? Истанбул? Кайро? Хора, движещи се в откритото пространство. Калдъръмени улици за пешеходци, за коли. Мръсотия. Да наложим градуираната решетка: само в този сектор, в отсек, широк 8 и дълъг 80 м, има 10 хиляди пешеходци. Лакът до лакът. Коли се движат по улиците. Добрият стар хаос. Главният стремеж е да се получи нещо. Частно потребление. Обмен на пари за стоки. Имали ли са нужда от това, което са получавали? Къде са дявали всичко това?“

* * *

Това кубче не съдържа нищо ново за него. Джейсън е виждал такива сцени и по-рано. Даже и по-впечатляващи. Той е целият напрегнат. Пот се лее на ручей от него и в същото време се стареае да разбере света, в който хората са могли да живеят където поискат, да пътешестват пеша или с коли по откритото пространство, където няма нито планиране, нито ред, нито ограничения. Той трябва два пъти да преобразува въображението си: необходимо му е да види този свят отвътре, като че ли живее в него, а след това трябва да се опита да види гонадското общество такова, каквото би изглеждало на някого, пренесен направо от ХХ век. Той си представяше как биха се чувствали древните в гонада 116. Те биха казали, че това е кошмарно място, където хората водят в ужасна теснота растителен живот; където невероятно се поощрява размножаването за славата на божество, изискващо все нови и нови почитатели. Но за него животът в гонадата съвсем не е ад. Нима сега не съществува „хомо гонадус“ — спокоен, приспособен, напълно удовлетворен човек.

Всички тези въпроси той смята да изследва интензивно, преди да напише книгата. Но колко е трудно, колко безкрайно трудно е да улови нюансите от гледна точка на съвременния човек.

Джейсън се опитва да разбере шума, повдигнат в древния свят по повод на пренаселеността. Разбира се, той знае, че човечеството би могло много бързо да запълни цялата планета, ако продължи да се разпространява хоризонтално. Но защо са били толкова разтревожени от бъдещето? Не са ли могли да видят преимуществата на вертикалния начин на живот!

„Не, не! Само така изглежда — казва си той — Те не са виждали тази възможност. Вместо това са си говорили за ограничаване на раждаемостта. Нима не са виждали, че такова ограничение може да се постигне само от тоталитарен режим? Вие ще кажете, че ние имаме репресивно общество. Но какво общество бихте построили вие, ако не се бяха развили гонадите?“

Гласът на древния човек отговаря:

„Ние по-скоро бихме предпочели ограничение на раждаемостта и пълна свобода във всичко друго. Вие сте оставили свободата на размножаване, но това ви е струвало всички други свободи. Нима не виждате?...“

„Вие не виждате — възразява Джейсън, — че обществото трябва да поддържа своя импулс, използвайки даденото му от бога плодородие. Ние сме намерили начин да обезпечим за всеки на Земята жилище, да поддържаме популация, която е десет, а може би и двадесет пъти по-голяма от тази, която се е смятала за максимална. А тези милиарди животи, които никога не биха се появили на бял свят при вашата система? Нима това не е ултимативно потискане, не е забрана за живот?“

„А нравствено ли е да им се позволи да съществуват, ако най-доброто, на което могат да разчитат, е кутийка в кутията?“

„Аз не виждам дефекти в нашия живот. Ние виждаме осъществяване на желанията си във взаимодействие с човешката среда. Защо ми е да пътувам в Китай или в Африка за удоволствие, ако мога да ги намеря в рамките на едно здание? Във ваши дни са пътували всички, а днес — никой. Кое общество е по-стабилно? Кое е по-щастливо?“

„А кое е по-хуманно? Нима не е в нашата природа да търсим, да се борим, да получаваме?“

„А вътрешното търсене? А изследването на вътрешния живот?“

„Нима не виждате?...“

„Не, вие не виждате...“

„Ако само бяхте чули...“

„Ако вие бяхте чули...“

Но Джейсън не вижда. Не вижда и представителят на древния свят. И никой от тях няма да чуе. Между тях няма контакт. Още един унил ден губи Джейсън, борейки се със своя неподатлив материал. Когато вече се готви да си тръгва, си спомня за записките, които направи предишната нощ. В новите опити да навлезе в изчезналото общество той ще изучи древните полови отношения.

Джейсън изключва своите апарати. Кубчетата ще го чакат на масата, когато утре отново се върне в кабинета си.

Той се връща вкъщи, при Микаела.

Тази вечер Квиведо имат гости: Майкъл — брат близък на Микаела, и неговата жена Стесин. Майкъл е програмист, той и Стесин живеят в Единбург, на 704-тия етаж. Джейсън счита компанията им очарователна, макар че изумителното сходство между шурей му и Микаела сега го вълнува и тревожи. Майкъл обича да носи коси до раменете и е само с един сантиметър по-висок от стройната си сестра. Те, разбира се, са само разнотипни близнаци, но въпреки всичко чертите им са почти идентични. Те даже се мръщят или дразнещо се усмихват в едно и също време. Джейсън трудно ги различава, докато не застанат един до друг. Те даже застават по еднакъв начин, отметнали глави назад. И тъй като гърдата на Микаела не е висока, има възможност да ги объркаш в профил и даже в анфас.

Сега Джейсън чувства полово влечение към шурей си. Това е естествено, като се има предвид физическото въздействие, което Микаела оказва на мъжа си.

Гледайки през цялата стая полуобърнатата към него Микаела, нейния гол и гладък гръб, малките полукълба на гърдите ѝ, появяващи се под ръката ѝ когато се протяга към нишата на информтера, той изпитва настоятелна необходимост да отиде при нея и да я погали.

„А ако това беше Майкъл? И ако, прокарайки ръка по гърдите, открие, че те са равни и твърди? А ако те паднат страстно сплетени и неговата ръка, плъзгаща се по бедрата не открие възбуждащата скрита цепнатина, а свободно висящата мъжка плът? Да я... го обърне? Да раздели двете бели мускулести части?...“ Въображението на Джейсън се развихря. Само в лекомислените и грубовати дни на детството си той не подбираше половите си контакти, в това число и със своя пол. Не, не, той няма да си позволи това. В гонадата, където всичко е еднакво позволено, наказание за такива неща, разбира се, нямаше. Много го правеха. И по всичко личеше, че Майкъл също. Ако Джейсън поиска Майкъл, трябва само да го помоли. Да се отказва, е грях. Но той няма да го помоли. Джейсън с всички сили се бори с изкушението.

„Не е добре един мъж толкова да прилича на жена ми. Дяволско видение. Но защо толкова силно му се съпротивлявам? Ако го искам, защо да не го взема? Но не. Ако наистина исках... Не, това е необяснима тяга — само отзвук на желанието към Микаела.“

Но фантазията му отново се разиграва... Той и Майкъл — страстно оплетени: полуразтворени и притиснати устни... Видението е толкова ярко, че Джейсън става рязко, като при това обръща чашата вино, донесено от Стесин, и в същото време, докато Стесин с ловко движение подхваща чашата, той прекосява стаята, зашеметен от острата издатина, издуваща плътните му зелени със златно шорти. Той се приближава към Микаела и поставя дланта си върху една от гърдите ѝ. Зърното ѝ е меко. Той се притиска към Микаела, захапвайки леко шията ѝ. Микаела приема равнодушно тези знаци на внимание и не спира програмирането на обема. Но когато той, все още в безразсъдство промъква лявата си ръка под саронга ѝ, преминава по корема и по слабините, тя недовошно раздвижва бедра и сърдито шепне:

— Стига! Не пред гостите...

В изстъпление той намира ароматните благовония и ги предлага на всички. Стесин отказва — тя е бременна. Пухкаво, приятно момиче, благодушно и лекомислено...

Джейсън смръква дълбоко и чувства вътрешно облекчение. Сега той може да погледне Майкъл, без да рискува да стане жертва на неестественото си влечение. Но грешните мисли още не са го напуснали.

„Подозира ли Майкъл нещо? Интересно как би реагирал, може би ще се посмее, ако му разкажа? А ако той ме помоли да се отдам, какво бих направил?“

Джейсън смръква още веднъж и роякът жужащи мисли се разсейва.

След малко обаче отново го овладява вълнуваща фантазия. Той вижда разтворените крака на Микаела, които се показват изпод лежащото, рязко клатецо се тяло на Майкъл; вижда детското, развълнувано лице, поглеждащо зад движещите се плещи.

Те чудесно са си прекарвали времето. Майкъл е първият, който я е познал. Може би на девет или на десет години. А може би и по-рано... Въображението му рисува картините на техните неловки

експерименти. "Другия път аз ще се кача върху тебе, Майкъл. О... О-ооо! Така е значително по-дълбоко... Мислиш ли, че го правим както трябва?... Хайде да опитаме по друг начин. Сложи си ръката тук... Целуни ме пак. Така... Ох, боли! О-о!... Така... чудесно... Така... така... още малко... още... о-ооооо!...

Да, чудесно са си прекарвали времето.

— Какво има, Джейсън? — достига до него гласът на Микаела.
— Изглеждаш като пиян.

С усилие на волята Джейсън се заставя да излезе от трансa. Ръцете му треперят. Още едно дръпване. Не се случва толкова често да изпуши три парчета до обед.

Микаела е приготвила разкошен пир. Протеинови бифтеци, салата от кореноплоди, пищен пудинг, сосове, рибена супа. Нищо рекомбинирано или отчасти синтетично. Следващите две седмици ще им се наложи да се хранят по-ограничено, докато не покрият дефицита в своя бюджет. Джейсън скрива раздразнението си. Майкъл винаги яде много, когато е у тях. А Майкъл е тук най-малко пет пъти в годината и винаги за него се готви пиршество. Подозренията на Джейсън се събуждат отново. „Не става ли между тях нещо тайно? Не тлее ли досега страстното детско увлечение? Да допуснем, че съвкуплението на дванадесетгодишни близнаци е доста пикантно, но следва ли да продължават и сега, когато са по на двадесет и три и вече са женени? Майкъл — любовникът в моето легло?“ Джейсън се сърди на себе си. Не му стига че е измъчен от идиотските си хомосексуални влечения към Майкъл, но сега се мъчи с видения за кръвосмесителни „занимания“ зад гърба му, което отравя часовете на почивката му.

„И какво, ако се съвкупляват? Нищо обществено осъдително няма в това. Търсете наслаждение където искате. И в «цепката» на сестра си, ако толкова ви сърби. Не! Нека Микаела да е достъпна за всички мъже на гонада 116, само не и за нещастния Майкъл! Нека половият му член стане такъв, че тя да не го усеща както трябва... Ах! Бъди реалист, — казва си той. — Кръвосмесителните забрани имат смисъл там, където не действа естественият отбор. А впрочем те може би никога не са се съвкуплявали“... Той се удивлява колко непристойност е избуяла в него за последно време. „Това е заради търканията с Микаела, — решава той, — нейната студенина ме принуждава да заемам всякакви неудовлетворителни пози. Ама че

кучка! Ако не престане да ме дразни, аз... Какво аз? Освен да съблезня Майкъл и да й го отнема?“

Той се смее над сложността на собствените си планове.

— Какво забавно има? — пита Микаела. — Сподели го с нас, Джейсън.

Той смутено вдига очи: какво да й каже?

— Глупава мисъл, — импровизира той, — за теб и за Майкъл и за това, колко си приличате. Помислих какво ще стане ако при теб дойде блудник, а вие сте си разменили стаите. Той се вмъква под одеялото и открива, че лежи с мъж и...

Джейсън млъква, поразен от ужасяващата безсмисленост на казаното.

— Каква странна фантазия! — казва Микаела.

— Е, какво? — подхваща Стесин. — Сигурно блудника малко ще се учуди, а след това ще продължи да се съвкуплява с Майкъл. Не е ли така? Нали това е по-добре, отколкото да се прави скандал и да се мъкне някъде другаде. Какво толкова?

— Забравете за това — мърмори Джейсън. — Аз и сам знам, че е глупаво. Просто Микаела ме попита и аз ви разказах.

Следобед те прекарват два часа в мълчание. Малко преди полунощ Майкъл и Стесин си отиват. Едва гостите са си отишли, Микаела хвърля саронга и отправя към Джейсън зовящ, пълен със страст поглед. Но той, макар да знае, че не е добре да игнорира нейната безмълвна покана, е така потиснат, че предпочита да се спаси с бягство.

— Жалко — казва той, — имам безсъние.

Изразът й веднага се променя — отначало объркване, а след това — гняв. Джейсън бързо излиза, хвърля се към асансьора и като оловна тежест се спуска на 59-ия етаж. Варшава... Той влиза в непозната квартира и вижда там непозната жена на тридесет години с пухкаво и охранено тяло, спяща сама на разхвърляна постеля. В стаята има не по-малко от осем деца, които са се скупчили в ъгъла на стаята. Той я буди.

— Джейсън Квиведо — представя се той. — Аз съм от Шанхай.

В очите й се появява безпокойство.

— Шанхай? А може ли да сте тук?

— А кой е казал, че не може?

— Никой не е казал, — мисли на глас тя. — Но шанхайците никога не идват тук. Наистина ли сте шанхаец?

— Може би трябва да ви покажа идентификационната си карта? — сурово пита той.

Високомерния му тон пречупва съпротивата ѝ. Тя започва да се глези, сваляйки дрехите си, оправя косите си и изважда козметичните пулверизатори. Той ляга на постелята, а тя, предлагайки се, свива коленете си почти до гърдите си. Той я обладава грубо и нетърпеливо.

„Майкъл — мисли той при това, — Микаела, Майкъл, Микаела...“ Сумтейки, той с цялата си страст се предава на блудство.

Сутринта той започна нова серия изследвания, изискващи данни за половите излишества на древните народи. Както обикновено се съсредоточи на XX век, който считаше за кулминационен век на древната ера и следователно най-значителен, разкриващ целия комплекс от отношения и проблеми, насъбрали се до настъпване на гонадската индустриална ера. XXI не бе така полезен за него, защото подобно на всички преходни периоди бе хаотичен и безсистемен, а XXII го отвеждаше при съвременните отношения в началото на гонадската епоха. Затова XX век бе негова любима сфера на проучване.

Джейсън се старае да не изпада в историческо заблуждение. Макар XX век, наблюдаван от дистанцията на времето, да му изглежда цялостен, той разбира, че това е погрешна оценка, получена в резултат на твърде повърхностни абстракции. Определени, очевидни примери преминават като пътеводна нишка през няколко десетилетия, но той счита, че трябва да се отчита и възможността за натрупване на количествени изменения, обуславящи главните исторически скокове между десетилетията. Освобождаването на атомната енергия е създадо един такъв скок. Развитието на междуконтиненталния транспорт е оформило втори скок. В личната сфера противозачатъчните средства са довели до фундаментални изменения в сексуалните отношения — до революция без кръвопролития. Настъпването на психо-чувствителната ера с нейните специфични проблеми и постижения се отбелязало с още една голяма пропаст, отделяща края на века от всичко, което е било по-рано. Така 1910, 1930, 1950, 1970 и 1990 година заемат особено място в Джейсъновото пилообразно изображение на двадесетото столетие и при всяко предприемано от него моделиране на духа на века той представя необходимите доказателства за всяка дискретна субепоха.

Той има на разположение много доказателства. Съществуват много материали с огромно значение за епохите, предхождащи гонадската, които се пазят в подземни хранилища, чието местонахождение не бе известно на Джейсън.

Разбира се, Централният архив за факти (ако той действително е само един, а не комплекс от многочислени филиали, разхвърляни по целия свят) се намира извън пределите на гонада 116, а може би, както се опасява Джейсън, и извън пределите на Чипитското струпване. Не е там работата. Той може да изиска оттам всяка необходима информация и да я получи веднага. Номерът е да знаеш как и за какво искаш материалите.

Той достатъчно добре е запознат с източниците, за да направи разумен избор на материалите. Натиска клавишите и новите кубчета пристигат. Новини, филми. Телевизионни програми. Листовки. Ръкописи. Той знае всичко, което се отнася до сексуалните отношения и проблеми, записвано с позволени и непозволени средства — обикновени повести, кинохроника и нелегален поток „забранени“ еротични произведения. Джейсън използва и едните, и другите за постигане на обективната истина. После прави проучване на моралните кодекси, екстраполирайки съответните пропуски на законите, действащи през периодите на възход между субепохите. Ето например в законите на Ню Йорк се казва: „Лице, предумишлено показващо себе си или интимните си телесни части на обществено място или на каквото и да е място в присъствието на други, или принуждаващо друг към такова показване, се признава за виновен в...“ В какво? В щата Джорджия, научава по-нататък той, всеки спящ пътник, ако е в неприличен вид в купе с други лица е виновен и се наказва с глоба в размер на 1000 долара или с лишаване от свобода за 12 месеца. Законът на щата Мичиган пък заявява, че всяко лице, което подложи на медицински преглед което и да е лице от женски пол и при това му препоръча като необходимо и полезно да встъпи в полова връзка с мъж, и всеки, който не се явява неин съпруг, мъж, встъпващ в полова връзка с такава жена поради такава препоръка, ще бъде признат за виновен в углавно престъпление и наказан с лишаване от свобода за срок до десет години. Странно! А ето и нещо още по-странно: „Всяко лице, което познае похотта или встъпи в полова връзка с някакво животно или птица, се признава за виновен в педерастия.“ Не е за учудване, че са се изродили! А ето и още: „Който познае похотта с което и да е лице от женски или мъжки пол чрез задния проход или посредством езика или който осъществи сношение с мъртво тяло... две хиляди долара или пет години лишаване от свобода.“ А ето и най-

тъжните закони от всички: в щата Кентъки употребата на противозачатъчни средства е забранена под заплаха от глоба до петдесет долара или шестдесет дни лишаване от свобода, в Масачузетс който търгува, предлага или рекламира какъвто и да е инструмент или лекарство, или предмет за предпазване от забременяване, ще бъде осъден до пет години затвор или глоба от хиляда долара. Как? Да изпратиш в затвора човек за години за пикантно близане с език на собствената си жена, а за разпространението на противозачатъчни средства — толкова дребно наказание! „Постигналата ги съдба е заслужена — мисли той. — Странен народ — толкова лекомислено да се отнасят с тези, които се опитват да ограничат раждаемостта!“

Джейсън продължава изследването си с преглед на филми. Наблюдава се периодическо отслабване на забраните, особено в периода между 1920-а и 1930-а година и после през 1960-а. Плахите експерименти с откриването на бедрата бързо довеждат до оголване на гърдите. Снема се забраната на популярния сексуален справочник. Джейсън не вярва на това, което узнава. Душите им са били така стеснени! Така са пресичани влеченията им! А защо? И за какво? Разбира се, те са се стремили към свобода. Но в този тъмен век преобладават ужасяващите ограничения, с изключение на последните десетилетия, когато разрухата на обществото се превръща за тях в освобождаване. Джейсън отбелязва засилване на съмнителната моралност. Ето плашливите нудисти, срамежливите участници в разорителни оргии. Примирените ревнивци — жертви на съпругеска вярност. Джейсън поглъща половите концепции на двадесети век. Жената — собственост на мъжа. Награда за девственост. Странно, повече от странно! Но сякаш са се избавили от това. Опити на държавата да диктува правилата за полови отношения и да забранява определени актове. Ограничения даже при думите. Ето фраза от сериозна работа по социален критицизъм през XX век: „Сред многото значителни достижения през десетилетието най-после солидните писатели имат свободата да използват думи като «ебане» и «путка» в своите произведения.“ Възможно ли е това? Какво значение се е влагало в тези обикновени думи?

Към края на деня той все повече се убеждава в значимостта на своите тези. През последните триста години са настъпили фундаментални изменения в сексуалния морал, но те не са следствие

само на културна традиция. „Ние сме се променили — казва си той. — Променили са ни и тази промяна е извършена на клетъчно ниво. Извършено е преобразование както на тялото, така и на душата. Те не са могли да допуснат или да поощряват развитието на нашето общество на всеобща достъпност. Нашето блудстване, нашата голота, нашата освободеност от забрани, отсъствието на неразумна ревност — всичко това вероятно им е било чуждо, безвкусно и отвратително. Даже тези, които са живели така, са го правили като протест против репресиите. Ние се различаваме съществено от тях.“

Уморен и удовлетворен, той напуска кабинета си един час по-рано. Когато се връща, не намира Микаела вкъщи. Децата са сами. Къде е тя? Дори бележка не е оставила. Може би е отишла на приказки?

— Къде е мама? — пита големия си син.

— Отиде на среща.

— Отдавна ли?

— Може би преди час-два.

Не става много ясно. Разтревожен, Джейсън разпитва жените на етажа, приятелки на Микаела. Те не са я видели. Момчето оглежда баща си и уточнява:

— Отиде на среща с мъж.

Джейсън раздражено гледа сина си.

— Така ли каза? Какъв мъж?

Но момчето е изчерпало информацията си. Джейсън решава да позвъни в Единбург, защото се опасява, че е отишла на среща с Майкъл. Само да разбере там ли е. Дълго се колебае. Неистови видения преминават през ума му. Майкъл и Микаела оплетени, неразделно слети, възбудени, притиснати в обятията си в кръвосмесителна страст. „И може би всеки ден е така. Дали продължава отдавна? И всяка вечер тя идва при мен още топла и влажна от обятията му.“

Той вика Единбург и вижда на екрана Стесин, спокойна, напълняла. Не, разбира се, че я няма тук. А трябваше ли да дойде?

— Мислех, че ще намине...

— Последния път я видях, когато бяхме у вас.

Той се колебае. И едва в последния момент, преди да се изключи, изтърсва:

— Случайно да знаеш къде е Майкъл?

— Майкъл? На работа е. Интерфейс Крю 9.

— Уверена ли си?

Стесин го гледа с учудване.

— Разбира се. Къде другаде може да бъде? Смяната му е до шест и половина. — Стесин се смее. — Да не мислиш, че Майкъл и... Микаела...

— Разбира се, че не. Откъде ти хрумна? Просто си мислех, че ако... — той се колебае. — Добре, забрави това, Стесин. Когато си дойде, поздрави го.

Джейсън изключва връзката. Отчаян е, привиждат му се кошмари: дългите пръсти на Майкъл хващат гърдите на сестра му. Розовите ѝ пъпки стърчат между тях. Долепват носове: два огледални образа. Долепват езици. Не!... Искане му се да отиде в Интерфейс Крю 9, да намери Майкъл, ако наистина е на работа. А може би той опъва сестра си в някаква дупка? Джейсън се хвърля върху леглото, за да обмисли положението си. Опитва се да открие дали Микаела позволява на брат си да я яха. Той няма да позволи да попадне в клопката на обичаите на двадесети век. От друга страна, това е сериозно нарушение на правилата — да излезеш посред бял ден и да се отдадеш. „Ако тя иска Майкъл, нека той идва открито, като всички честни блудници, след полунощ, вместо да се крие и държи подло. Може би тя си мисли, че ще съм шокиран да разбера кой е любовникът ѝ, и иска да го скрие от мен? Но това е стократно по-лошо. В това има нотка на лъжа. Старомодно нарушение на съпружеската вярност — тайни срещи... Колко са жалки! Трябва да ѝ кажа...“

Вратата се отваря и Микаела влиза. Тя е гола под прозрачната наметка и има оживен и раздърпан вид. Усмивва се на Джейсън. Зад усмивката ѝ той долавя скрита неприязън.

— Струва ми се, малко позакъснях? Съжалявам.

— Откъде идваш?

— От Сигмунд Клавер.

Джейсън е изумен, но чувства облекчение. „Какво е това? Блудстване през деня? По женска инициатива? Слава богу, че не е Майкъл. Ако не лъже.“

— Сигмунд? — пита той. — Защо Сигмунд?

— Аз го навестих. Нима децата не ти казаха? Той имаше малко свободно време и аз го посетих. Трябва да ти кажа, че получих безкрайно удоволствие. Той е изкусен партньор. Това не ни е за първи път, но сега бе най-хубаво.

Тя излиза изпод душа и започва да къпе децата. Не обръща никакво внимание на Джейсън. Той унило съзерцава голото ѝ гъвкаво тяло. Лекциите по гонадска сексуална етика отдавна се изпариха от главата му и той обидено присви устни. Трудно му бе да превключи от съмненията за кръвосмесителна любов на връзката ѝ със Сигмунд. „Тя тича след него? Дневно блудстване? Ако има съвест? Прави го изключително напук на мен, — казва си той. — Да ме раздразни и разсърди. Да ми покаже колко малко знача за нея. Използва пола си като оръжие против мен... Но у Сигмунд би трябвало да има повече здрав смисъл. Човек с такова положение, а нарушава обичаите. Може би Микаела го развъртава. Това тя го може. Даже с мъж като Сигмунд. Ама че кучка!“

Внезапно забелязва, че го гледа с блестящи очи, с разкривена в злорада усмивка уста. Сякаш го предизвиква на бой.

„Не, Микаела, аз няма да играя на тази игра...“ и непринудено пита:

— Какво имаме днес за обед?

Следващия ден той започна разшифровка на кубчето с филмови записи от 1969 година, комедии за две калифорнийски двойки, решили да си разменят през нощта съпругите, но после открили, че им липсва смелост за това. Джейсън е заинтригуван от абсолютната странност на характерите им, тази показност, душевните им мъки по такъв тривиален повод — с кого да преспят, и страха им на финала. Защо са така сковани? Боят се от нежелателна бременност? От заразна болест? Не, счита той, филмът очевидно е заснет след венерическата ера. Може би за тях удоволствието е в страха. Но страх от какво? Родово наказание за нарушаване на монопола на брака? Така трябва да е — прави заключение Джейсън. Те се страхуват от законите, забраняващи извънбрачни връзки.

Наблюдавайки лудориите им, той изведнъж си представя Микаела в контекста на буржоазния морал на ХХ век. Не срамежлива глупачка като тези четиримата от филма. Безсрамна, предизвикателна, опияняваща се от посещението си при Сигмунд, използваща пола като оръжие против фаворитизма на своя мъж — обичай, присъщ на ХХ век и далечен от света на гонадата. Само който счита пола за стока би направил това, което направи Микаела. Тя повторно изобрети нарушението на съпружеската вярност и я пусна в обращение в общество, в което тази идея няма смисъл. Джейсън изпита силен гняв. Защо от 800 хиляди души, живеещи в гонада 116, на него се падна социално болна жена?

„Тя разбира, че ме дразни не интересът ѝ към собствения ѝ брат, а това, че флиртува с него. Отива при Сигмунд, вместо да чака той да дойде при нея сам. Разврат, варварство! Ще ѝ покажа! Знам как да изиграя глупавата и садистка игра!“

Той напуска кабинета си преждевременно. Асансьорът го издига на 787-ия етаж. Пред квартирата на Сигмунд и Меймлон Клавер внезапно му се завива свят и едва не пада. Толкова се изплашва, че е почти готов да се откаже и да се върне. Той се бори със себе си, като се мъчи да потисне неувереността си. Мисли за хората от филма. Защо се

страхува? Нали Меймлон е само още една дупка. Той вече е имал стотици такива привлекателни като нея. Но тя е особено желана...

Тя може да ме постави на място с няколко остротии. И все пак я желая. Отказвах си това удоволствие толкова дълго, докато Микаела безсрамно тича при Сигмунд посред бял ден. Кучка. Но защо страдам? В гонадата не е прието да се разстройваш. Искам Меймлон въпреки всичко.

И Джейсън отваря вратата.

Квартирата на Клавер е празна. Само детето играе в нишата.

— Меймлон — вика я той. Гласът му пресеква.

Екранът светва и се появява програмираното изображение на Меймлон:

— Здравейте! Ще си бъда вкъщи след 15.00. Спешни съобщения...

Джейсън сяда и чака.

14.50. Влиза Меймлон, водеща за ръка детето. Джейсън става, гърлото му е пресъхнало. Тя е облечена семпло в бяла туника и има разрошен вид. А защо не. Джейсън!

— Джейсън? Случило ли се е нещо?

— Искях само да ви навестя... — казва той, като едва познава гласа си.

— Изглеждаш странно. Болен ли си? Да ти дам нещо? — Тя сваля туниката и я захвърля под душа. Остава по тънка като паяжина ризка. Джейсън обръща глава, заслепен от ослепителната ѝ голота и докато тя сваля и ризката и слага домашното си халатче, погледът му блуждае из квартирата. Тя отново произнася:

— Нещо не си на себе си.

Джейсън объркан форсира събитията.

— Меймлон, позволи ми да те опъна!

Тя учудено се смее.

— Още сега? Посред бял ден?

— Не е ли хубаво?

— Необикновено е — отговаря тя — особено с мъж, който не е блудствал с мен дори през нощта. Но мисля, че няма нищо лошо в това.

Колко е просто. Тя сваля халатчето си и подготвя постелята. Разбира се, няма да разстройва госта, даже ще се постарее да го

удовлетвори. Времето е необичайно, но Меймлон знае кодекса, по който живеят, макар да не се придържа буквално към него. Сега тя ще стане негова. Бяла кожа, високи твърди гърди. Дълбок пъп, черно вълмо от косми, щедро виещи се между бедрата. Тя го примамва с усмивка, потърквайки бедра, за да се подготви. Той се разсъблича, като внимателно сгъва дрехите си. Ляга до нея, нервно обхваща с ръка гърдата ѝ, леко я захваща за ухото.

Отчаяно му се иска да ѝ каже, че я обича. Но това вече е нарушение на обичая, и то по-сериозно от всички, които си бе позволявал досега. По принцип, макар и не от принципите на XX век, тя принадлежи на Сигмунд и Джейсън няма право да се натрапва със своите емоции в живота им.

Целувайки я по устните, той бързо се качва върху нея. Както обикновено, паниката го кара да бърза. Все пак се овладява и забавя темпото. Даже се осмелява да отвори очи. Приятно му е, че очите ѝ са затворени. Колко ослепително бели са зъбите ѝ! И сякаш мърка. Той започва да се движи малко по-бързо. Стиска я в ръцете си, зърната на гърдите ѝ се сплескват върху неговите гърди. Нещо необикновено и изумително я възбужда рязко и силно. Тя крещи и издава нечленоразделни звуци, страстно се притиска в него. Той така се изумява от оргазма ѝ, че не успява да се наслади на своя. Така свършват. Изнурен, той се притиска в нея, тя гали изпотените му рамена. Впоследствие като анализира спокойно случилото се, той прецени, че не бе по-различно от това, което бе изпитвал с други.

„Ето че я опънах“.

Той се отдръпва, двамата стават и отиват под душа.

— По-добре ли си?

— Мисля, че да.

— Когато дойдох, ти беше ужасно скован.

— Жалко, — казва той.

— Може би ще пиеш нещо?

— Не.

— Не ти ли се иска да побъбриш?

— Не, не — той отмества очи от тялото ѝ и се протяга за дрехите си.

Тя бавно се облича.

— Е, май вече е време да тръгвам — казва той.

— Ела някога пак. По-добре в нормалното за блудстване време. О, не че не ми се иска да идваш денем, Джейсън, но през нощта ще е по-непринудено.

В гласа ѝ се чувства страх да не ѝ откаже. Дали се досеща, че за първи път е опънал жена от своя кръг.

Като хвърля поглед на часовника си, той се качва в асансьора, отива в кабинета си и прекарва там около два часа. След като се връща в Шанхай, той отива в соматичната зала и ляга в ментованата. Плавните психовълни малко го успокояват. Когато след това влиза в съблекалнята, екранът реагира на неговото излъчване и се обръща към него:

— Джейсън Квиведо, вашата жена ви търси.

Прекрасно! За обед е вече късно. Нека да се поядосва.

След като се разхожда по залите още два часа, той накрая се спуска на своя етаж и се насочва към къщи. Екранът до асансьора му съобщава, че търсенето продължава.

— Идвам, идвам — недоволно мърмори той.

Микаела изглежда обезпокоена и в същото време зарадвана от завръщането му.

— Къде беше? — пита тя, когато той се появява в стаята.

— О, навсякъде.

— Нямахте те на работа. Опитвах се да ти се обадя. Трябваше да използвам детективи.

— Като че ли съм загубено дете!

— Това не е типично за теб. Ти ненапразно изчезна посред бял ден.

— Обядвала ли си вече?

— Чаках те — кисело отговори тя.

— Тогава хайде да хапнем. Гладен съм.

— Няма ли да се оправдаваш?

— После — той се опитва да създаде атмосфера на тайна. Щателно подбирайки думите си, той повтаря на себе си всичко, което ще каже на Микаела. В този ден той ще нападне пръв.

Микаела е изцяло погълната от предаването. Накрая Джейсън не издържа.

— Ти май искаше да знаеш къде съм бил?

— А къде беше? — тя го погледна с безгрижна усмивка, като че ли нищо не е станало.

— Ходих при Меймлон Клавер.

— Ти?! Посред бял ден?

— Аз.

— Добра ли беше тя?

— Великолепна! — казва той, смутен от безгрижието на Микаела... — Над всякакви очаквания.

Микаела се смее.

— Толкова ли е забавно? — пита той.

— Не, ти си забавен.

— Какво искаш да кажеш?

— През всички тези години ти не си позволяваше да блудстваш в Шанхай и ходеше при разни пачаври. Сега, по най-глупав повод, си си позволил Меймлон...

— Ти си знаела, че аз никога не съм блудствал тук?

— Разбира се, че знаех — жените си разказват всичко една на друга. Аз те следях: Варшава, Прага... Защо ходеше там, Джейсън?

— Сега това няма значение.

— А какво има значение?

— Това, че прекарах деня в леглото на Меймлон.

Мълчание.

— Ти си идиот!

— Кучка!

— Неудачник!

— Стерилна!

— Простак!

— Чакай, а ти защо ходи при Сигмунд?

— Да те подразня — признава тя. — Той е кариерист, а ти не си. Исках да те задействам, да предприемеш нещо.

— Да — казва той след известно време — виждам. У нас има само външен блясък на гонадския начин на живот. А под тях — ревност, завист, егоизъм...

— Да, прав си.

— Ти знаеш как вървят моите работи? Моята теза за това, че селективното размножаване е произвело в гонадите нова раса хора, се потвърди. Това сигурно е така, но аз не принадлежа към тази раса. И

ти не принадлежиш към нея. Възможно е някои да принадлежат. Но колко са те?

Микаела се приближава до него и се притиска до гърба му. Той чувства зърната ѝ. Те са твърди и го гъделичкат.

— Вероятно повечето, — съгласява се тя, — твоята теза сигурно е вярна. Но ти тук си чужд. Ние сме извън времето.

— Да.

— Атависти от уродливите векове.

— Да.

— Затова трябва да спрем да се мъчим един друг, Джейсън. Трябва да се научим да скриваме чувствата си. Разбираш ли?

— Да. Иначе ще ни хвърлят в Спуска. Ние сме неудачници, Микаела.

— И двамата ли?

— И двамата.

Тя се обръща. Ръцете му я прегръщат. Той ѝ подмигва, тя му отвърща със същото.

— Отмъстителен варварин... — нежно казва тя.

— Злобна дивачка... — шепне той.

Те падат в леглото. Сега нощните блудници трябва просто да чакат.

Той никога още не беше я желал толкова силно, както в този момент.

СВЕТЪТ НА ВЪН

1

Девета междуетажна бригада работи в еднообразното вертикално пространство между външната страна на обслужване на гонада 116 от 700-ия до 730-ия етаж. Макар работната зона да е много висока, ширината ѝ не превишава пет метра.

Членовете на бригадата рядко ходят в самата сърцевина. Основно те действат в периферията, следейки панелите на различните звена на управление на главния компютър. Хората от девета междуетажна бригада контролират многочислените блокове на саморегулиращите се устройства, насочващи работата на компютрите. Всеки път, когато веригата на някоя контролираща система се окаже на границата на претоварване, членовете на бригадата бързо я регулират. Това не е трудна работа, но е от първостепенно значение за живота на гигантското здание.

Всеки ден, когато започне смяната им, Майкъл Стетлер и неговата бригада минават през ирисовата диафрагма на единбургския шлюз на 700-ия етаж. Самоходните кресла ги доставят до определените пунктове. Самият Майкъл се занимава с програмиране на блоковете, обхващащи етажите от 709-ия до 712-ия.

Майкъл е на 23 години. В тази междуетажна бригада той работи като програмист-настройчик вече единадесет години. Премествайки се по етажите, той повишава напрежението или го намалява, изключва или включва, комбинира или разединява, удовлетворява изискванията на обслужващия компютър. Майкъл следи изменящите се комбинации от индикатори, изпълнявайки всички необходими регулировки, а мислителните центрове на мозъка му са свободни за всичко друго.

Той мечтае за непознати места извън гонада 116, които е виждал на екрана. Той и неговата жена Стесин са големи телезрители и рядко пропускат някое телепътешествие. В мозъка му преминават изображения от стария догонадски свят: Йерусалим, Истанбул, Рим, Тадж-Махал, руините на Ню Йорк, върховете на лондонските здания, показващи се над вълните, които ги покриват, други ексцентрични и романтични места извън стените на гонадата: вулканът Везувий,

гейзерите на Йелоустоун, африканските савани, южните острови на Тихия океан, Сахара, Северният полюс, Виена, Копенхаген, Москва, Великите пирамиди.

Съществуват ли още тези места?

Майкъл не знае. Повечето от това, което е виждал на екрана, е съществувало преди сто и повече години. Той знае, че разпространението на гонадската цивилизация е изисквало събарянето на много остарели неща. Разбира се, всичко е било внимателно преснимано в обем, а след това е изчезнало. Несъмнено знаменитите паметници на старината са запазени. Няма смисъл да се преработват пирамидите, за да се направи още една стая в гонадата. Но много стари градове са разчистени. Той е чувал как неговият зет Джейсън Квиведо, историк, казва, че някога тук е имало два града, наричащи се Чикаго и Питсбърг, които са стояли от двата края на днешната констелация.

Майкъл мечтае за приключения извън гонада 116. Защо да не излезе навън? Нима трябва да прекара остатъка от живота си, висейки на самоходното кресло между етажите? Така му се иска да излезе, да вдъхне неочистения въздух с миризма на растения. Да види река. Да полети около тази първобитна планета, вглеждайки се в неравната ѝ повърхност. Да се покатери на Великата пирамида! Да поплува в солената вода на океана! Колко е интересно това! Да застане под открито небе, излагайки кожата си на знойните слънчеви лъчи.

— Слушай, аз бих могъл да направя всичко това — казва той на жена си, безметежната, набъбнала Стесин. Тя носи петото им дете — момиченце, което ще се роди след няколко месеца. — В края на краищата не е голяма трудност да програмирам блока така, че да ми отвори изход навън.

— Чуйте — обръща се той към хората на площада. — Не ви мисля злото! Няма защо да ме затваряте!

Те се смеят. Двама млади мъже се разхождат под прозореца и го зяпат. Един от тях доближава длан към лицето си и усърдно я пълни със слюнка; когато това е свършено, той я предлага на своя приятел, който със своята ръка изстиска слюнката. Двамата се извиват в див смях. Майкъл ги наблюдава озадачено. Младите мъже казват нещо презрително и си отиват. Мястото им заема девойка, както той предполага, на петнадесет-шестнадесет години. Гърдите ѝ са големи и загорели, между тях виси амулет във вид на мъжки полов орган. Тя така поглажда амулета, че той го приема за покана.

— Бих те обикнал — казва той, — само ме измъкни отгук.

Той протяга ръка между пръстите, като възнамерява да я погали. Тя отскача назад, прави неприличен жест, сочейки го с лявата си ръка с четири пръста, насочени към лицето му и притиснат към тях палец. Явно непристойност.

Наближава нощта. В сумрака Майкъл вижда непрекъснатата редица приземяващи се на площада машини за пръскане на посевите. Те са като птици, връщащи се в гнездото си след залез слънце. Зрителите изчезват. Майкъл вижда как влизат в други здания на площада.

Въоръжена девойка му носи вечерята; като оставя вратата отворена, тя влиза и оставя подноса; след това излиза, без да каже дума.

Варени зеленчуци, прозрачен бульон, неизвестни червени плодове, студено вино. Плодовете са смачкани и презрели, но всичко останало е великолепно. Той яде жадно, очиствайки подноса. След това отново отива до прозореца. Средата на площада е празна, но на далечния ѝ край има осем или десет мъже, очевидно дежурната обслужваща смяна прави нещо около машините под светлината на три летящи и светещи кълба.

Сега килията му е съвсем тъмна и не му остава нищо, освен да се съблече и да се изпъне на разстланите одеяла.

След час-два го буди нестройна музика, чувствителна и дразнеща. Той сяда. По стените на килията му танцуват червени сенки. Майкъл се хвърля към прозореца. Огромна купчина от сухи стъбла, клонки и овощни отпадъци пламти по средата на площада. Никога преди това не е виждал огън, освен на екрана, и видът на кладата едновременно го плаши и му доставя удоволствие. Тези люлеещи се, вдигащи се и изчезващи червени кълба — къде се дяват? Даже тук, в килията си той усеща пристигащата на вълни топлина на пламъка. Нима те не се страхуват, като дават свобода на огъня? Разбира се, около огъня има гола земя и той не може да я пресече. Земята не гори.

Той с усилие отделя очи от хипнотичното безумство на огъня. Дузина музиканти седят в редица около огъня. Инструментите им са допотопни: духови или клавишни. Майкъл, който има музикален слух се мръщи от едва доловимия фалш в свиренето. Но на фермерите изглежда им е все едно. Те не са разглезени от механичното съвършенство на научно проверената музика.

Стотици фермери, вероятно цялото население на селото, седят в неравен кръг около площада, поклащайки се от време на време в такт на пронизителната музика, блъскайки с пети по земята. Отблясъците светлина ги превръщат в сборище от демони: по полуголите им тела струи зловеща червена светлина. Сред тях той вижда и няколко деца — не са твърде много: две тук, три там, много възрастни двойки с едно дете, а и въобще без деца. Той е изумен от своето откритие: те ограничават раждаемостта! Това е ужасно! Побиват го тръпки. Колкото и да се отличават гените му от гените на останалите хора на гонадата, той все пак е човек на гонадата.

Музиката става все по-пронизителна и по-безпорядъчна. Пламъкът се издига все по-високо. Сега фермерите започват да танцуват. Темпото все повече нараства, но ритъмът е съгласуван и отчетлив. Очите на танцуващите са потъмнели, устните им са плътно стиснати. „Това не е пир — изведнъж осъзнава той. — Това е религиозен празник, обред на комуната. Какво ли замислят? Дали той не е жертвеното агне? Провидението им е изпратило човек от гонадата. Специално за тази цел!“

Майкъл панически се оглежда за котел, кол, прът и други предмети, пригодни да могат да го изпекат или сварят. В гоната винаги се носят ужасни слухове за комуните, но Майкъл винаги се е отнасял към тях като към примитивни митове. А може и да не са само митове?

Когато дойдат да го вземат, той ще нападне пръв. По-добре да бъде убит, отколкото да загине безславно на селския олтар.

Мина още половин час, но никой не погледна към неговата килия. В огъня подхвърлят все нови и нови клонки.

Но какво е това?

На площада тържествено излизат фигури в маски — трима мъже и три жени. Лицата им са скрити в груби сферични съоръжения. Жените носят овални кошници, в които могат да се видят продукти, произведени в комуната: зърно, сухи класове, зеленчуци. Мъжете обкръжават седма фигура — жена. Двама я дърпат за ръцете, а третият я подбутва отзад. Тя е бременна, както се вижда, в шестия или в седмия месец. Тя е без маска, лицето ѝ е напрегнато и неподвижно, очите ѝ са широко отворени от уплаха. Мъжете я хвърлят пред огъня и се изправят близо до нея. Тя стои на колене с наведена глава, дългите ѝ коси почти докосват земята, набъбналите ѝ гърди се люлеят при всяко поривисто вдишване. Един от мъжете с маска — това несъмнено е жрецът — започва протяжно заклинание. Една от жените с маски поставя в ръцете на жената по един клас пшеница. Другата я посипва с храна и я разтрива по потния ѝ гръб. Третата посипва зърна в косата ѝ. Притиснат към прътите на решетката, Майкъл се чувства отхвърлен хиляди години назад, попаднал на празненство в неолита, и не може да си представи, че само на един ден път оттук се издига грамадата на гоната 116.

* * *

Жреците са завършили помазването на жената с храна. Двама от жреците рязко я изправят на крака, а една от жриците смъква и последните остатъци от дрехи. Предчувствайки нещо зловещо, Майкъл в ужас се притиска към решетките. Ето я жертвата! И може би Майкъл е предназначен за палач. Трескавото въображение на Майкъл

довършва сценария: той вижда как го извеждат от килията, избутват го на площада, слагат в ръката му сърп; до огъня лежи с корема нагоре проснатата жена, жреците пеят псалми, жриците скачат и му показват закръгления корем на жертвата, чертаейки въображаемите линии на разреза, докато в това време музиката се усилва и огънят се разгаря все по-ярко и... Не! Не трябва! Майкъл се обръща и затваря очи. Когато идва на себе си, вижда, че жителите на селото се движат в танц към бременната жена. Тя стои, стискайки в ръка класовете пшеница, стиснала бедра, засрамена от голотата си. Те се глумят над нея, крещейки дрезгави ругатни, правейки с четири пръста срамни жестове към нея, дразнейки и обвинявайки я. „За какво? Коя е тя? Осъдена на влада вещица?“

Жената се е свила на кълбо. Тълпата я заобикаля плътно. Той вижда как я ритат и плюят.

— Оставете я! — вика той. — Мръсни негодници, махнете ръцете си от нея!

Но воплите му са заглушени от музиката. Жената се клатушка, едва не пада, носи се насам-натам, но навсякъде се натъква на плътен пръстен. Ударите се сипят по разранената ѝ гръд и по гърба ѝ. Тя диша тежко и подивяла от ужас, търси изход, но кръгът не се отваря и отново, и отново я отблъсква навътре. Когато пада, те рязко я вдигат. Когато кръгът се разкъсва, към нея се протягат други жители на селото. Всички я бият с отворена длан и, изглежда, никой не я удря в корема. Ударите се нанасят с голяма сила. Съвършено беззащитна в голотата си, жената не се опитва да се защити или поне да запази корема си. Стискайки класовете, тя доброволно се подчинява на своите мъчители. Тълпата се люлее покрай нея. Колко още ще издържи? Какво искат от нея? Да я пребият до смърт? Или да я заставят да изхвърли детето в тяхно присъствие? Майкъл не може да си представи нищо подобно. Къде е уважението им към живота? Тази жена трябва да е неприкосновена, а те я мъчат.

Тълпата от виещи хора я скрива. Когато те се отдръпват, тя стои на колене, близка до припадък, трепери цялата. Тялото ѝ е покрито с кал, на дясната ѝ гръд има следи от нечии нокти.

Тримата жреци запяват в унисон; жителите на селото отстъпват назад, събирайки се на групи. Жената неуверено става и оглежда своето окървавено тяло. Лицето ѝ не изразява нищо — тя е извън

болката, страха и ужаса. Бавно отива към огъня. Застава до самия огън, с гръб към него. Пламъците почти достигат до нея.

Силата на музиката отново нараства. Жреците млъкват и замират в неподвижни пози. Изглежда, приближава решаващата минута. Може би тя ще скочи в пламъците?

Не! Жената махва с ръка и хвърля класовете в огъня. Раздава се немислим рев. Изнурената жена с несигурни крачки се отдалечава от огъня и пада на лявото си бедро. Жреците величествено изчезват, жителите постепенно се разотиват. На площада остават само двама — жената и висок, брадат човек. Майкъл си спомня, че го е видял в центъра на тълпата, когато биеха жената. Мъжът се приближава, изправя я и нежно я люлее. Жената се сгушва в него. Той тихо ѝ казва нещо и тя отговаря с дрезгав от шока глас. Мъжът я вдига на ръце и я носи към едно от зданията на противоположната страна на площада.

Майкъл се отдалечава от прозореца и се хвърля на леглото.

Наоколо е тъмно и тихо. Картините на церемонията отново се появяват пред него. Накрая заспива тежък сън.

Будят го за закуска. Болните от вчерашното ходене мускули протестират срещу всяко движение. Той се заема с подноса: хляб, сурови плодове, вино; всичко изглежда много апетитно. Преди да успее да се справи с храната, вратата на килията се отваря и влиза жена, облечена в къс костюм, приет в комуната. Той се досеща, че тя не е от редовите работници; има студен, властен поглед, а лицето ѝ е интелигентно. Сигурно е на около 30 години. Тя е стройна, има еластични мускули и малки гърди. С нещо му напомня Микаела. От лявата ѝ страна има ремък с оръжие.

— Не ми доставя удоволствие видът на твоята голота, — казва тя с тон, нетърпящ възражение. — Облечи се и тогава ще можем да поговорим.

Тя говореше на езика на гонадата. Наистина с акцент и гласните бяха изкривени. Обаче това несъмнено беше езикът на родното му здание.

Той бързо се облича, а тя го наблюдава с каменно лице.

— В гонадите — казва той — ние не обръщаме много внимание на това дали сме облечени, или не.

— Но тук не е гонада!

— Разбирам, че съм нарушил вашите обичаи, и съжалявам за това.

Накрая той покри голотата си. Тя малко се посмекчи, благодарение на извиненията и послушанието му. Като направи няколко крачки в килията, тя каза:

— Отдавна при нас не се е явявал шпионин от гонадите.

— Аз не съм шпионин!

Студена скептична усмивка.

— Тогава защо си тук?

— Не съм се готвил да правя нищо в земите на вашата комуна. Просто минавах по тях, насочвайки се към морето.

— Наистина ли? — каза тя, като че ли ѝ беше съобщил, че е излязъл да се разходи по Плутон. — Значи пътешестваш? И, разбира

се, сам?

— Да.

— И кога започна твоята увеселителна разходка?

— Вчера, рано сутринта — отговори Майкъл. — Аз съм от гонада 116. Внезапно почувствах, че повече не мога да остана в зданието. Тогава си направих пропуск и избягах от града на разсъмване.

— Какво се надяваш да научиш, като ни шпионираш?

— Казах ви, че не съм шпионин — уморено казва той.

— Гонадските хора нямат навик да бягат от зданията си. Много години съм имала работа с такива хора и знам как мислите. Само пет минути след излизането си ти щеше да си парализиран от ужас — добави тя. — Разбира се, ти си трениран, иначе не би издържал цял ден в полето. Не мога да разбера само защо са те пратили. Вие си имате свой свят, ние — свой. Нямаме конфликти, нашите интереси не се сблъскват и значи няма нужда от шпионаж.

— Напълно съм съгласен с вас — казва Майкъл. — Именно затова не съм шпионин.

Той чувства, че го влече към нея. Знанията и самообладанието ѝ го привличат. Той продължава:

— Как да ви накарам да ми повярвате? Искях само да видя света извън гонадата. Открих, че не съм много съгласен с гонадския начин на живот. И тогава излязох навън. Не съм шпионин. Искях само да попътешествам — да видя морето. Виждали ли сте море? Не? Това е заветната ми мечта — да се поразходя по брега, да чуя шума на вълните, да почувствам под краката си мокрия пясък...

Страстният му тон навярно започва да я убеждава. Тя свива рамене, видът ѝ малко се смекчава и тя казва:

— Как се казваш?

— Майкъл Стейтлър.

— Възраст?

— Двадесет и три.

— Бихме могли да те качим на следващия бързоходен влак, натоварен с гъби, и след половин час ще бъдеш в своята гонада.

— Не — моли я той, — не го правете. Позволете ми да вървя на запад! Не искам да се връщам, без да видя морето.

— Значи още не си събрал достатъчно информация?

— Аз не съм... — той се спира, след като разбира, че тя го дразни.

— Добре. Може и да не си шпионин. Сигурно си просто луд. А какво мислиш за нашето село, Стейтлър?

— Даже не знам какво да кажа.

— Какво впечатление ти направихме? Какви сме? Прости или сложни? Или може би зли? Ужасни?

— Странни — отговаря той.

— Странни спрямо тези хора, сред които си живял, или въобще?

— Трудно ми е да определя... Вие като че ли сте от друг свят. Аз... Всъщност как се казваш?

— Арта.

— Артур? При нас това е мъжко име.

— А-р-т-а.

— А, Арта. Колко е прекрасно, че живееш така близо до земята, Арта. За мен това е само мечта. Тези малки къщи, този площад. Слънцето. Светлините на зданията... Нито стълби, нито асансьори. И този обред през нощта. Музиката, бременната жена. Какво беше това?

— Аа. Говориш за противородовия танц?

— Ето значи какво е било! Това е било... — той се запъва, подбирайки думата — обред за стерилизация?

— Това е танц за осигуряване на добра реколта, — казва Арта, — за да са здрави посевите, а раждаемостта да е ниска.

— А жената, която биеха? Да не е забременяла незаконно?

— О, не — смее се Арта. — Детето на Милча е напълно законно.

— Тогава защо... така я мъчиха... тя можеше да загуби детето си...

— С някои това се случва — спокойно казва Арта. — В комуната сега има единадесет бременни жени. Те теглиха жребий и Милча загуби. Или спечели. Разбираш ли, това не е изтезание, това е религиозен обред: тя е свещена избраница. Със страданията си тя носи здраве и разцвет на комуната. Това е голяма чест. Това вече никога няма да се случи с Милча и тя ще има определени привилегии в течение на целия си живот. И всички са ѝ благодарни — сега ние сме защитени за още една година.

— Защитени? От какво?

— От гнева на боговете.

Една минута той се мъчи да разбере какво общо имат тук боговете. След това пита:

— А защо се стараете да намалите раждаемостта?

— Може би си мислиш, че ние владеем целия свят? — изведнъж се ожесточава Арта. — Ние сме комуна. Отделена ни е определена площ земя. Трябва да произвеждаме храна за себе си и за гонадите, ясно ли е? Какво ще стане с нас, ако просто се размножаваме и размножаваме, докато селото ни не заеме половината от съществуващите поля и храната, която произвеждаме, стига само за нашите собствени нужди.

— Но вие няма защо да разширявате селото. Трябва да строите нагоре. Както правим ние. Тогава броят на членовете на вашата община може да се увеличи десетократно...

— Ти нищо не разбираш — отвръща Арта. — Защо ни е да превръщаме комуната в гонада? Ние си имаме свой начин на живот. Той изисква от нас да сме немногобройни и да живеем сред изобилни поля. Защо да ставаме като вас? Ако се развиваме, то ще е само хоризонтално. И след време ще покрием Земята с безжизнена кора от асфалтирани улици и пътища, както в миналите времена. Не! Не ни харесва. Наложили сме си ограничения и сме щастливи. Изглежда ти безнравствено? Ние мислим, че са безнравствени гонадските народи, които не контролират размножаването си.

— Ние нямаме нужда да го контролираме — отговаря ѝ той. — Математически е доказано, че още далеч не сме изчерпали възможностите на планетата. Ние строим нова гонада всеки няколко години и при това снабдяването не се намалява, ритъмът на нашия начин на живот се поддържа и...

— И ти мислиш, че това може да продължава безкрайно?

— Е, не безкрайно... — съгласява се Майкъл. — Но дълго. При съществуващия темп ще минат може би петстотин години, докато почувстваме някакво засягане на интересите ни.

— А след това?

— Този проблем ще се реши, когато му дойде времето.

Арта яростно клати глава.

— Не! И още веднъж — не! Как можеш да говориш такива неща? Как може да се размножаваш, без да се грижиш за бъдещето?

— Слушай — казва той. — Аз разговарях със своя зет-историк. Той е специалист по XX век. Тогава се е считало, че ако населението на Земята превиши 5 или 6 милиарда, на планетата ще настъпи глад. Много се е говорело за пренаселението. Когато катастрофата настъпила, редът бил възстановен. Старите хоризонтални методи на използване на земята били забранени. Била построена първата гонада, после втората... Жилища получили 10 милиарда души, после 50, а сега 75 милиарда. Тяхното съществуване се обезпечават с по-ефективна хранителна продукция, по-високи здания, по-голяма концентрация на хора върху непродуктивните земи. През XX век никой не би повярвал, че е възможно да се изхранят толкова много хора на Земята. Какво ще попречи на нашите потомци да изхранят 500 и даже 1000 милиарда? Ако се тревожим за проблеми, които още не са възникнали, ако гневим Бог с ограничения на раждаемостта, ще сгрешим против живота, без да сме сигурни, че...

— Ха! — презрително се изсмива Арта. — Ние никога няма да се разберем едни други. Ти ми отговори, ако гонадският начин на живот е така хубав, защо напусна гонадата и тръгна да пътешестваш по полята?

Без да дочака отговор, тя хлопва вратата. Майкъл се опитва да я отвори и установява, че е заключена. Той остава сам и отново затворен.

Еднообразният ден е безкрайно дълъг. Никой не идва при Майкъл, освен момичето, което му носи храна. Зловонието в килията го потиска. Липсата на душ става непоносима. Майкъл се приближава до прозорчето и гледа навън. Вижда само малка част от комуната. Някъде извън зрителното му поле трябва да са училището, театърът, административната сграда, складовете и ремонтните работилници. В паметта му отново изникват картини от снощния обред. Те му се струват странни, но тяхната чудатост е очевидно само маска, която си слагат, за да се различават от гонадците. Това е сложно, добре балансирано общество. Толкова сложно, колкото и неговото. Машините, които те управляват, съвсем не са прости. Несъмнено имат и изчислителен център, който да управлява отглеждането и прибирането на реколтата. А това пък изисква щат от професионални техници. Трябва да се проучват агрономическите проблеми: пестициди, потискащи плевелите, а също екологически тънкости. Майкъл вижда само външната страна на живота им.

Арта се появява отново едва в края на деня.

— Скоро ли ще ме пуснат? — веднага пита той.

— Още не сме решили — клати глава Арта. — Аз препоръчах да те пуснат. Но някои от нашите са много подозрителни.

— Кого имаш предвид?

— Вождовете. Разбираш ли, това са старци, за които е естествено да изпитват недоверие към непознатите. Някои от тях искат да бъдеш принесен в жертва на бога на плодородието.

Арта се захилва. Сега изглежда не толкова строга, почти дружелюбна. Тя е на негова страна.

— Това звучи ужасно, нали? В отделни случаи боговете ни искат човешки жертви. Но в гонадите също отнемат човешки живот, нали?

— Да, когато някой застрашава сигурността на нашето общество. Нарушителите на законите се изгарят в камери, разположени на дъното на зданието. Техните тела се превръщат в енергия. Но...

— Значи убивате, за да запазите стабилността на обществото си? Е, и ние понякога постъпваме така. Но не често. Честно казано, смятам, че ще те убият. Но това още не е решено.

— Кога ще решат?

— Може би довечера. Или утре.

— Нима заплашвам комуната с нещо?

— Никой не твърди това — отговаря Арта. — То по-скоро има философски смисъл, който е трудно да се обясни: жителите на гонадата са нашите основни потребители и ако нашият бог символично погълне гонадата в твое лице като представител на това общество, това ще е мистично потвърждение на съюза на двете общества — комуната и гонадата. Впрочем може би ще забравят за жертвоприношението. Само един ден е минал от противородния танц и ние все още нямаме нужда от свещена защита. Аз им говорих за това. Бих казала, че шансовете ти за освобождаване са твърде високи.

— Твърде високи — мрачно повтаря след нея Майкъл. В главата му прелитат видения от далечното море, пепелявият конус на Везувий, Йерусалим, мраморният Тадж-Махал. Сега те са далечни като звездите. Съдбата му бе подготвила не море, а зловонна килия. Майкъл се предава на отчаянието.

Арта прави опит да го успокои. Тя кляка до него. Очите ѝ са топли и нежни. Не е останала и следа от предишната ѝ войнствена

рязкост. Струва му се дори, че ѝ се харесва. Опознавайки го, тя сякаш преодолява бариерата, разделяща двете култури. Същото става и с него. Разделящото ги духовно разстояние се скъсява. Нейният свят не е негов, но той чувства, че би могъл да се приспособи към някои от тези обичаи. Между тях се заражда близост. Той е мъж, тя е жена и в това е същността, а всичко останало е само фасада. И все пак при разговора той отново и отново си припомня колко са различни. Изяснява се, че тя е 31-годишна, но не е омъжена. Той е изненадан. Казва ѝ, че в гонадата всички на възраст над дванадесет-четиринадесет години са омъжени. Защо тя, толкова привлекателна, не е омъжена още?

— При нас има достатъчно омъжени жени — последва отговор. — Не ми е нужно да се омъжвам.

Може би тя не иска да ражда деца? Не, не за това. В комуната има достатъчно майки. А тя има други задължения.

— Какви?

Тя обяснява, че се занимава с търговските връзки между гонадата и комуната. Затова така добре говори езика му. Тя си има често работа с гонадите, договаря се за обмяната на промишлени продукти, изпраща обслужващите механизми на ремонт при повреда, която не е по силите на селските техници, изпълнява и други поръчения.

— Значи може би аз съм предавал твои разговори. Ако се върна вкъщи, ще мога да те слушам, Арта.

Усмивката ѝ е прелестна. Майкъл започва да подозира, че в тази килия се заражда любов.

На свой ред Арта го разпитва за гонадите. Тя никога не е ходила там. Разпитва го за жилищата им, транспортната система, асансьорите, училищата, залите за развлечения... Кой приготвя храната? Кой решава каква професия да получат децата? Можеш ли да пътуваш из гонадата от град в град? Къде се заселват новите хора? Как гонадците, принудени да живеят в такава теснотия, се изхитрят да не враждуват помежду си? Не се ли чувстват затворници? Хиляди хора, натъпкани в едно здание като пчели в кошер — как го понасят? Как им действа застоялият въздух, изкуственото осветление, това, че са откъснати от природата? Не, такъв живот е непостижим за нея.

И той се опитва да ѝ обясни всичко. Обяснява го така разпалено, че дори на самия него, избягал от гонадата, започва да му се струва, че я обича. Говори за равновесието, за балансираните потребности и

желания в тази мъдро устроена социална система, функционираща с минимални търкания и разстройства... Арта изглежда очарована от възторжения му разказ. Лицето ѝ се зачервява от вълнение, сякаш за първи път в живота си е разбрала, че животът на стотици хиляди хора в едно здание не е така груб и безчовечен. В същото време Майкъл усеща, че собствената му риторика не го увлича: чувства се като страстен пропагандист на начин на живот, в чиито достойнства започва да се съмнява. Продължава да разказва, като се надява, че по този начин предразполага Арта и тя ще стане по-достъпна, хладнокръвна жена, израснала под силното слънце.

Упоението от собствените му думи постепенно прераста в сексуално влечение. Възникналата между тях близост Майкъл интерпретира като зараждаща се физическа близост. Това е естествен еротизъм за жителя на гонадите: всички са достъпни един за друг по всяко време. И Майкъл решава, че е напълно разумно и естествено да премине от събеседване към съвкупление. Тя е така близко. Очите ѝ сияят. Гърдите ѝ са малки. Майкъл забравя Микаела. Накланя се към Арта. Лявата му ръка се плъзга по рамото ѝ, пръстите намират гърдата. Притиска устните си към нейните устни, с другата си ръка търси закопчалката на единствената ѝ дреха. Още миг и тя ще бъде гола. Телата им се доближават. Опитни пръсти търсят пътя за члена му. И изведнъж...

— Не! Не трябва...

— Ти не мислиш така, Арта — уговаря я той, развързвайки туниката ѝ. Като стиска малката ѝ твърда гърд и се опитва да намери устните ѝ, той шепне: — Ти си твърде напрегната. Отпусни се. Любовта е благословение... Любовта...

— Престани! — гласът ѝ звучи рязко и сурово, тя грубо го отблъсква.

Но защо? Може би в общината е прието така да се отдават.

Арта взема туниката си, отблъсква Майкъл с глава и се опитва да вдигне коляното си. Той я обхваща с ръце и се опитва да я притисне към пода, гали я, целува я и шепне някакви думи...

— Пусни ме!

Това е толкова неочаквано за Майкъл: жена, която с всички сили се съпротивлява на мъжа. В гонадата за това биха я осъдили на смърт, но тук не е гонадата.

Съпротивата ѝ го разпалва: вече няколко дни е без жена — най-дългия период на въздържание в живота му. Той е възбуден и крайно напрегнат, желанието го довежда до лудост. Никакви хитрости няма да ѝ помогнат, той ще я обладае веднага щом се справи с нейната съпротива.

— Арта... Арта — мучи той, усещайки под себе си тялото ѝ. Ако само можеше някак да си свали дрехата, докато я удържа под себе си. Тя се бие като дявол. Добре, че е дошла без оръжие. Арта тежко диша и диво го налага с юмруци. Усеща вкус на кръв по разбитите си устни. Поглежда в очите ѝ и се изплашва от суровия, пълен с ненавист поглед. Но колкото по-силно тя се съпротивлява, толкова по-силно я желае той. Дивачка! Ако така се отдава! Но тя изведнъж се разплаква. Започва да го хапе и драска.

— Арта, моля те. Това е безумие... Позволи ми...

— Животно!

— Позволи ми да ти покажа как мога...

— Кретен!

Тя го удря в слабините с коляното си. Това вече не е игра. Ако иска да я обладае, трябва да я победи. А после какво? Да изнасили жена в безсъзнание. Не, не така.

Желанието му изведнъж секва. Той се отдръпва от нея и застава на колене до прозореца, гледа в пода и диша тежко. Е, какво, върви си и кажи на старците как постъпих с тебе. Нахрани с мен своя бог.

Арта стои над него и намръщено се облича.

— В гонадата — казва той — се счита за крайно непристойно да откажеш това на мъж — гласът му трепери от срам. — Ти ме прелъсти, Арта, аз мислех, че те привличам. А после ми бе трудно да спра.

— Какви животни трябва да сте!

Майкъл се страхува да я погледне в очите:

— В известна степен е така. Ние не можем да позволим да нарастват възбудителните емоции, защото в гонадата няма място за конфликти. При вас не е така, нали?

— Да.

— Можеш ли да ми простиш?

— Ние се любим само с тези, които обичаме. Ние не се отдаваме на първия срещнат. Откъде би могъл да го знаеш? — И наистина,

откъде? Гласът ѝ е като бич: — Така добре ни беше! Как можа да ми се нахвърлиш?

— И аз не знам. Бяхме двама, бяхме сами, а чувствах как все повече и повече ме привличаш... беше така естествено...

— Беше така естествено да се опиташ да ме изнасилиш!

— Но аз спрях навреме...

Ехиден смях.

— Това ли наричаш „спрях навреме“?

— При нас жените никога не се противят, Арта. Мислех, че си играеш с мен. Не разбрах, че ми отказваш — сега се решава да я погледне в очите. В тях вижда объркване, разбиране и съжаление. — Получи се необмислено, Арта! Хайде да върнем всичко, както си беше, и да започнем отначало.

— Аз не мога да забравя твоите ръце върху тялото си. Не мога да забравя как ме разсъблече.

— Не се сърди! Опитай се да погледнеш на това с моите очи. Разделя ни бездна: различни възгледи, различна практика. Аз...

Тя бавно клати глава. Никаква надежда за прошка.

— Арта...

Отива си. Той остава сам. Гнети го срам, макар да се мъчи да повярва, че не всичко е загубено. Какво да се прави — сблъсък на две несъвместими култури.

Няколко часа след изгрев слънце на площада започнаха да правят новаклада. Значи тя е разказала всичко на старейшините.

Нанесено ѝ е оскърбление, те я утешават и обещават да отмъстят. Сега навярно ще го принесат в жертва на своите богове. Това е последната нощ в живота му. Ще умре далеч от къщи, без пречистване, толкова млад, пълен с несбъднати желания. Ще умре, без да види морето.

При огъня докарват гигантска машина за бране — огромно чудовище с осем ръце, шест крака и голяма паст. Във въображението си той се вижда понесен нагоре от огромните метални палци. Главата му се приближава до зейналата паст на чудовището, а жителите на селището се молят в безумна ритмичност. А ето я и Арта, радва се на своята победа. Честта ѝ е възстановена. Жреците пеят монотонно...

А може би ще се случи друго? Нали миналата нощ провеждаха пречистващ обред, а той помисли, че измъчват бременната. А всъщност я удостоиха с висока чест. Но колко зловещ вид има тази машина!

Площадът се изпълва с жители. Настъпва решаващата минута...

„Чуй, Арта, това беше просто недоразумение! Помислих, че ти също ме пожела. Аз постъпих така, както е прието в нашето общество, нима не го разбра. Сексът за нас не е толкова сериозно и важно нещо. Почти като размяна на усмивки или стискане на ръце. Ако двама души имат желание, те се съвкупляват. Защо да не го направят? Аз просто исках да ти доставя удоволствие, наистина, наистина! Беше ни така добре заедно.“

Звукът на барабаните нараства. Чуват се ужасните скърцащи звуци на духовите инструменти. Помогни ми, Господи. Ето ги и жреците с кошмарните си маски. Аз днес съм централната фигура.

Минава час, сцената на площада става все по-безумна, но никой не идва за него. Може би пак нещо не е разбрал?

До вратата на килията му се чуват стъпки. Чува се как се отключва катинар. Това сигурно са жреците.

Вратата се отваря и влиза Арта. Тя бързо затваря вратата и опира гръб на нея. Единственото осветление в килията е слабият отблясък на огъня, проникващ през прозореца. Лицето на Арта е строго и напрегнато. Този път тя носи оръжие. Значи работата е сериозна.

— Арта! Аз...

— Тсс! Говори по-тихо, ако искаш да живееш.

— Какво става?

— Готви се жертвоприношение. На бога на реколтата.

— Мен?

— Теб.

— Ти си им казала, че съм се опитал да те изнасиля! И сега следва наказанието.

— Нищо не съм им казвала. Те взеха това решение на залез слънце. Нямам нищо общо с това.

Гласът ѝ звучи искрено. Той се учудва, а тя продължава.

— Ще те поставят пред бога в полунощ. Сега го молят да приеме жертвата. Това е дълга молитва. — Арта с опасение минава покрай Майкъл, като че ли се страхува да не я нападне отново, и гледа през прозореца. След това се обръща към Майкъл. — Много добре. Никой няма да забележи. Върви след мен, само че тихо. Ако ни хванат, ще те убия и ще кажа, че си се опитал да избягаш. Да вървим.

— Къде?

— Да вървим! — Той покорно я следва по лабиринти, по влажни подземни преходи, по тесни тунели, малко по-широки от тялото му. Накрая излизат навън. Откъм площада от другата страна на зданието се чува музика и пеене. Арта изтичва в пространството между двете къщи, оглежда се и след това кани със знаци Майкъл. С къси и бързи прибежки те стигат до външния край на селото. Той се оглежда: оттук може да се наблюдава огънят. Изведнъж наблизо се раздава някакъв звук. Арта го прегръща и го дърпа надолу. Тялото ѝ е притиснато към него — връхчетата на гърдите ѝ го парят като огнени копия. Някой преминава наблизо — може би е часовой. Арта замира от страх. Часовоят отминава. Успяват да се промъкнат към полето и се скриват сред високите, осеяни с листа растения. Бързо се отдалечават от селото. Арта спира.

— Нататък ще продължиш сам — казва Арта. — Ако ме няма дълго, ще започнат да ме подозират.

— Защо ме пускаш?

— Защото бях несправедлива към теб — казва тя, като се мъчи да се усмихне. — Аз те привличах. Ти нямаше как да знаеш нашето отношение към тези неща. Аз бях жестока, бях пълна с ненавист, а ти само искаше да покажеш своята любов. Съжалявам, че се получи така... Върви!

— Ако можех да ти кажа колко съм ти благодарен...

Ръката му докосва леко нейната ръка. Чувства трепета ѝ — желание или отвращение? С внезапна решителност я притегля в обятията си. Отначало тя се съпротивлява, но веднага се отпуска. Устни се сливат с устни. С пръстите си усеща мускулестия ѝ гръб. Коремът ѝ нежно се притиска в неговия. Пред очите му преминава сладострастно видение: Арта възторжено пада на земята, увеличайки го върху себе си, и го пуска в себе си, телата им се сливат и образуват тази метафорична връзка между гонадата и комуната, която старейшините искаха да укрепят с кръвта му. Но не. Съвкупление на полето, под лунната светлина, няма да стане. Арта живее по свои закони.

Докато тези мисли прелитаха през главата му, Арта очевидно дойде на себе си и се изплъзна от обятията му.

— Сега върви — шепне тя, обръща се и се затичва няколко крачки към селото. После отново се обръща и му махва. — Върви, върви! Защо стоиш?

Той се повлича неуверено през посребрената от луната нощ. Къде да отиде?

Сега има само една възможност. На хоризонта се виждат внушаващите благоговение колони на Чипитските гонади. Там сега е вечер. Концерти, соматични съревнования, бурни състезания — всички вечерни развлечения са в разгара си. Стесин стои вкъщи разплакана и разтревожена. Децата плачат. Микаела съвсем е излязла от релси. А той е тук, на километри от тях. Избяга от света на идолите и кървавите обреди, от езическите танци, от неподатливи и неплодоносни жени. Ужасно е мръсен и вмирисан. Толкова дни не е вземал душ. Какви ли бактерии са превзели организма му? Отчаяно го болят мускулите, наляга го умора.

Какво ти море? Какъв ти Везувий? Какъв ти Тадж-Махал. Друг път. Готов е да признае поражението си. Сега с цялата си душа мечтае

да се върне. В края на краищата природата взема своето и побеждава генетиката.

Приключението свърши, някога може би ще го повтори. Фантазията му пресича континента и лети от община към община — повечето са изоставени, но все пак твърде много идоли с полирани челюсти го очакват в обитаемите общини и не винаги ще има щастието във всяко селище да среща Арта. Значи — вкъщи!

* * *

Минава час и страхът му намалява — никой не го преследва. Майкъл крачи все по-надалеч, насочвайки се към грамадната кула на гонадата.

Няма представа колко е часът. Сигурно около полунощ. Луната вече е изминала по небето повечето от пътя си. Огньовете на гонадата постепенно угасват. Сега там бродят само блудниците. Може би Сигмунд Клавер от Шанхай се спуска да навести Микаела, а Джейсън се насочва към своите груби възлюбени от Варшава или Прага.

Още няколко часа, предполага Майкъл, и ще си е вкъщи.

Наоколо всичко е тихо. Звездното небе го очарова с магическата си красота и Майкъл сега почти съжالياва за решението си да се върне.

След около четвърт час ходене той спира, за да се изкъпе в напоителен канал. Водата не очиства така добре кожата като ултразвуковия душ, но така поне сваля от себе си тридневния прах и мръсотията.

Бодър и освежен, той пак потегля на път.

Приключението му вече става само исторически факт: той като че ли го поставя в капсула и го прави по-релефно, украсява доброто и изтрива лошото. Колко е добре, че реши да го направи! Колко е чудесно да вдъхнеш утринния въздух, да усетиш земята под краката си. Даже пленяването сега му се струва повече вълнуващо, отколкото опасно приключение. А внезапно избухналата страст към Арта, яростната им борба и романтичното им помирение! А широко разтворените челюсти на идола на страха и смъртта! А бягството в нощта!... Кой от гонадата е изпитал това?

Този припадък на самовъзхваляване му придава сили и той с нова енергия върви през нескончаемото поле на общината. Обаче разстоянието до гонадите като че ли почти не намалява. Какво е това? Оптична измама? Дали се насочва към своята гонада?

Но Майкъл не знае къде коя гонада е и върви напосоки.

Изчезва Луната, гаснат звездите. Приближава разсъмването.

Накрая Майкъл достига до зоната на пустеещите земи между края на общината и Чипитската констелация. Краката му се подкосяват. Сега е толкова близо до зданията, че те изглеждат като висящи във въздуха. Виждат се правилните мрежи на градините и бавните движения на роботите градинари. Лекият бриз донася благоухание. Вкъщи, при Стесин, Микаела! Трябва да си почине малко, преди да влезе. И да измисли правдоподобно обяснение.

Кое от зданията е 116-а гонада?

Кулите нямат номера: тези, които живеят вътре, знаят къде живеят.

Олюлявайки се от умора, Майкъл се приближава към главното здание. Очите му се насълзяват. Вкъщи! Той иска вкъщи! Майкъл се доближава до шлюза. Вдига ръката с гривната. Компютърът трябва да изпълни заявката му.

— Ако това е гонада 116, отворете! Аз съм Майкъл Стейтлър.

Нищо не става. Обективите изследват Майкъл, но отговор няма.

— Кое е това здание? — пита той.

Мълчание.

— По-живо! — бърза Майкъл. — Кажете ми къде съм.

Гласът от невидимия говорител произнася:

— Това е 123-та гонада на Чипитската констелация.

Ама че работа! 123-та! Толкова далече от къщи!

Нищо не му остава, освен да върви по-нататък. Той безуспешно се мъчи да изчисли нещо с уморения си мозък. Накъде да върви? Той броди по безкрайните градини, отделящи 123-та гонада от най-близкото здание, и се отправя към шлюза. Като разбира, че това е 122-ра, Майкъл се отправя по-нататък.

Зданията са разположени по дълъг диагонал, така че да не се засенчват. Майкъл се движи от центъра на констелацията, като брои отминатите здания. Слънцето се вдига все повече и повече. От глад и

умора му се вие свят. Ето я и 116-а гонада! Ако е сбъркал, шлюзът няма да се отвори.

* * *

Шлюзът се отваря веднага след като Майкъл показва пропуска си. Майкъл влиза в него по стъпалата и чака с нетърпение кога ще се отвори вътрешната врата. Хайде де!

— Защо не се отваряш? — пита той. — Гледай. Изследвай. — Вдига пропуска си. Това сигурно е някаква обеззаразяваща процедура. Накрая вратата се отваря. В очите му блесва ослепителна светлина.

— Стой на място! Не се опитвай да напуснеш входа! — студен металически глас го заковава на място.

Майкъл прави половин крачка напред, но след това, като съобразява, че това може да е нежелателно, спира. Обвива го сладко миришещ облак — пръскат го с нещо бързо втвърдяващо се, образуващо надежден обездвижващ пашкул. Светлината отслабва. Започват да се виждат фигури, заграждащи прохода: три, четири, пет. Полиция!

— Майкъл Стейтлър? — пита един от тях.

— Имам пропуск — неуверено отговаря той.

— Арестуван сте за изменение на програмата, за непозволено излизане от зданието и за укриване на антиобществени тенденции. Заповядано е веднага след завръщането ви да ви обездвижим. Окончателната присъда е унищожение.

— Почакайте! Имам право да апелирам!

— Делото е вече разгледано окончателно и ни е предадено за изпълнение, — гласът на полицаия звучи неумолимо. Сега са го обкръжили от всички страни, а и той не може да се движи, запечатан в затвърдяващата течност.

„В Спуска? Не, не! А ти какво очакваше? Мислеше, че ще измамиш компютъра? Ти се отрече от цивилизацията си и се надяваше да се пъкнеш обратно вътре?“

Полицайте го качиха на някаква количка. Пашкулът вече стана полупрозрачен.

— Момчета, вземете му отпечатъци от пръстите и направете записи. Доближете го до обективите. Така... Сега така...

— Позволете ми поне да видя жена си или сестра си. Каква е вредата, че ще поговоря с тях за последен път?

— Заплахата за хармонията и стабилността, опасните антиобществени настроения се наказват с незабавна изолация от средата за избягване на разпространението на негативния пример — прозвуча отговорът.

„Микаела, Стесин, Арта!“

Сега пашкулът беше почти изцяло втвърден. Той вече не виждаше нищо.

— Чуйте — казва той. — каквото и да ми направите, искам да знаете: аз бях там. Аз видях слънцето, луната и звездите. Това разбира се, не е Йерусалим и не е Тадж-Махал, но това е нещо, което никога не сте виждали и никога няма да видите.

Над обвиващата го млечнобяла обвивка се носят монотонни звуци: четат му откъси от кодекса, според които той заплашва структурата на обществото и подлежи на унищожаване. Думите вече не значат нищо за него. Количката започва да се движи отново.

„Микаела, Стесин, Арта, обичам ви!“

— Спускът... Отваряй! — глухо се донася до него.

Той чува стремителното движение на морските приливи и отливи, грохота на вълните в крайбрежните скали, даже чувства соления вкус на водата. Не съжالياва за нищо. Щеше да е невъзможно отново да напусне зданието. И цял живот щеше да виси в междуетажията. Защо? Така даже е по-добре. Поне малко поживя. Видя танци, огън, усети миризма на зелени растения. А сега Майкъл не чувстваше нищо освен безкрайна умора и желание да си почине. Удар в количката и Майкъл почувства, че се плъзга някъде надолу...

„Сбогом! Сбогом хрусталаци в Капри, момче, козле, чаша златно вино, делфини, море, морски бряг. Благослови, Господи. Сбогом, Микаела, Стесин, Арта!“

В последния миг пред него като видение преминават 885000 безлики особи, шаващи, движещи се във всички възможни направления, изпращащи милиарди сигнали. Размножаващи се усилено и ефективно.

Колко е прекрасен светът: гонاداتа при изгрев слънце, фермерските полета... Сбогом...

Тъмнина.

Наказанието е изпълнено. Източникът на опасност е изкоренен. Гонاداتа е взела всички необходими мерки и врагът на цивилизацията е обезвреден.

РАНДАЛ ГАРЕТ ЛЮБОВ В КОСМОСА

— Тя е безупречна жена — каза Торнстън с идиотско блаженство на лицето. — През целия си живот съм мечтал за такава.

Греймър го погледна с цинична усмивка и кимна бавно и печално, а после забеляза:

— Ако ти наистина мислиш така, трябва да проверят съдържанието на главата ти.

Р. Филип Дейчбодън

„Ленивите обожатели“

Едно сравнително малко метално кълбо падаше през пространството, като непрекъснато забавяше скоростта си, към блещукащата звезда. От гледната точка на пътниците, тази звезда от ден на ден ставаше все по-ярка. Петънцето се превърна в прекрасен бисер, който скоро щеше да стане родно Слънце.

Но до мига, в който то ще се появи в естествения си вид, оставаха още няколко дни. Засега, до преодоляването на бариерата на светлинната скорост, можеха да му се любуват само от контролния екран.

* * *

Джеймс Нюхауз потри длани — до Земята оставаше само ден полет — и каза замечтано:

— Хайде, днес да направим купон и така да отпразнуваме завръщането в къщи. Ние четиримата. Та утре ще ни опипват, миришат, взимат проби, задават въпроси... Лекарите ще искат да се убедят кръвта ни още ли е червена, астрономите ще ни тръскаат душите, докато не получат обяснение по всяка фотография... И през

близките шест-седем седмици няма да имаме свободна минута. Дявол да го вземе, ние имаме пълното право да се радваме на пристигането си!

Роджър Гундерсън отпусна масивното и мускулесто тяло в едно от двете меки кресла и почеса едрия си нос.

— Поддържам това предложение — изрече той, — разбира се, ако е останало нещо за пиене.

— Това поне го имаме в изобилие — отвърна Нюхауз. — Ще бъде направо обидно, ако със собствените си ръце предадем бутилките пълни.

— Може би, вие ще поискате да знаете и нашето мнение? — чу се плътния, но мек и жизнерадостен глас на Бети.

— Защо не? — Нюхауз се разтопи в усмивката си. — Девойките могат да говорят, каквото си поискат, нали така, Род?

— Свещена истина — ухили се и Гундерсън, като показва горните си зъби. — Казвайте, Бети. Надявам се, че женската половина на екипажа няма да възразява.

Нюхауз забеляза Евелин, която бе промушила глава през вратата и слушаше. Дългите ѝ черни коси се разстилаха по рамената и скриваха плавната извивка на тънката ѝ шия.

— Ние не възразяваме... — пропяха хорово момичетата.

— Тогава, предлагам да започнем веднага — почти нареди Нюхауз. — Когато кацаме, трябва да сме поизтрезнели. И не признавам никакъв махмурлук!

* * *

Гундерсън се приближи до пулта без да бърза.

— Нежна светлина, приятна музика, красиви жени... Заради подобна възможност да си починеш вечер, си струва през целия ден да теглиш коланите...

— Род, ти май пак се отклони в друга посока — гласът на Бети прозвуча така иронично, че с това подчерта бодливостта на подмятането.

Но Гундерсън дори не трепна. Господи! — помисли си Нюхауз. — благослови неговата флегматичност. Често му се бе

случвало досега да мъмри Бети и да следи, тя да не надхвърли определени рамки в шегите си над Род. Но тя непрекъснато го боцваше с думи и при това си позволяваше такива неща, които и Нюхауз не би се решил да произнесе. Вместо да отговори, едрият мъж само повдигаше рамене и се правеше, че нищо не е чул. Понякога, но съвсем рядко, си позволяваше да отвърне и тогава момичето направо го изтезаваше словесно. Но той си оставаше невъзмутим и непоколебим.

Всъщност нейните нападения никога не бяха насочени към Нюхауз. И когато разговаряше с него, тя бе нежна и ласкава.

— Обичам те! — прошепна ѝ Нюхауз и я прегърна, като в ръцете си държеше бутилките уиски, които донесе от барчето.

— Какво, какво? — не бе дочул думите на Нюхауз Гундерсън. Той подбираше подходяща за случая музика.

— Не се отнася за тебе, глупава главо — отвърна Нюхауз. — Аз се обяснявам в любов на тази блондинка, на тази най-хубава блондинка в цялата ни известна Вселена.

— Благодаря ви, благородни сър — донесе се до него тихия шепот на Бети.

— Аха — произнесе разсеяно Род и натисна едно копче. Разнесе се нежната и малко тъжна мелодия на „Бродещите по облаците“, която изпълни каюткомпанията. — Е, как е? Харесва ли ви?

— О, Джим, толкова ми харесва тази мелодия — в гласът на Бети прозвучаха тайнствени нотки. Тя го докосна по рамото, така леко и мило, както нежния звук на мелодията. — Това нещо слушахме преди три години, в онази първа вечер, помниш ли?

Той добре помнеше този ден. Трите години изминаха удивително бързо. Интересно, колко биха продължили, ако я нямаше Бети? И как биха се развили отношенията им с Гундерсън, ако бяха само двамата затворени в тази душегубка? Да, те отдавна да си бяха прегризали гърлата, без присъствието на момичетата.

Психолозите добре си познаваха работата и бяха подбрали отлично екипажа. Отношенията им с Гундерсън си останаха нормални, а Евелин се явяваше самата деликатност и на никого не се натрапваше... А той се влюби в Бети...

Нюхауз улови погледа ѝ. Сините очи се смееха, а устните беззвучно шепнеха: „Само след двадесет и четири часа, аз ще стана най-щастливата жена на света...“ Вместо отговор я целуна и усети

топлината на устните, нежната им мекота и пъргавината на силното тяло.

После те започнаха да танцуват и краката им хармонично следваха ритъма на мелодията. Нюхауз никога не бе смятал, че е добър танцьор, но с Бети се чувствуваше като риба във вода. Тя бе чувствителен партньор и в ръцете му изглеждаше като перушинка.

Последните акорди на бавната мелодия „Бродещи по облаците“ се изнизаха и настъпи кратка пауза, после изведнъж се разнесе джазов ритъм от двадесетия век, който Нюхауз не познаваше.

— Нека поседнем — прошепна той. — Искам да пийна. Ще ми подадеш ли чашата?

— Тази стая е само за нас двамата, нали?

Те се засмяха едновременно. Старата шега продължаваше да се харесва още и на двамата. Те пренебрегнаха Гундерсън: той бе прекалено зает, като разказваше на Евелин разни дребни неща.

Три години са прекалено много за мъничката група хора, обречени на съвместен живот в космически кораб, способен да осигури относителни удобства едва за двама души. Но благодарение на психолозите, които така добре подбираха екипажите, през цялото това време на полета до Прочион, изследването на планетите и обратния път, между тях възникнаха само няколко незначителни кавги. Всичко бе пресметнато, така че тези години можеше да се смятат за щастливи.

Те кръжаха около звездите, направиха снимки на седем планети на системата, като особено внимание отделиха на четвъртата, така подобна на Земята. Да се спуснат на нея, естествено не успяха, времето не им достигна, защото сроковете бяха прекалено къси и задължителни. Те бяха само разузнавачи на човечеството. По този повод Гундерсън се изказа така:

— Гледай и не пипай!

Последното нещо, което си спомняше Нюхауз, бе как на дъното на бутилката се плиска остатък на уискито, после и то изчезна някъде, а след още известно време той откри, че те с Бети са сами и той я прегръща и през алкохолната мъгла шепти любовни заклинания, прегръща я все по-яко, като се подчинява единствено на първичното си желание...

* * *

Нюхауз се събуди с болки в главата и веднага откри, че на кораба цари безтегловност. Това не бе така страшно, ако сигналът за тревога не блъскаше ушите и той побърза да го изключи, като проклинаше отвратителния звук. След миг долови мърморенето и тежкото дишане на Гундерсън от контролната кабина. Мина известно време и заеха нужната орбита на хиляда мили от повърхността и зачакаха. Последниците на снощната вечеринка напълно се разсеяха. Гундерсън се свърза по радиото с космодрума в Сахара. Малкото кълбо започна да се спуска по спирала, като се приближаваше към огрятата страна и се нажежаваше до червено от навлизането в плътните слоеве на атмосферата.

* * *

Първият човек, който видяха след като прекрачиха прага на кораба, се оказа Еди Уелз. И преди да се хвърлят към него с приветствия и прегръдки, той ги изпревари и каза:

— Край! Пътуването свърши, скъпи деца! Сега мъжете ще дойдат с мен, а жените ще се отправят в корпус Х.

Нюхауз чу тези думи и кой знае защо усети, че сутрешният махмурлук се връща. Главата му натежа и мислите се объркаха. Той тръсна глава и се опита да прогони надигащата се мъгла. С голям труд се овладя и не загуби съзнание. Той си спомни златистите коси и меките устни на Бети — сякаш това бяха единствените верни ориентири в света, — после преглътна появилата се топка в гърлото и неочаквано се почувствува доста по-добре. Гундерсън нещо приказваше, но смисълът на думите не достигаше до него...

— Размърдайте се, дечица! — подкани ги Уелз. — Скоро ще се съвземете. Да вървим!

Те се качиха на колата и след около петнадесет минути Нюхауз седеше в креслото на уелзовия офис и се усмихваше на психолога.

— Е, Еди, наред ли сме?

— Разсъждавате прекрасно — произнесе Уелз дружелюбно. — Как се държа Гундерсън по време на полета?

— Отлично! И заслужава всякакви похвали. Нюхауз знаеше, че в същото това време Лари де Уенър разпитва в съседната стая Гундерсън. И му се поиска да узнае, как преминава проверката на момичетата.

— Разбира се — кимна Уелз и продължи. — Ние не можем нищо да кажем преди да проведем серията от предвидени тестове. Но ще започнем веднага.

— Уф — въздъхна Нюхауз. — познавам тези неща. Каквото и да е станало, вие смятате, че и най-здравия мъж непременно ще си въобрази, че е Наполеон или ще поиска да тича гол по улиците, нали така?

— Каквото и да е станало по време на полета ли имаш пред вид? Питам те напълно сериозно, как се чувствуваш? Субективно. Както ти сам смяташ.

— Сега съм малко гладен. В последната вечер направихме малка забава и...

Уелз се засмя с разбиране.

— Това е забележително. Кажете ми жал ли ти бе, че това е вашата прощална среща?

— Прощална ли? — Нюхауз погледна изненадано и загрижено, но после лицето му се проясни. — Прощална в космоса ли? Така и предполагам. И не бих се отказал и днес. Ние с Бети решихме да се оженим. Да се оженим веднага щом пресечем финалната лента. Ти какво мислиш за това, Купидоне?

Странно изражение се появи на лицето на психолога. Наведе се напред и заговори бавно и внимателно:

— Това е краят на пътя, деца мои. Мъжете да дойдат с мен, а момичетата в Корпус Х.

Нюхауз, отново усети пристъп на повдигане, но вълната и този път бързо отмина.

— Това вече го каза, Еди. Защо трябва да го повтаряш?

На лицето на психолога отново се появи усмивка, наистина този път тя бе жалко подобие на онази, която изчезна преди минута.

— А, няма нищо, просто така. Та за какво си приказвахме? Аха, за Бети.

Нюхауз го погледна объркано.

— Казах ти, че ще се ожения за нея. А Родж и Евелин ще ни станат кумове. Какво му е лошото на това? Ти смяташ, че космонавтите нямат право да се женят?

— О, не — подбираше си Уелз думите внимателно. — Никога не съм казвал, че не можеш да се ожениш.

С коляното си натисна тайното копче под масата.

* * *

— Не разбирам нищо — Роджър Гундерсън повдигна рамена. — Вие искате да кажете, че държите Джим затворен, защото е полудял?

— Не — отвърна Уелз твърдо. — Той не е луд. И дори няма психически отклонения. Да кажа, че е ненормален, означава да твърдя, че и двамата сте били ненормални през тези три години.

— Да, така е — Гундерсън продължи да упорствува. — Но ние не сме!

— Просто психологическа тънкост... Има разлика между психоза и хипноза на внушена илюзия.

— И колко е голяма?

— Хмм... — измънка Уелз. Трудно може да се определи границата — той кимна неопределено, — но това е въпрос вече на обикновен контрол.

— Струва ми се, че загубихте контрола над Джим — каза Гундерсън.

— В известна степен е така — намръщи вежди Уелз. — Стори ни се, че намерихме разрешение... И досега конструкторите не могат да осигурят нужния комфорт за двама души на борда на междузвездния кораб, който ще се намира в пространството неизвестно време. Но не това е основното. Двама мъже просто ще се изядат... и затова се появиха и две жени в екипажа. Ние пресметнахме съвместимостта и възможността за разреждане на напрежението чрез секс и предполагахме, че сме предвидили всичко.

Той се спря и намръщи силно чело преди да продължи обясненията си:

— Хипнотичната илюзия, че на борда се намират и две жени, ни се стори като най-добър изход. Твоята „Евелин“ например е наистина твое собствено творение. Сънувал си подобно момиче. Не подобно, а точно такава! Когато Нюхауз е казал или правил нещо, което те е дразнило, тази „Евелин“ веднага те е спирала и дори ти се е карала. И ти си загубвал желанието да му го върнеш. Неговото момиче постъпвало по същия начин... Разбираш ли?

— Добре си спомням — каза Гундерсън, — че се стараех да я избягвам.

— Точно така. А ключовата фраза, че момичетата трябва да отидат в корпус X, би следвало да смене хипнозата. Ти напълно се освободи, без последствия и съжаления. Нали?

— Така е, но с Джим не стана така.

Уелз намръщи чело.

— Наистина, не. Това е просто един дълбоко скрит нарцисизъм, който ние засега не можем да напипаме. Психологията е нещо дълго и трудно.

— Какво?! Той се е влюбил сам в себе си?

— До известна степен е така. Той се отказва да повярва, че прекрасната Бети никога не е съществувала.

— Не знам какво ѝ е говорил — произнесе Гундерсън. — Аз помня, че тя бе една обикновена и боядисана блондинка.

Той се усмихна криво. Уелз му отговори със същото.

— Естествено. Твоята илюзия бе пред очите ти. „Евелин“ сигурно е изглеждала по същия начин и в неговите очи. Невзрачна и сива. Не можехме да си позволим, да се карате и за жени.

— Така значи, две момчета, видели две момичета, поканили ги и си направили забавление. — Гундерсън млъкна и се замисли. — Всъщност, ние си платихме развлечението... Ще си кажа мнението: това е индуцирана психоза.

Уелз вдигна разсеяно рамена.

— Наричай го, както си искаш. Това са само думи. Важното е: Летяхте и се върнахте! Ние решихме проблема с вашата сексуалност, а ти, би ли могъл да подкажеш друг начин на удовлетворяване?

— Да — каза Гундерсън. — И може би от него не успява да се откаже Джим.

— Ти си прав... отчасти... Илюзията е така реална, сам го знаеш...

— Но ще успеете ли да го избавите от това?

— Има определени начини — отвърна Уелз. — Той леко се съгласи, че неговата Бети е просто халюцинация, но е убеден и настоява, че тя си има определен прототип, който наистина съществува, от плът и кръв, жена с която е правил любов.

— Знам — кимна Гундерсън. — Струва му се, че е красива като Елена Троянска... Ед, защо не ми разрешиш да поговоря с него? Познавам го отлично и ще съумея да го върна в нормата. Става ли, а?

Психологът бавно поклати главата си.

— Не — възрази той. — Страхувам се, че нищо не може да се направи. Поне засега. Той е убеден, че на борда сте се намирали вие двамата... и е нямало никакви жени.

За миг Гундерсън застина изумено.

— Нима ти... — започна той и спря навреме.

Уелз повдигна неопределено рамене и натисна копчето. На екрана изникна лицето на Нюхауз, който седеше в болничната стая. Като видя бившия си спътник в униформа, Нюхауз злобно се озъби.

— Йехуу!! — разкрещя се той и гласът му бе изпълнен с презрение.

Уелз изключи екрана.

— Страхувам се — каза той с назидателен тон, — че сега Джим Нюхауз няма добро мнение за теб...

Превод: Красномир Крачунов или Христина Минкова

ДЕЙМЪН НАЙТ
ДРЕВНОТО БЕЗУМИЕ

I

Тридесет сестри, приличащи си като две капки вода, седяха зад предачните станове в прохладната сянка на работилницата над галерията на Тъкачите. Тихите им гласове и шумоленето на белите платове от време на време се заглушаваше от нечии силни викове, примесени с припламвания на смях.

Високите и снажни момичета се различаваха единствено, и то почти незабележимо, по пълнотата си. И това различие се разтваряше в еднаквостта на жестовете, погледите, усмивките, които озаряваха понякога мургавите им лица и създаваха впечатление, че в помещението са наредени множество огледала и всяко от тях отразява едно и също момиче.

Само сериозното и с нежни черти лице на най-младата от сестрите, Мари, изглеждаше някак си чуждо. Раждането ѝ бе решено преди шестнадесет години, когато спешно бе нужно да се намери замяна на старата Ану-1, която бе паднала от прозореца и изпочупи горната част на ключицата си. Казват, че подготовката на раждането се е извършила прекалено прибързано, тя се е появила на свят от лош ембрион и не е следвало да я оставят жива. Сега ставаше ясно, че това се е отразило на характера ѝ — момичето бе затворено и меланхолично.

Но тогава Старейшините решиха, че тя ще живее.

От най-далечния ъгъл на работилницата се разнесе гръмогласният вик на най-старшата от жените, грубоватата, но добродушна Вивана:

— Казват, че вчера от материка е дошъл новият Рибар. Ако е наистина хубав, аз ще се захвана с него и докато се занимавам така, някоя от вас може да си опита щастието с моя Тино. Роза, какво ще кажеш? Тино дали ти подхожда?

Изтъканото платно потрепери от гръмкия смях.

— Нима той вече ти стана досаден? — не ѝ остана дължна Роза, ниско момиче, малко пълничко и кръглолико. — Вивана, знаеш ли, ако

новият Рибар се окаже красавец като предишния, аз ще се заема с него сама, а на теб ще прехвърля моя Митрий.

Голямо количество зелена и хладна маса се плесна в кошницата. Някой извика:

— Охо-хо, Гого и Вивана!

Всички сестри се разсмяха и само Мари продължи работата си, без да вдигне глава.

— Отлично — навъси се Вивана, но веднага се разсмя. — И на кого ще се падне Ханър?

— На мен!

— Не, на мен! — светлокосият и хитроват на вид здравеняк Ханър бе любимец на Тъкачките. — Шегите настрана. Отстъпи Ханър на младите. Той е прекалено хубав за такива стари кранти като вас.

Но Вивана не обърна никакво внимание на негодуващите викове.

— Да го дадем на Виола... макар, че не, какво ще кажете за Мари?

Смехът и гюрултията мигновено стихнаха и всички се обърнаха към мълчащото досега момиче, което с пръстите си обработваше кремаво платно. Тя се изчерви и заклати глава — още не бе имала любовник.

Усмивките изчезнаха от лицата, жените се обърнаха и започнаха разговорите си отново, като пронизително викаха имената на познатите мъже. Нежните пръсти на Мари се разтрепераха, нишките се оплетоха и сложната фигура на платното се обърка. Девојката спря тъкачния стан и започна да сваля повреденото парче. Сълзите ѝ напиреха да излязат навън, но тя се стараеше да изглежда спокойна, като се надяваше, че Мия, съседката ѝ, няма да забележи объркването ѝ.

От улицата се раздадоха силни гласове. Група мъже весело пееха, като си съпровождаха с флейти и китари. По стълбите се раздаде тропот. Жените трепнаха и загледаха вратата.

Блъскайки се един друг, смеейки се, шегувайки се в помещението нахълтаха мургавите и стройни Механици и светлокосите Химици. И мигновено започнаха импровизиран бой. Няколко стана се обърнаха, жените се разписаха и като се разсърдиха престорено, се заеха да изтласкват борещите се обратно през вратата. Образува се купчина мятащи се тела.

Но един човек не вземаше участие в общата схватка — висок и строен момък със сиви очи. Той привлече вниманието на Мари. За миг погледите им се срещнаха и тя усети необикновена болка в гърдите.

— Май се разболявам — едва успя да прошепне на Мия, която я наблюдаваше с тревога.

— Не сега — запротестира Мия, — потърпи още малко.

Гласът на Вивана надвика веселия шум:

— Какво правите, глупаци? Нима не виждате, че половината работа отиде на вятъра? Махайте се и не ни пречете повече!

— Днес всички имаме празник, в чест на пристигането на Рибаря — весело викна един Механик. — Да вървим, какво чакате?

Жените радостно скочиха и се присъединиха към мъжете.

Високият и непознат момък продължи да стои и да гледа Мари. Девойката се смути, обърна се рязко и замря на мястото си. След миг усети някой да се приближава и да спира зад гърба ѝ. Това бе той. Наведе се над нея и нежно я попита:

— Как те наричат?

— Мари...

— Искаш ли да отидем заедно там, Мари?

Всички дружно млъкнаха и се обърнаха към тях, като очакваха отговора ѝ. Тя тъкмо се канеше да му откаже, когато езикът ѝ не се подчини и с радостен трепет и вълнение тя тихо произнесе:

— Да.

Почувствува се лека като перушинка, изправи се и подаде доверчиво ръка на момъка.

* * *

— И така — усмихна се Докторът, светлоок веселяк, с широкопола кафява шапка на главата и дълга жълта туника. — Днес ти предстои среща с Рибаря. — Отвори куфарчето си, извади някаква таблетка и я подаде на Мари. — Вземи я, дете мое.

— Какво е това? — изчерви се момичето.

— Малка предпазна мярка. Нали не искаш в корема ти да почне да расте дете? Разбирам, че това те изненадва. Но виждаш ли, на Материка вместо да стерилизират мъжете, както правим ние,

обезопасяват жените. Затова ние, Докторите, трябва да сме особено внимателни. Е, гълъбице, изпий таблетката.

Мари послушно налапа таблетката и изпи чаша вода.

— Прекрасно — просия Докторът, — сега можеш да не се вълнуваш. Пожелавам ти да си прекараш времето чудесно.

II

Площадът на фонтаните гледаше крайбрежието и Морето. Под дълги навеси от зелено стъкло бяха разположени разнообразни вина и дарове на океана. Свиреше оркестър и танцуваха весели двойки. Като се отдалечиха малко, Мари и Рибарят се усамотиха в една беседка.

Те лежаха един до друг плътно и се прегръщаха.

— Обичам те — възбудено и радостно шепнеше момичето.

Той се размърда и внимателно я погледна. В сивите очи пробягна тревога:

— Защо досега не си имала никой? Не предполагах, че...

— Чаках те — едва доловимо за ухото, но съвсем уверено отвърна Мари, после го прегърна, опита се да се притисне до него, но той се дръпна и продължи да пита, като я гледаше замислено:

— Откъде знаеше, че ще дойда?

— Знаех! — отвърна протичко Мари и плахо докосна рамото му. Тялото на Рибаря се напрегна и той жадно я зацелува, като си затвори очите.

Когато всичко мина и остана в спомените, девойката тихо изплака и по лицето ѝ потекоха сълзи. Тя не можеше да си обясни, какво ставаше с нея, продължаваше да хлипа и да се притиска все по-силно към него...

После дълго се разхождаха по крайбрежието. По пустинния плаж се виждаха проснати да съхнат платна, рибарски мрежи и най-различни други рибарски снаряжения. Две лодки стояха до пристана, а останалите като едва забележими точки отминаваха хоризонта. Още по-далече на изток се виждаше тъмното петно на Материка и струпването на камъни — Пристанището.

— Ти живееш там — със замечтан глас произнесе Мари. — Ще си отидеш в Пристанището и ще ме оставиш сама...

Замислеността в очите му се замени с недоверчивост, той я хвана за ръка и като я погледна настойчиво каза:

— И какво от това?

Тя вдигна упорито глава и като се облегна на рамото му, произнесе с притихнал глас:

— Искам да съм само с теб.

— Но ти не можеш! Нали си от острова, а аз от Материка.

— Да, така е...

— Тогава защо са тези глупави измислици?

— Не зная.

Те изоставиха крайбрежието и тръгнаха край верига от складове, от чиито разтворени врати се носеше миризмата на сушена риба, катран и въжета, после минаха през уютното дворче, където си почиваха обърнатите с дъното нагоре лодки.

Полегатата стълба ги отведе в лабиринт тесни улички, осветени от тайнствена синя светлина. Той я прегърна и зашепна:

— Преди тебе с някоя друга не ми бе така хубаво. Какво направи ти с мен?

— Само те обичам, скъпи — нежно се усмихна Мари.

Той здраво я целуна, после се дръпна назад и като се намръщи каза:

— Утре аз трябва да съм в Пристанището.

— Толкова бързо? Аз си мислих, че...

— Свърших работата си днес сутринта — рязко я прекъсна той.
— Най-обикновена настройка на радарите.

Думите му поразиха Мари, тя не можеше и не искаше да им повярва.

— Ти не можеш да останеш, нали?

— Знаеш, че не — с известно раздражение отвърна Рибарят. — Когато ми заповядват, идвам, когато си свърша работата си отивам.

* * *

Напразно Мари се опита да върне времето назад, то бе изтекло между пръстите като вода или ситен пясък. Небето бавно се стъмняваше, надникнаха звездите, задуха прохладен и свеж нощен вятър. До пристана се поклащаше на вълните готовия за отплаване кораб. Клайв се приближи до Мари и изглеждаше особено бледен,

макар това да бе предизвикано от светлината на силния прожектор. Очите им се срещнаха.

— Аз няма да плача — промълви смело девойката.

Той нетърпеливо, но нежно я прегърна.

— Мари, ти знаеш, че не бива така. Съвземи се. Намери си някой друг и бъди щастлива с него.

— Добре, аз ще си намеря друг и ще бъда щастлива — послушно отвърна момичето.

Той я погледна объркано, наведе се и я целуна, но не срещна отговор. Като се сбогува, той бързо изтича нагоре по трапа, скочи на палубата и гласът му се сля с общия весел хор на прощалните възгласи.

На сутринта Мари се събуди и усети, че е загубила нещо, което не ще може да намери отново. Сърцето ѝ заби и тя седна в постелята.

Сестрите ставаха и се прозяваха. В общата спалня миришеше на кафяво масло и свежо изпрано бельо. От банята се носеше веселият плисък на душовете. Белите перденца на прозорците бяха дръпнати и Мари от леглото си можеше да види ярките жълти покриви на къщите, разхвърляни живописно по крайбрежието. Въздухът бе прохладен и кристално чист. Без никакво съмнение, утрото е най-хубавото време на деня.

Мари механично се облече и изми.

— Как си? — поинтересува се Мия.

— Клайв си отиде.

— Е, да си върви, други ще дойдат вместо него — усмихна се сестричката ободрително и тръгна по своите работи. Макар да бяха почти връстнички, тя не се чувствуваше добре в присъствието на Мари.

Оживените разговори между сестрите продължиха и по време на закуската. Но Мари не взе участие в тях. Все така мълчаливо тя отиде до тъкачния си стан и се настани на работното си място в работилницата.

* * *

Как бавно минава времето! И колко още дълго ще трябва да се занимава с тази работа. Нима сега ще може да понесе предишния начин на живот? Мари се опита да премести лостовете на стана, но ръцете ѝ отказаха да се подчиняват. По лицето ѝ потекоха сълзи.

— Какво ти става, да не ти е лошо? — безпокои се Мия.

— Не мога, не мога — устните на Мари се разтрепераха и тя не успя да произнесе нито дума повече, сложи глава на стана и заплака гласно.

Разтревожените възгласи на сестрите заглушиха гръмкия глас на Вивана:

— Какво става с теб, мъничката ми?

Мари вдигна разплаканото си лице:

— Той замина, Вивана, а аз...

— Но от това нищо страшно не е станало.

— Но аз го обичам!

— За това не бива да плачеш. Седни и се успокой. — Вивана внимателно разгледа Мари и като смекчи гласа си, продължи: — Ти ще се почувствуващ по-добре, ако отидеш на църква още сега. — Вивана стисна рамото на Мари, приятно, както само тя умееше, и я побутна към изхода.

III

Остров Илирия не напомняше с формата си останалите северни свои събратя — обграден с хълмове от всички страни, с продълговата падина в средата, той приличаше на бебешка люлка. Разположените на различни нива павирани улици се съединяваха помежду си със стълби, балкони и арки. Причудливата архитектура на зданията се подсилваше от украсата им в разнообразни пастелни тонове.

Бе тръгнал да плава преди триста години и си оставаше неизменен — същите сгради, улици, площади и градини, продоволствени складове, машини, скрити от погледите.

Дори жителите, и най-вече те, не бяха се изменили външно. Преди триста години основателите на Илирия избрали от наличния и съкращаващ се генофонд двеста особи, устойчиви, весели, трудолюбиви и близки по дух и характер, за постоянно възпроизводство. После издали закон за стерилизация на мъжете и така расата им намерила безсмъртието си в инкубаторите и запасите от замразени гени в Ембрионариите на Клана.

А когато на Материка замърсяването от екологическата катастрофа се намалило, някои жители на острова емигрирали там и организирали колонии, но всеки илириец знае, че само на острова животът е въплътен в най-съвършените си форми. Непотопяемата частица земя, затворена в яка керамична обвивка, изглеждаше вечна.

Мари вървеше към църквата по познатите и оживени вечер улици, а сега така непривични и пусти, забулени от лека утринна мъгла. Неколцината минувачи с любопитство гледаха девойката.

Над хълма Карпентър се извисяваше грамадния купол на църквата. Като се изкачи до входа по стъпалата, Мари се спря и огледа. Вълните плавно достигаха брега и се разбиваха с бяла пяна. А далеч, почти зад хоризонта, се виждаше земя...

Мари постоя неподвижна известно време, изтри бликналите сълзи и влезе в прохладната сянка на църквата. Срещу нея се насочи

Свещеник Клайбърт, облечен в дълга туника и с петна от мастило на ръцете.

— Добро утро, сестро — поздрави я той, — какво ви води при мен?

— Аз обичам един човек, но... той е от материка, от Пристанището...

Отец Клайбърт повдигна учудено вежди, погледна я и предложи на девойката да го последва. Той тръгна бързо по коридора, стигна до някаква незаклучена кръгла врата, отвори я и пусна Мари вътре.

— Двадесет минути — обяви той и я остави сама.

Мари се оказа в нещо като грамадно яйце — такава форма имаше това странно помещение. С просто око бе трудно да се определи разстоянието до стените, но за девойката те изглеждаха безкрайно далечни. Постепенно погледът ѝ се замъгли, главата ѝ се завъртя и тя легна на пода. Мина известно време и до ушите ѝ стигна нежен нисък звук, приличащ на далечния прибой. Мари затаи дъх и се заслуша. Звуците идваха от всички страни. Скоро тя разбра, че тези звуци са всъщност ехото, което многократно се отразяваше от стените, от ударите на нейното сърце.

* * *

Стените се раздвижиха и като гигантски пронизаеи донякъде купол надвиснаха над нея. Девойката лежеше по гръб, гледаше в нищото и усещаше истинската реалност на собственото си физическо съществуване. Тя усещаше организма си като единно цяло — от връхчетата на пръстите си до темето на главата, — но бе забравила, колко е важна за нея лю...

— Е, как си сега? — запита отец Клайбърт. — Стана ли ти по-добре?

— Да — едва чуто произнесе Мари.

— Ела отново, щом усетиш някое странно чувство — каза свещеникът и я изпрати до изхода.

Мари се спусна по стълбата, краката ѝ едва се подчиняваха. Но изведнъж тя се понесе по ярко осветения от слънцето склон и след миг

се оказа в подножието на хълма. Там тя гръмко се разсмя, като видя изуменото лице на един Ковач, който я наблюдаваше.

— Защо се смееш? — запита този дебелак.

— Аз идвам от църквата!

Ковачът нещо измърмори и продължи замислено да си бърка в носа.

На крайбрежието Мари спря пред най-близкия басейн, съблече се и скочи вътре. Морската вода се разплиска и започна да дава прохладата си на разгорещеното тяло. Мари удряше с ръце повърхността и дори не се смути, когато двама млади Готвачи я загледаха шеговито и започнаха многозначително да си намигат.

След къпането Мари навлече на мокрото си тяло дрехите си и закрачи леко по пясъка. Изпълваше я безпричинна радост и тя започна да си тананика лекомислената мелодия на позната песничка. Изпълняваше я оркестъра, когато...

Мари рязко спря и гърлото ѝ се сви конвулсивно. Мислите се замятаха хаотично и тя започна да разглежда с безпокойство кафявата точка на хоризонта, от която се отдалечаваха все повече и повече...

Краката на Мари се подкосиха, тя се отпусна на земята и заплака горчиво, като закри очи с длани.

* * *

Любовта, която така внезапно обхвана Мари, се оказа съвсем не такова леко и приятно чувство, както се пееше. По-скоро бе нещо като безумна и натрапчива мисъл, която не можеше да прогони от мозъка си.

Непрекъснатите терзания измъчиха Мари, погледът ѝ помътня, очите хлътнаха навътре и тя като сянка стоеше в тъкачницата и гледаше все в една точка. И сестрите ѝ страдаха. Вече не се разнасяха предишните весели шегги и силен смях. В Клана цареше униние. Мари виждаше, колко неприятности носи на близките си. Но какво би могла да направи със себе си?

Разбира се, би могла отново да отиде в църквата и да престои нови двадесет минути в яйцевидната стая. Но за да се излекува от любовта... трябва вечно да седи там.

Девојката си представи, че тича боса и невчесана по улицата, а vsички след неџ свирят, смеят се и викат: „Лудата Мари! Лудата Мари...“ и се ужаси.

Ах, Той да беше сега с неџ! Мари не би се отделяла от него нито за миг. Какви глупости изричаха сестрите ѝ, като ѝ предлагаха други мъже! Колко е жалко, че никоѝ не ѝ разбира...

IV

Старейшините на Клана на Тъкачките важно заседаваха на дървената маса в просторното помещение с нисък таван. Мургавите им, но състарени лица показваха, че те са предхождащи копия на Мари и нейните сестри.

— Ваша чест — каза след като се поклони с почит Вивана, — нещо става с нашата младша сестра Мари. Тя не иска да работи.

— Така ли? — учуди се най-възрастната Лаура 1. — Нима е болна?

— Не, ваша чест. Докторите я прегледаха, намериха, че е отслабнала и ѝ предписаха тонизиращо вино, но тя го изхвърли.

Снежнобелите рокли зашумяха. Старейшините, като по команда се обърнаха да погледнат Мари.

— Ела по-близо, моето момиче — каза Лаура 1 след кратка пауза. Мари послушно се приближи.

— Сега ни кажи, защо не ти се работи и защо си изхвърлила лекарството?

— Няма да работя, докато не ми върнат Клайв.

— Клайв ли? Кой е той?

— Моята любов от Материка. Трябва да съм до него. Пуснете ме там или поне той да дойде при мен.

— Но скъпа моя — каза Лаура 1 и се наведе над масата, — ако правилно те разбирам, ти искаш да бъдеш с него, само защото той е прекарал с теб една или две нощи?

Мари кимна в отговор.

— Това е абсурдно. Какво ще стане, ако всички започнем да искаме същото?

— Тогава всяка жена ще си има любим мъж и всички ще сме щастливи.

— Но скъпа, ние и сега сме щастливи. Освен теб, разбира се.

Мари не успя повече да се сдържи и се разплака с пълен глас:

— Той е мой — занарежда тя, — искам си го, върнете ми го, искам го...

Старейшините се спогледаха многозначително. Лаура 1 направи знак и Вивана изведе девойката.

— Брей, че весела история — подхвана Лаура 1. — Какво ще правим сега?

— Кой знае, може би, ако се появи друг мъж, тя ще забрави Клайв и мъките ѝ ще престанат?

— Идеята е добра — проговори Лаура 1, — нека я обсъдим.

Старейшините се наведоха една до друга и зашепнаха заговорнически.

* * *

— Искаш да изглеждам красива? — жално запита Мари. — Защо?

Миа прокара бледото червило по още по-бледите устни на сестра си.

— Ти не се безпокой за нищо. Обърни се наляво, така... свършвам с лявата ти вежда, дай сега дясната... Какви са тънки! Ето ти новата рокля. Облечи я, скъпа!

— Е, и каква е разликата — въздъхна Мари, но послушно стана и се преоблече. — Това достатъчно ли е?

— Не бързай, ще те среща, изправи се де... така си прекрасна! Всеки мъж...

— Мъж ли? Клайв? — Мари поруменя.

— Е, не може ли да помислиш за някой друг? — в гласът на Миа се промъкна лошо скриваното недоволство. — Поне опитай. Най-малкото заради мен!

Мари наведе главата си.

— Добре — изрече тихо.

* * *

Навън слънцето светеше ярко. Край беседката жените тихо си разговаряха. Сред тях се намираше русокосият Химик Ханър, як и добродушен мъж, пращящ от здраве. Той ощипа най-близката до ръката му и започна да приказва нещо интересно на ухото ѝ.

— Тихо, ето ги, идват насам, Ханър — прекъсна го жената.

Химикът недоволно се намръщи, кимна и се скри в беседката. Само след миг се появиха Мия и Мари. Като видя тълпата, последната уплашено се дръпна назад.

— Мия, какво става тук? Позволи ми да си отида.

— Не, мила, влез в беседката и ще ти стане по-добре.

— Но защо? Нали ти каза, че Клайв го няма...

— Върви и сама ще разбереш всичко.

Очите на Мари се оживиха, тя се приближи до беседката, пъкна вътре глава и тихо повика:

— Клайв, тука ли си?

Отвърна и мълчание. В полумрака се виждаха очертанията на лежащо мъжко тяло. Мъжът се изправи, здраво хвана момичето за ръце и я привлече към себе си. От устата му замириса на бира и риба. Мари се заизвива в прегръдките му и завика пронизително:

— Пусни ме! Ти не си Клайв!

— И какво от това — измърмори Ханър и запуши с длан устата ѝ. Мари веднага го ухапа.

— Ей, какво ти става! — изрева той и се дръпна.

Навън жените се разшумяха като разтревожени пчели в кошер:

— Какво става при вас?

— Тя ме ухапа — възкликна Ханър.

— Ама че глупак си, бива ли да си така груб с нея.

Мари се измъкна от беседката, с труд се изправи и като хлипаше си тръгна без да погледне никого. Избяга направо в спалнята и по пътя си оправяше дрехите...

V

Край морето старейшината на Клана на Тъкачките нервно се разхождаше насам-натам. Тихо пляскаха вълните. Лаура 1 се спря и погледна към скрития в утринната мъгла материк. Далекогледите старчески очи различиха сред водния хаос малка тъмна точка, която приближаваше острова.

Зад нея се чува стъпки, обърна се и видя развълнуваната и загрижена Вивана, а зад нея — покорната Мари.

— Ето я, ваша чест — произнесе Вивана. — Намерихме я на пристана. Тя хвърляше бутилки в морето.

— Отново ли? Какво имаше в тях този път?

Старейшината взе подаденото от Вивана листче и зачете на глас: „Кажете на Клайв от Клана на Рибарите от Пристанището, че Мари все още го обича!“

— Дете мое — каза тя, след като прибра листчето в джоба си, — това трябва да свърши. Ти вече на два пъти се опита да откраднеш лодка и да отплуваш, а сега с тези бутилки... Нима не разбираш, че те никога няма да се окажат в ръцете на твоя Клайв?

Мари нацупено и упорито мълчеше. Лаура 1 извади от джоба на престилката си парче плат с изкусно извезани фигури на жена и дете в прегръдките ѝ.

— Прекрасни са, но защо не тъчеш... обикновените неща с привичните рисунки и фигури?

— Всички те са мъртви. Само тази картина е жива!

Старата жена млъкна и за миг погледна морето.

Черната точка бе увеличила размерите си. Бързата лодка стремително приближаваше пристана.

— Нека помислим — предложи, Лаура 1, — ти чакаш любимия си Клайв вече седем месеца. Да си представим, че той е получил едно от писмата ти. И какво очакваш да стане?

Мари се оживи, повдигна глава и очите ѝ светнаха.

— Тогава той ще разбере, колко силно го обичам.

— И смяташ, че това ще измени целият му живот? И той ще захвърли всичко заради тебе?

— Да!

— Но ако не стане? И те постигне разочарование?

— Това е невъзможно.

— Все пак, да допуснем, че стане така — продължи да настоява Лаура 1, макар и по обичайния си мек начин, — ще ни позволиш ли да ти помогнем? Ще признаеш ли, че не си била права?

Девојката се замисли, после решително отсече:

— Тогава по-добре да умра. А сега мога ли вече да си вървя?

Двете жени се заслушаха. Някой шумно изкачваше стълбата към пристана. Това бе един Рибар от острова, доста дебел, чернокос и брадат.

— Ваша чест, той е тук — обърна се той към Лаура 1. — Да го доведем ли?

— Върнете го обратно — побърза да се намеси Вивана.

— Не, в никакъв случай, ще бъде неразумно. Алек, най-добре го доведи веднага при нас.

Рибарят кимна и изтича надолу по стълбата. Мари се превърна цялата във внимание и погледна въпросително по-възрастните си сестри. Те си даваха вид, че нищо не е станало. Мина минута и черният илириец се върна. Следваше го още един човек. Той поздрави с кимване жените, после се обърна към Мари и повече не откъсна спокойните си сиви очи от крехката ѝ фигура.

Девојката се разтрепера цялата.

— Скъпа, не се вълнувай така — произнесе Вивана.

Тези думи сякаш тласнаха Мари напред. Тя се хвърли така стремително към любимия си, че той се заклати и едва успя да я хване и задържи в обятията си. Девојката пъкна лицето си в широката му гръд и силно се разплака.

— Може ли да ни оставите няколко минути сами? — обърна се Рибарят към старите жени.

Лаура 1 бе до известна степен изненадана и обърквана, но направи знак на Вивана и двете се отдалечиха, като седнаха на една пейка.

VI

— Нима това си ти? — опита се Мари да се усмихне. — Лошо те виждам, пречат ми сълзите.

— Аз така често си спомнях за тебе — едва чуто произнесе Клайв.

— О, аз съм така щастлива, че сега мога спокойно да умра. Прегърни ме...

Изведнъж лицето му стана твърдо.

— Знаеш ли, разрешиха ми да се видя с теб, защото смятат, че аз мога да те уговоря... да се лекуваш.

— Да се лекувам ли? От какво? От любовта си към тебе? Колко са глупави те, Клайв! — разсмя се Мари.

При звука на звънкия ѝ глас той трепна.

— Имаме само няколко минути на разположение. Аз трябва само да поговоря с тебе и да се връщам.

Девојката поклати глава, сякаш не вярваше на казаното.

— Вземи ме със себе си, това е всичко, което искам.

— И къде ще живееш? Заедно с четиридесетте мъже на моя Клан?

— Все ми е едно къде — изплака Мари, — дори на улицата, ако е нужно.

— Скъпа, чуй ме — настоя отново Клайв, — нищо не може да се направи. Ти сама знаеш, че няма да ни разрешат никога...

— Не и не! Ти нали ме обичаш?

— Обичам те — промълви Рибарят.

— Тогава им кажи, че няма да ме изоставиш, независимо какво са ти казали.

— Но ти си длъжна да го направиш! — той здраво я прегърна. — Обещай ми, това е така важно за мен, иначе...

— Иначе какво?

— Няма да го понеса...

Мари присви клепки и се загледа в морските далечини.

— Е, добре, повече няма да плача. Позволи ми да бъда още малко заедно с тебе и да си поговорим.

Той затвори очите си с ръце.

— Мари, не искам да се чувствавам така, както сега, боли ме, знам, че съм зле. Обещай ми, че ще позволиш да те лекуват.

— Добре — послушно измърмори девойката и лицето ѝ се изкриви болезнено.

— Ето това е всичко, което ме помолиха да ти кажа... и сега си тръгвам.

Тя пристъпи напред и неволно му прегради пътя.

Рибарят я целуна силно по устните, дръпна се рязко и извика другите две жени. Когато Вивана хвана Мари за ръката, той се затича към стълбата и започна да се спуска, без да поглежда назад. Гръмкият отмерен тропот на краката му отекна болезнено в сърцето на девойката. Внезапно те затихнаха. Мари се заслуша. Отново затропаха крака, но сега се приближаваха. Клайв се появи запъхтян. Очите му блестяха трескаво. Той здраво я хвана за ръката.

— Ти си изгубила ума си, но и аз също! — завика той. — Лошо ни е един без друг. Готови сме да умрем! Чуй ме, хрумна ми нещо. Казват, високо в планините има реки с чисти води, значи там плава риба; казват, че дори птици вече са се появили! Ние с тебе отиваме там, скъпа! Ти и аз, само двамата! Съгласна ли си?

— Да, скъпи — лицето на Мари просветна.

— Тогава, какво чакаме още?

Те се накаяха да тръгнат.

— Стойте! — сръза ги Лаура 1. — Къде ще живеете? Какво ще ядете? Бъдете разумни!

Отвърнаха ѝ само тихи стъпки по стълбата, а след известно време се чу шумът на работещ мотор.

Жените дълго гледаха отдалечаващата се лодка и мълчаха, докато тя не се скри зад хоризонта.

ДЖОН КИПАКС

ОЧАКВАНИЯТА НА НЕЛСЪН

— Внимавай, Едуин! — възкликна мистър Джеймс.

Той се намираше до стеблото на огромно дърво, което напомняше силно и същевременно напълно се различаваше от палма, и наблюдаваше, как момчето бързо се изкачи на върха и започна ловко да сече дръжките на грамадните жълто-зелени гроздове, които се криеха сред гъстия листак.

Встрани от него, на двадесетина ярда, започваше пясъчен склон, обрасъл с люляци, който се превръщаше долу в бряг на обширна лагуна. Зеленикавите вълни плискаха на сушата милиони искрящи дребнички капки. На повърхността на океана игриво се гонеха, подскачаха и се гмуркаха белите гребени и с достигащото до човека еховито боботене разказваха за постигнатото удоволствие. Какви бяха размерите на океана, не знаеше. Известно му бе само името на планетата...

Мистър Джеймс се дразнеше, че момчето изглежда така щастливо и с нищо не показва съчувствие към положението, в което се бяха оказали.

Бух! Още два грозда плодове тупнаха пред краката на Нелсън Джеймс. Той постави ръка над очите си и за кой ли път се взря в далечната синева на небето. Бялото светило обливаше повърхнината на планетата с ярки и силни лъчи, къде по-изгарящи и силни от слънчевите.

„Нима повече няма да видим родното Слънце?“ — помисли си мистър Джеймс.

— Хей, внимавай! — завика отново, като видя, че момчето започна да слиза.

— Нима това е височина! — усмихна се снизходително Едуин. — Харесват ли ви манголините? А тези, в подножието на хълма?

Мистър Джеймс предпазливо се усмихна. Едуин измисляше имена на всичко, което виждаше. Не винаги бяха подходящи, но

„манголини“ звучи добре, както и „тези в подножието на хълма“. За момчето, където и да се намираха, четирите жени винаги си оставаха „тези, в подножието на хълма“.

— Прав си, на всички ни харесват манголините — отвърна Нелсън Джеймс и поправи очилата си с дебели стъкла, които по едното чудо не се разбиха при това ужасно кацане. — Но не забравяй, Едуин, че ние на практика нямаме никакви медикаменти.

Характерът на мистър Джеймс бе достатъчно сдържан, но той с възторг наблюдаваше плавните и внимателни движения на момчето. На тази планета силата на тежестта надвишаваше значително земната. Когато Едуин бе близо до земята, Нелсън Джеймс се наведе и събра падналите плодове на купчинка. След минутка те се настаниха под сянката на дървото и се заеха да свалят кората на манголините.

— Едуин, на колко си години?

— Четиринадесет и половина — отвърна момчето и замря изведнъж, като стана напълно сериозен. — Интересно, на колко ли ще бъда, когато ни намерят?

— Не знам — отвърна по-възрастният и въздъхна тежко. — Първо, катастрофата стана по време на хиперпространствения скок и второ, подобни планети са множество: красиви места, но безполезни за земната цивилизация.

— Да, така е и все пак провървя ни...

— И още как! Бихме могли да се окажем на планета, скована в лед. Колкото до спасението ни... — той се замисли. — Изчезването на „Адаира“ ще се потвърди след месец, още три ще изминат за информиране на всички населени планети и едва после е възможно да започнат издирванията...

— Аз бих искал да кажа, че само благодарение на вас имаме някакъв шанс — Едуин кимна към очертанятията на примитивния маяк, направен с подръчни средства, на края на склона. — Аз съм изучавал електротехника само четири семестъра, а тези, в подножието на хълма, са просто едни стюардеси...

— Ще направя каквото мога, Едуин — кимна мистър Джеймс и мислено си представи жените, но веднага прогони натрапчивите образи; ако Ванеса бе тук до него, не би одобрила подобно нещо. — Не забравяй, че възможностите на радиомаяка са ограничени. С тези слънчеви батерии може да изпрати сигнал само на десетина светлинни

години. И за разлика от антените, които непрекъснато опипват космическото пространство, маякът не работи продължително, а само при откриване на корабна антена. В това се крие основната трудност. Моите знания по електротехника също не са блестящи.

— На мен ми се струва, че заслужавате най-големи похвали!

— Благодаря — отвърна Нелсън Джеймс и си спомни, че бе планирал да проведе с момчето беседа на доста необикновена тема — взаимоотношенията между дами и господа. Но откъде да започне? Колко неловко ще се получи, ако я подхване сега. Той въздъхна и реши да отложи разговора, после се обърна към маяка. — Кой е дежурен?

— Там сега е Илена — отвърна момчето.

— Ти ги назоваваш по име? — удиви се мистър Джеймс, а Едуин му отговори кимайки. — Аз пък ѝ казвам мис Лундквист.

— Тя е много красива жена...

Мистър Джеймс мислеше същото, но не потвърди гласно съгласието си.

— Да, Едуин, групичката ни се събра съвсем удачно.

— А вие, мистър Джеймс, на колко години сте? — попита момчето, повдигайки вежди. — Вие ме попитахте и аз ви питам.

— Но това не е едно и също.

— Защо? Илена е на 22, Мария — 23, Таня — 25, а Илза на 29.

Като научи тази строго секретна информация, мистър Джеймс просто си прехапа устната. Освен това всяко споменаване на име предизвикваше припламването на съответно изображение в мозъка му:

Илена — крехка, стройна и с тъмна кожа.

Мария — черни като смола коси и величествена осанка.

Таня — кестеняви къдрици, огромни пъстри очи, плътен глас, които подхождаха на приятната ѝ закръгленост.

Илза — жената викинг, висока, с великолепно развита мускулатура и бездънни тъмносини очи. Истинска богиня, но не като каменно творение, а топлокръвно същество с нежно сърце...

Всъщност Нелсън Джеймс въобще не се съмняваше, че тя има пламтящо и нежно сърце... Но не!... Вън тези бунтовни мисли! Те не са достойни за паметта на Ванеса!

— Та, мистър Джеймс, на колко години сте?

— Ох... четиридесет и четири, Едуин.

В отговор момчето възкликна от изненада и неверие. Мистър Джеймс се обърна — нима може да се обижда на подобно младо същество! Трябва да се признае — Едуин е добър компаньон, особено тук, горе, сред мъжкото отделение... На склона те откриха три пещери и в две от тях се настаниха жените, като предложиха на мъжете да заемат третата. Той отказа вежливо, но настойчиво. Благоприличието изискваше те с момчето да са по-далеч от тях. Още беше жив спомена за мисис Нелсън Джеймс, която загуби в хаоса на ужасната катастрофа.

Мъжът се изправи и като наведе глава, тръгна към пещерата, където се настани на леглото, направено от завързани столове, и извади от запазената си чанта снимката...

Часовете се изнизваха. Наближаваше обед, когато Едуин се спускаше при жените... Риба, манголини, консерви от спасителния катер, който те разглобиха напълно, и само блестящия още корпус, но абсолютно безполезен, бяха оставили да лежи във вид на гол метал отвъд планинския хребет.

Нелсън Джеймс държеше снимката в ръката си, разглеждаше обичния образ и въздишаше тежко; нима тя завинаги е загубена за него? Как е възможно? Та той правеше всичко тя да е доволна и ето... После си спомни за майка си. Възможно е да е още жива, но вече да носи траур за загиналия син... Той легна на кревата. Какъв пек е вън, по-скоро да идва вечерта. Интересно, какво ли си мислят жените за него? Какво ли предизвиква тези сподавени насмешки и леките, като че случайни побутвания с лакти. Той смяташе, че е длъжен да върши основната част от тежката работа, а спрямо жените да проявява сдържаност и дружелюбие. И споменът за Ванеса го задържаше да не извърши някоя необмислена постъпка...

От входа на пещерата се дочу тихо възклицание, което го застави да се надигне на ръката си. Едуин се бе изправил на пръсти и се взираше към сините води на лагуната. Джеймс се изправи внимателно и се приближи до него. Това, което видя, направо го стресна: две момичета, дамите, играеха, забравили банските си на брега сред пенливите вълни. Дишането му секна. Това са Таня и Мария, а къде е... Къде е третата лейди? Къде е Илза?

И ето — видя я, тя се приближаваше към водата — бронз и злато, слети в едно, — излезе от пещерата и се спря на крачка от приборя,

повдигна ръце и замря в позата на древногръцка богиня, а след миг отметна назад косата си и влезе в морето, което нежно я погали по стъпалата, колената, бедрата... Още няколко крачки и тя се отпусна във водата, заплува, като разсичаше вълните с мощни удари на силните си ръце. Той я последва мислено — плуваше до нея, гмуркаше се, любуваше се на прекрасното ѝ тяло през прозрачността на морската вода... И много се учуди, когато се сепна, че се намира горе на склона. Неволно постави ръката си на рамото на момчето и то направо подскочи от изненада.

— Да вървим... — измърмори Нелсън Джеймс. — Те, не бива да им пречим... да се намесваме в... тяхното усамотение...

— Вие мислите, че те могат да се досетят? — вдигна Едуин черните си като на индианец очи и направо застреля с тях.

— Естествено, Едуин!

— А ние ходим да се къпем зад хълмовете...

Нелсън Джеймс се дръпна вътре в пещерата и момчето го последва със забавена крачка.

— Аз... е, мисля, че... най-добре... С една дума, Едуин, ние трябва да спазваме правилата на добрия тон, приети в цивилизованото общество, нали ме разбираш? — и погледна часовника си.

— До обяд остава още половин час, мистър Джеймс, и аз ще успея да отида до маяка — предложи Едуин.

— Ти май си изморен от лазенето по дърветата — отвърна мъжът и внимателно погледна момчето, като размишляваше над мотивите му. — По-добре си почини. Имаме прекалено много време.

Едуин недоволно сви рамене и влезе вътре в пещерата, а солидният джентълмен отново извади снимката на Ванеса. Тя винаги се държеше достойно и добре се отнасяше към него. И той, в пълно съответствие с добрия тон, бе постъпвал честно...

„...Нелсън, студено ми е...“ — Ванеса трепереше и това бе направо необяснимо. Климатичната инсталация на „Адаир“ прекрасно се справяше със задачата си. Той погледна жена си през очилата и като отбеляза с парче хартия мястото, до което бе стигнал, затвори книгата „Древните цивилизации на Марс“ и се изправи: „Да те завия ли с нещо, мила?“ Тя кимна и той мълчаливо се запровира през пътниците и като се наслаждаваше на изумителните аромати на „Зелените градини“, се добра до каютата ѝ. Ванеса бе седем години по-възрастна

от мъжа си, но това никак не я безпокоеше, както и дали си подхождат като съпрузи. Тя се наслаждаваше на комфорта и властта над хората, които ѝ даваха нейните пари. Именно на парите ѝ трябваше да се благодари Нелсън Джеймс за възможността да продължи своите изследвания и изучаването на другите цивилизации... Той донесе плетения шал и грижовно го метна на закръглените ѝ рамене: „Надявам се, скъпа, че така ще ти бъде по-добре.“ Тя дори не му отвърна и той продължи да чете. Той ѝ беше нужен! Нужен! Макар и целият екипаж да ходи пред Ванеса на ръце... Е, почти целият — Илза Расмунсен, старшата стюардеса, не даде възможност да бъде оседлана и затова предизвикваше чувство на ненавист в дребното мозъче на Ванеса.

Подобен начин на живот тласка някои към престъпление, но Нелсън още от ученическия чин се бе калил в борбата и бе си създал собствен кодекс на честта. Той се бе научил да изпълнява безпрекословно възложените му задължения — прекалено многочислени и някои доста неприятни. Заедно със съпругата си пътуваха, а той се занимаваше с изследователската си работа, със спорт и...

„Отвратително!“ — бе любимата ѝ дума. Веднъж тя бе разглеждала загорялото тяло на девойката, което се прикриваше само от три дребни триъгълни парченца оранжева материя. Илза мина край тях, като поклащаше предизвикателно бедра... „Отвратително!“ — бе повторила Ванеса и бе запратила в устата си поредното бонбонче. „Нелсън, — каза тя, — наблюдавах те и видях, че ти я гледаше, когато ѝ поисках сметка за лошото почистване на каютата.“ „Скъпа, — тихо бе отвърнал той, — ти напразно се разстройваш...“.

Мистър Джеймс се събуди на твърдото си легло в мрачната пещера от нечие погалване... Той рязко се сепна, веднага седна и видя, че Илза Расмунсен му е донесла обяд.

— Добър ден, мис Расмунсен. А къде е Едуин?

— Удоволствие бе за мен да го донеса сама — каза тя и се усмихна, като показва два реда бели и здрави зъби...

Ех, как подхожда на лицето ѝ този тъмен тен, помисли си Нелсън Джеймс, какви красиви ръце и как плавно са закръглени бедрата... но бива ли така свободно да си разтваря ризата? Ванеса би казала...

Всяка от четирите жени бе млада и хубава, но Илза бе направо изключителна. Ако той бе Върховният мъж на планетата, тя би станала Върховната жена! Какво великолепно създание на природата и цивилизацията! Никой не оспорваше мястото ѝ в челото. Тя бе силна и никога не се отказваше от тежка работа. Тя бе приветлива, весела и просто забележителна. Той си спомни ярката, но станала светкавично сцена в морето, където Илза изигра главната роля... Той никога не би повярвал, че тя и капитанът... Виж, по отношение на помощника ѝ той се съмняваше. Е, и да е било, пречка ли е? Още повече в сегашното положение. Като изключение Ванеса не би одобрила Илза, но... Впрочем как го бе нарекла, когато го събуди?

— Момчето помага на Илена — обясни Илза и се отпусна на пода, където се настани удобно, и хвана коленете си с ръце. — Едуин бързо израства и скоро ще стане истински мъж.

Нелсън Джеймс с наслада отхапа от нежното бяло месо.

— Ее... трябва да ви кажа, че сутринта ви наблюдаваше как се къпете... и му казах да влезе вътре в пещерата.

— Оо, нима! — как възхитително се повдигнаха ъгълчетата на устните ѝ!

— Както виждате... възникват някои непредвидени трудности... и няма лесно да запазим уединението ви, мис Расмунсен...

— Гледай ти? Надявам се, че не сме изглеждали отвратително?

— О, не, не! — стана внимателен мистър Джеймс, когато тя произнесе същата тази дума. Нима му се надсмиваше?

— Мистър Джеймс, Нелсън... ти знаеш колко време сме заедно тук, нали?

— Цели четири земни месеца, мис Расмунсен.

— И досега ти си все така официален?

Да, помисли си той, ние сме все още пътник и стюардеса.

— Аз се казвам Илза — тя отметна назад глава и искрици пробягаха по разпиляното злато на косите ѝ.

— О, да, знам.

— В такъв случай, Нелсън, наричайте ме така.

Той няколко пъти повтори наум името, преди да го произнесе на глас:

— Илза...

Вместо отговор тя се усмихна и внимателно докосна пръстите на ръцете му.

— Довечера ще дойдеш ли на гости?

— Да поиграем на карти ли? Непременно!

— И да, и не! Разбира се, след вечерята може и да поиграем на карти, но ние бихме искали да си поприказваме... и нещо да ти покажем...

— На мен ли? — Нелсън усети как тя задиша учестено...

— Да, това е много важно. Ние ще те чакаме преди залез слънце.

— Добре, мис... добре, Илза.

— Тогава довиждане — лека мургавина се появи на страните ѝ, тя се изправи и бавно се насочи към изхода.

Заприлича му на Пентесилия, предводителката на амазонките. Като оживяла богиня, тя пристъпваше по голата земя...

— Благодаря, че донесе обяда — каза той.

— О, това е най-незначителното — обърна се тя усмихнато, — което сме готови да сторим за тебе.

Вечерята бе великолепна. Нелсън Джеймс се разсипа от благодарности. Парчето бял плат, постлано на издатината на една скала, изглеждаше не по-лошо от истинска разкошна покривка. Той седеше на импровизираната маса, опитваше се да се държи колкото се може по-просто и се обръщаше към дамите по име.

Огънят хвърляше червените си отблясъци и от тях жените изглеждаха още по-красиви и привлекателни, отколкото сутринта във водата. Илена бе вплела в косата си жълт цвят, който подчертаваше стройното ѝ тяло. Чернокосата Мария се бе накичила с червен. Таня я нямаше, тя дежуреше на маяка. А Илза с бялото си цвете изглеждаше загадъчно, като бронзова статуя, но въпреки това бе очарователна. Не бе учудващо, че Ванеса... Нелсън Джеймс си погледна часовника:

— Не смея да ви безпокоя повече. Освен това Едуин...

— Той е разумно момче — каза Илена — и вече е достатъчно голям.

— Нищо лошо няма да му се случи — измърка Мария.

— Да — съгласи се Нелсън Джеймс. — Най голямото млекопитаещо на острова е колкото заек... — думите му се оказаха ненужни и увиснаха във въздуха, без да разредят напрегнатата

атмосфера: през цялата вечер дамите се споглеждаха помежду си, но той трябваше да си остане джентълмен.

— Нелсън — тихо произнесе Илза, — ние вече четири месеца сме на острова...

— И никакъв намек за спасение — подхвърли Мария.

— Положението може да се промени внезапно — побърза да уточни Нелсън Джеймс, — аз направих всичко възможно, но като се отчита нашето положение...

— Като отчитаме, че то може да не се промени — вмъкна се в пренията Мария.

— Корабите, които ще ни търсят...

— Въпреки това — Мария не му даде да довърши — ние сме щастливи.

— Но времето тече така бавно — пропя Мария тихо.

— Ние можем да вършим цялата тежка работа — предложи Илза.

— Дори да ловим костенурките — добави Илена.

Но защо го гледат така внимателно и напрегнато? За разговор го поканиха, а приказват така загадъчно.

— Сам човек не може да се справи с толкова много задължения — постара се да уточни Мария.

— Разбира се, като отчитаме изискванията на всеки и собствените възможности — поясни Илена.

Въображението му ли се разигра, или наистина очите на жените заблестяха по-силно, отколкото пламъците на огъня? Нелсън Джеймс, който бе дълги години изолиран от живота под закрилата на Ванеса, направо се обърка.

— И... това ли е всичко?

— Не — решително произнесе Илза. — Какво ще кажете, да му покажем.

Той внимателно гледаше как се надигат една след друга и го чакат.

— Ела, Нелсън — повика го Илза.

Той се изправи. Нощта бе топла и красива. Яркият и светъл диск на луната се оглеждаше в морето. До ушите им достигаше тихият плисък на вълните, а тъмновиолетовите силуети на дърветата мълчаливо наблюдаваха ставащите събития.

— Да вървим — тихо каза Илза и той тръгна след нея към пещерата.

Земята пред входа бе добре трамбована, а заобленият вход бе украсен с екзотичните цветя на острова. Нещо се сви в гърдите на Нелсън Джеймс и сърцето му заби силно и бързо.

Те го пуснаха напред и го последваха вътре. Той се спря изумен, като отвори широко уста и спря да диша... Пещерата бе грижливо украсена с цветя: и стените, и таванът, и част от пода направо бяха осяяни с тях. Нежната светлина на лампата си играеше със светлосенките на останалата непокрита част на пясъчния под. А в центъра на пещерата се извисяваше квадратно ложе, постлано с чиста завивка.

Той погледна момичетата. Под ниските сводове на пещерата, цялата украсена с разноцветни гирлянди, той отчетливо долови учестеното им дишане. Като по неизречена заповед те пристъпиха към него и той усети аромата на чистите им, галени от лъчите на силното слънце тела.

— Разбра ли? — измърка Илена.

— Изглежда така прекрасно и привлекателно — и сам се ужаси, като гледаше трите прекрасни девойки. Започна да трепери като обхванат от треска.

— Ние не искаме да живееш повече горе!

— Велики Боже! — изхриптя Нелсън Джеймс и никак не успя да намери нужните думи. Измина минута, преди да му дойдат в главата. — Та... аз... винаги се държах така, както би трябвало да се държи един истински джентълмен, разбрахте ли ме?

Те се спогледаха и се убедиха, че всичко е разбрал.

— О! — произнесе Илза. — Ти реши да дойдеш долу, нали?

— Естествено! — радостно възкликна Мария. — Той разбра!

— Нее, да, сега... чуйте ме. — Нелсън изведнъж разбра, че са го хванали здраво в капана. Дяволски трудно е да обясниш на жени неизбежната и присъща само нему английска гледна точка. — Когато попаднахме тук, аз поех част от работата и я изпълнявах с нужната сериозност и отговорност. Нали така? Аз имам предвид, че джентълменът трябва да следва определени правила и да си изпълнява задълженията.

— Да, прав сте — побърза да потвърди Илена.

— Това, което досега изпълняваше — твърдо каза Мария, — сега е недостатъчно.

— Задължения — каза Илза, — е старинна английска дума, която включва в себе си и грижи за...

О, Боже! Грижа за три жени, помисли си Нелсън. Не, за четири! Нали Таня е дежурна на маяка...

— Аз се смених с Едуин — каза тя, когато влезе в пещерата.

— Едуин ли? — мистър Джеймс се хвана за името на момчето като за спасителна сламка. — Вие знаете, че той е още...

— А, Едуин отлично ще се справи — увери го Илза.

— И с всички останали — допълни Илена.

— Но ако се договорим — поясни Таня.

И тогава в мозъка му се разнесе вик — крещеше паметта му. „Нелсън!“ Това вече бе Ванеса. „Нелсън! Какво правиш ти?“

— Позволете ми да изляза! — изхриптя той мъчително. — Тук е невъзможно да обмисля вашето предложение.

— Естествено, че можете — съгласи се Илза, — ние само искахме да ви покажем...

— Вие, изглежда, сте взели окончателно решение — запита той, като се оказа на чист въздух, но не избяга от надвисналия дамоклев меч.

— Да! — отвърна му хор.

Последва пауза и лунна светлина, и плисъкът на нежни вълни, и ароматът на телата им.

— Не забравяй, че ние сме дами — прошепна Илза, — и не се каним да те въвличаме в неща, с които ти, като истински джентълмен, няма да се съгласиш.

— Благодаря — отвърна той кисело, опита се да прецени думите, но не успя по някакви причини.

— От своя страна — допълни Мария, — ние също не желаем да ни въвличаш в действия, които са недостойни за дами.

Колко му бе лесно под крилото на Ванеса! И като гледаше сутринта Илза да влиза леко и грациозно във водата...

— Трябва ми време! — извика Нелсън Джеймс и дъхът му почти напълно се изчерпа. — Трябва да обмисля всичко, както трябва.

— Той ни смята за уродливи нещастници! — разпалено извика Мария.

— О, не! Съвсем не! Но... — мистър Джеймс се сви като Лаокоон пред чудовищните змии. — Има възгледи за взаимоотношенията, които трудно могат да се преразгледат, без да се премислят. Моля ви, мили дами, разрешете ми да се оттегля.

— Да му дадем ли час за размисъл? — предложи Илена.

— Той трябва да вземе правилното решение — добави Таня.

— И той естествено ще го вземе — усмихна се Илза и докосна ръката му с меката си длан.

Нелсън Джеймс се прибра в пещерата си, като дишаше тежко и сърцето му биеше бързо, но това не бе от изкачването — като мъж бе здрав и як. Порази го единодушието им. Изглежда го бяха наблюдавали отдавна и според тях неговата не толкова млада възраст не бе някаква пречка... Той запали светлината и отново се обърна към снимката на Ванеса. Някак си незабелязано образът ѝ се смени с нещо къде по-ярко: Илза влиза в морето... и нейната прелестна фигура. В такт с видението, сякаш бе коментар зад кадъра, долетя познатият глас на майка му от детството:

„Нелсън, не позволявай никога да кажат, че не си на нужната висота...“

Какво пък, той винаги бе изпълнявал съвета на майка си — било в училище, било в университета, било в съвместния живот с Ванеса.

Той се изправи и реши да види какво прави Едуин. Макар... е, няма да обсъждаш проблемите си с дете! Нелсън Джеймс леко се провираше през гъстите храсти. Помагаше му изобилната лунна светлина. Антените се протягаха към небето като ръце, молеци за спасение и надежда. Той влезе в грубата колиба.

— Едуин! — извика той, но отговор не последва. Момчето го нямаше на маяка.

Той погледна екрана на радара, който опипваше пространството на милиони и милиони мили, наведе се напред и изръмжа. Някаква зелена, като истински опал капчица бавно пълзеше по него. И това бе съвсем близо, на не повече от една светлинна година разстояние. Точката ту се увеличаваше, ту намаляваше и дори изчезваше, но отново се появяваше. Кораб! И то след дълги месеци! И това момче така да го пропусне! Истинско безгрижие и направо престъпление. Но едновременно с появата на зелената точка, в душата му зашаваха съмнения и угризения на съвестта, които пречеха на решаването на

всички проблеми, които изведнъж възникнаха пред него... Той седеше пред пулта за управление, с слушалки, а на екрана към него плаваше Илза и се извиваше като змиорка — по-близо, още по-близо и още... Те не казаха коя ще бъде първа, но той не се съмняваше... Първа...

— О, по дяволите! — изкрещя Нелсън Джеймс. — Да ви вземат всички дяволи! Да пропаднете вдън земята!

Той натисна копчето, като не се съмняваше, че на екрана ще се появи лъчът на маяка, но за негово учудване нищо не стана. Той натискаше копчето, натискаше и натискаше. Корабът се приближаваше към края на екрана и започна да излиза вън от полето на видимост. Нелсън Джеймс запали резервното осветление и се наведе да провери кабела към пулта. Това, което видя, го накара да замръзне на мястото си. Мозъкът му не възприе веднага истината. Кабелът бе изваден!...

Зелената капка пламна и изчезна, а той продължи да стои като парализиран и хипнотизиран пред екрана. Оставаше му само възможността да зареве с глас. Изчезването на белега означаваше, че корабът се бе гмурнал в подпространството.

Саботаж! Саботаж! Саботаж!

Само Таня би могла да го извърши! Тя е видяла идващия кораб и... Не! Корабът се появи преди няколко минути. Следователно... остава Едуин. Той е престъпникът! Така... Но инструкции е получил от Илза.

Нелсън Джеймс дори не забеляза, че го заобиколи тъмнината, когато се измъкна от колибата на маяка...

— Мистър Джеймс — повика го познат глас.

— Едуин, ти ли си? Какво значи това? Екранът показва идващ кораб, но маякът не работи! — той хвана момчето за рамената и се опита да го разтърси, но то се оказа доста по-яко и ловко, отколкото в онзи ден, когато за пръв път се оказа на тази планета.

— Отидох при пещерата и чух всичко — в очите на момчето се размятаха побеснели пламъчета. — Тази вечер космически кораб не трябваше да се появява. През останалите може, но през тази — не! И други ще се появят, с десетки. Но преди всичко ние трябва да сме на висотата на положението... Мама често ми повтаряше тези думи.

Гласът от детството отново долетя до Нелсън. И бе глас, два пъти по-възрастен от Едуин. Невидимият хор, който така караше сърцата да трептят...

— Тя... наистина ли така ти казваше?

— Да, мистър Джеймс.

В сърцето на мъжа неусетно се появи мелодия на непозната песен. Той се стресна от нейния зов, заслуша се и после запита:

— Но скъпи Едуин, не съм съвсем сигурен, че разбирам защо всъщност развали маяка?

— Искан да направя нещо приятно на добрите хора. И те, и вие. Възможно е да прекараме още много дълго тук, мистър Джеймс. Но аз съм мъж! Мъж, независимо от всичко!

Нелсън Джеймс стигна средата на склона от пъстроцветен пясъчник. Песента в сърцето му звучеше все по-силно и силно. И той оцени напълно смисъла на думите на момчето. Какво пък, всичко се оказа не така трудно, както бе предполагал. Очакваше, че ще усети известно раздражение, но дори тези негови мисли не го смутиха и не предизвикаха шок. Те си приличаха — Едуин и Нелсън, независимо от разликата във възрастта. И ще се постараят с пълни сили да се окажат на висотата на положението. Те ще направят всичко по най-добрия начин.

Съвсем наблизо се показаха огньовете на пещерите.

Нелсън Джеймс ускори крачка.

АЛЕК ПОПОВ

ВАГИНАТОРЪТ

Мак чакаше жената да се съблече зад паравана. Беше лято и по негова преценка тя не трябваше да носи много дрехи. Климатичната не работеше, в кабинета беше доста задушно. По това време във Флорида на човек му идва да тръгне гол. Мак си помисли, че океанът е само на миля отгук. Най-сетне жената се появи: едра, висока, с гъста, смолисточерна коса. Босите ѝ стъпала лепнеха по линолеума, гърдите ѝ тежко се поклащаха. Беше изваяна като древна статуя, малко старомодна, малко грубовата. Бронирана в каменната си голота, гледаше безучастно и леко надменно. Мак ѝ посочи стола. Тя се намести царствено, сякаш беше трон, а не най-обикновен гинекологичен стол, наричан още презрително „магаре“. Това го подразни. Не беше от редовните му пациентки. Може би от друг град или чужденка?... Сестрата я беше записала като Дона Брайт. Недоумяваше защо я накара да се съблече, когато беше достатъчно да си махне само гащите. Напоследък често постъпваше така. Той се замисли: беше му писнало да разглежда проблематични клитори. Щеше му се да възприема своите пациентки по-цялостно. Не, не беше похотливост. Спомни си, че преди време накара дори една почтена старица да се съблече чисто гола. Във вехтата ѝ торба се въргалиеше ченето на съпруга ѝ. Мак поиска да го задържи, но междувремежно съпругът бил починал и старицата стеснително настоя да си го прибере за спомен. Той се подсмихна, докато надяваше еластичните акушерски ръкавици. Имаше цяла колекция от подобни реликви, забутани там нейде в нежните пещери. Дъвки, презервативи, изкуствени зъби, венчални халки, дори една тапа от шампанско! Всъщност това донякъде поддържаше буден интереса му към професията. Чудеше се как може хората да са толкова небрежни. Беше си наумил някой ден, след като се пенсионира, да организира изложба. Щеше да напише и книга — „Вагинална археология“.

— Отпуснете се! — рече той на жената и постави ръка върху бедрото ѝ.

Между гладките ѝ светли крака тъмнееше гъсто руно. Мак се намръщи: предпочиташе русите шунди, оформени като тесни пътечки. Напипа в гъсталака срамните ѝ устни и ловко ги разтвори. Проблесна влажен розов процеп.

— Охоо! Бива си ви... — възкликна той.

Жената понесе равнодушно забележката. „В такова нещо можеш да си изгубиш и часовника!“, каза си Мак. Наведе се да го разгледа по-добре и бръкна навътре. През тънките ръкавици усещаше топлите хлъзгави стени.

— Охоо!... — възкликна повторно той.

Ръцете му бяха потънали чак до лактите, а дъното нито се виждаше, нито се напипваше. Главата му изникна между краката ѝ, дългнеста, с клюмнал нос и клепнали уши. Изгледа я строго, сякаш искаше да каже: „Какви са тези фокуси?!“ Ала лицето на жената остана напълно безучастно. Гледаше към тавана с широко отворени очи, без да мига. „Тая сигурно е женена за слон!“, помисли си Мак. И продължи да рови все по-навътре. Меката розова плът се отдръпваше настрани и процепът се разширяваше. Тласкан по-скоро от човешко любопитство, отколкото от професионален интерес, той пъкна глава в отвора. Обгърна го остра миризма на обилен секрет. Гладките стени плавно пулсираха. Влажният полегат тунел чезнеше в розов сумрак. Мак изпита страх: това вече надхвърляше анатомията и граничеше с божественото! Като си помагаше с лакти, той се напъха до кръста. Наклонът ставаше все по-стръмен, а краят не се виждаше. Вътре беше задушно, от свода на тунела капеше гъста като мязга течност. Мак се послуша, стори му се, че дочува някаква далечна мелодия. Попълзя още половин метър, мелодията ясно достигна до него, някой пееше. Думите бяха неразбираеми, гласът звучеше като старинен инструмент. Мелодията нежно гъделичкаше слуха му като голяма мъхеста пеперуда. Очарован, Мак продължаваше да пълзи в топлия хлъзгав тунел. Внезапно силен спазъм премина по мускулестите стени, налягането го изтласка навътре. Клиторът сочно примлясна зад гърба му. Панически се опита да се задържи, ала мократа лигавица му се изплъзваше. Полетя надолу като в роуба. Изведнъж тунелът рязко свърши и той изхвърча в широка черна бездна. Плъосна се по корем в

една дълбока локва със слуз. Изправи се залитайки и се огледа. Намираше се в огромна пещера: някъде високо от тавана се процеждаше бледа светлина. Въздухът беше застоен и миришеше на гнило. Ниско над локвите се стелеше рехава мъглица. Оскъдната светлина падаше върху гигантска брадавица, която стърчеше в дъното като остров. Върху нея, полуизлегната, беше се разположила русокоса хубавица. Тя пееше упоително, като удряше в такт десетина празни кутии от бира и кола, окачени над главата ѝ. Гласът ѝ дивно се извиваше, описвайки сложни магически фигури от звуци. Момичето беше съвсем голо, ала буйната коса го обгръщаше до кръста. Само остриите връхчета на гърдите му се подаваха сред вълнистия поток. Надолу златистите къдри се сливаха с русите кичури под корема. Издължените бедра лъщяха като полирани. Мак я гледаше изумен. Беше забравил кой е, откъде идва и къде се намира... Запъти се към нея, като газеше блудкавата течност, без да вижда нищо друго. Подхлъзна се и отново се плъосна. Нещо го ухапа по крака. Извърна се: беше му се лепнала някаква отвратителна гадина, кръстоска между алигатор и морска котка. Животното злобно го изгледа, озъби се и плясна с дългата си като камшик опашка. „Та това е гигантски сперматозоид? — осени го внезапно прозрение. — Аз газя в сперма!“ Ама че гадост — сперма! Повдигна му се, но си спомни, че е лекар. В колежа беше изучавал тази белезникава, наглед съвсем безобидна течност. Забавляваше се да наблюдава безпомощните гърчове на сперматозоидите, пускаше им ток, слагаше ги в киселина и други отрови, облъчваше ги и ги снимаше. При едно изпразване мъжът отделя средно милион и половина от тези гадини. „Тази мръсница скоро се е чукала!“, ужасено си помисли той. Господи, милион и половина... Щяха да го разкъсат! В мъглата се мярнаха няколко опашки. Мак зашляпа бързо към островчето. Опита се да си внуши, че сънува, но всичко беше толкова истинско — и тази миризма, уж гадна, а всъщност адски възбуждаща, и песента на момичето, и парещата болка в крака. Най-важното, ако беше сън, щеше да се събуди.

— Хей! — провикна се той към момичето. — Ти коя си?

Тя отвори широко очи и се усмихна, зъбите ѝ проблеснаха, равни и бели — на техния фон устните изглеждаха още по-червени — като нажежен любовен печат. Ала морскосините ѝ очи излъчваха пронизващ хлад. Тя продължи да извива гласа си и да се усмихва. И

както си пееше, отметна коса, откривайки твърдите си налети гърди с изпъкнали кафяви зърна. Сгъна единия си крак и сладостно зарови пръсти в златистия пух, кацнал върху нежното хълмче... Ярко лакираните ѝ нокти заблестяха като рубинени капчици кръв. Такова нещо нямаше в колекцията му! Налагаше се да бърза: гадините бяха по петите му. Бреговете на острова бяха стръмни и хлъзгави, на два пъти падна и се свлече в локвите. Тънките като иглички зъби на сперматозоидите се впираха в глезените му. Най-сетне, с последни сили, изпъля в нозете на красавицата. Беше спасен. Нежната ѝ кожа излъчваше меко, жълтеникаво сияние. От вътрешната страна на бедрата ѝ просветваха едва забележими косъмчета, сякаш в тялото ѝ бе втъкана златна нишка. Обезумял, той се вкопчи в стройния ѝ прасец и го обсипа с целувки. Плътта ухаеше странно на непознати благовония. Налапа палеца на крака ѝ и трескаво го засмука като биберон. Красавицата се разсмя на глас и рязко издърпа крака си.

— Я се разкарай! — процеди тя с чудния си глас.

Удари сърдито празните кутии и го изрита с все сила в гърдите. Изненадан, той залитна назад, претъркули се и плюсна обратно в локвата. Гадините само това и чакаха, лигавите им муцуни го заръфаха отвсякъде. Течността забълбука, закипя и се обагри в червено. Ала Мак дори не се опита да се бори. В този миг унижението беше много по-силно от болката.

Сестрата откряна вратата на кабинета и учудено изгледа голата жена, разкряна върху „магарето“.

— Къде е доктор Сингър? — попита тя.

Жената обърна лице към нея и рече ядосано:

— Същото бих желала да зная и аз!

Сестрата изпули глупаво очи.

— Мислех, че прегледът отдавна е завършил...

— Едва беше започнал — троснато отвърна жената, — когато този хубостник ме заряза и отиде да си пие кафето.

Слезе от стола, прекоси величествено стаята и изчезна зад паравана.

— Но докторът никъде не е излизал — възрази енергично сестрата, — аз бях в другата стая през цялото време.

— Избяга през прозореца — невъзмутимо поясни пациентката.

Беше облечена наистина леко — гащи, сандали и рокля. Тънкият плат лепнеше и се увиваше край бедрата ѝ, докато се отдалечаваше по коридора, нехайно размахала плоска бяла чантичка в ръка.

Издание:

Нищо по-опасно от една амазонка (еротична фантастика)

Изд. Неохрон, Пловдив / Изд. Хермес, Пловдив, 1992

SF Трилър №8. Алманах за остросюжетна литература

Редактор, съставител: Иво Христов, Николай Странски

Превод: Красномир Крачунов, Христина Минкова

Художник: Борис Валехо [корица и илюстрации на
вътрешните корици]

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.